Gérarddevilliers

În numele lui Allah în româneşte de Radu Caranfil şi Corina Isopescu

Tinerama 1995

În numele lui Allah

„Nasser” vorbea cu o voce calmă şi joasă, dar cu o anume insistenţă. Engleza lui meticuloasă, cu accent distins, permitea celor doi interlocutori să nu piardă nici cea mai mică nuanţă din ceea ce spunea. De o parte şi de alta a mesei rotunde, instalate în centrul camerei, cei trei se observau cu un amestec de neîncredere şi de complicitate. Nu era pentru prima oară când Nasser Ali Naşur îl întâlnea pe Brian Savage. Acesta din urmă mai avusese de a tace cu libianul de câteva ori, dar continua să ignore adevăratul lui nume. Ştia numai că ocupa un rang înalt în cadrul Serviciilor de Informaţii libiene.

De altfel, hotelul *Bab* El *Bahar*, unde el şi Kevin O’Connor locuiau la cererea lui Nasser, de când ajunseseră la Tripoli pe mare, plecând din Malta, era rechiziţionat în permanenţă de serviciile libiene pentru „invitaţii” lor.

Libianul se opri din vorbit, îşi înălţă pe nas ochelarii cu sticle groase, unul din ticurile lui obişnuite, şi spuse, cu privirea pe un micuţ dosar maroniu, aşezat în faţa lui.

— Lată, cred că am prevăzut totul. Astăzi nu avem decât să aşteptăm. Cred că sunteţi destul de bine organizaţi, ca să nu dureze prea mult, nu-i aşa?

Se adresa, evident, lui Brian Savage, dar privirea lui rămânea fixată cu încăpăţânare asupra mesei. Nu-şi privea niciodată interlocutorul în faţă.

Acesta din urmă, foarte înalt, cu faţa plată, cu un nas mititel şi cu păr negru, frumos, avu un surâs sardonic.

— Dumnezeu să v-audă…

Îi era întotdeauna greu să-şi ascundă antipatia pentru acest „Nasser”, îmbrăcat la patru ace, cu pantofi italieneşti de lux şi cu picior prea mic pentru înălţmea lui de un metru optzeci. Libianul nu fuma niciodată, adora să se dea mare şi iubea whiskyul, ceea ce ar fi trebuit să-l facă simpatic în ochii lui Brian Savage. Cu toate astea, europeanul îşi reţinea cu greu nevoia profundă de a-i sări la gât şi de a înhăţa cele câteva foi de hârtie pe care le conţinea dosarul de pe masă, ştiind, în acelaşi timp, că ar fi fost o copilărie: lista dactilografiată a celor

cincizeci de nume nu era decât o fotocopie al cărei original se afla la loc sigur, într-unul din numeroasele seifuri ale Serviciilor libiene de informaţii. Pentru a-şi îndepărta gândurile ucigaşe, întrebă cu un ton neglijent:

— Câte lăzi va presupune încărcătura.

— În jur de cinci mii răspunse imediat „Nasser”, cu un surâs ce-i scoase la iveală dinţii de un alb imaculat.

Un adevărat beduin născut în deşert, gândi Savage; cu un sistem de gândire total diferit de al nostru. Viaţa omenească, cu excepţia celei a membrilor tribului său, n-are pentru el mai multă valoare decât viaţa berbecilor sacrificaţi pentru Aici El Kebir1.

— E mult, remarcă Brian Savage.

— Două sute de tone, concluziona libianul, dar prietenul nostru Kevin are obişnuinţa acestui gen de încărcături.

Al treilea bărbat, Kevin O’Connor, nu se clinti. Încă de la începutul acestei reuniuni, în care „Nasser” făcuse rezumatul operaţiunii la care aveau să participe cu toţii, nu deschisese deloc gura. Aşezat în faţa ferestrei, privea valurile Mediteranei care, în acest început de februarie, semăna cu Atlanticul. Ochii lui erau două pete de un albastru profund pe faţa ridată, marcată de o viaţă petrecută în aer liber. Deşi hotelul era încălzit, nu-şi scosese nici măcar pardesiul. Note:

1) Sărbătoare musulmană.

Treizeci de ani de navigaţie îl transformaseră într-un taciturn, prea puţin înclinat să-şi scoată la lumină stările de spirit.

La cincizeci de ani trecuţi, avea multe în spate. Se născuse la Londonderry, în Irlanda de Nord, se îmbarcase pe un vas ca ofiţer telegrafist, pe urmă devenise secund pe cargouri şi petroliere. Sătul de munca asta monotonă, se instalase în cele din urmă într-o mică vilă din Newport, în statul New York, câştigând bani din intermedierea unor vânzări pe piaţa vapoarelor de lux.

Brian Savage se întoarse spre el, cerându-i încuviinţarea.

— Ce crezi despre asta, Kevin?

— *No major problem*, strecură printre dinţi Kevin O’Connor. Începea să se sufoce în camera asta închisă. Ce-i drept, pe masă exista o sticlă de Johnnie Walker, cu trei pahare, dar numai „Nasser” se atinsese de ea. Libianul îşi potrivi satisfăcut ochelarii pe nas, pe urmă se ridică şi împinse surâzător dosarul maro spre Brian Savage.

— E al dumneavoastră, spuse el. Dar, atenţie, nu trebuie să cadă,

în mâini rele. Înăuntru e dinamită…

„Ticălosul”, gândi Savage. Bineînţeles că era dinamită, altfel nu s-ar fi aflat aici, la Tripoli, după un voiaj atât de complicat. Părăsise Dublinul două zile mai devreme, călătorind sub numele de Wilfred Reilly cu un aivon Air Inter care făcea legătura cu Parisul. De acolo, la Viena cu Air France, amestecat în mijlocul turiştilor. Pe urmă Roma şi Malta. La rândul lui, Kevin O’Connor călătorise sub numele de Brenden Coyne. De la New York la Londra, unde i se dăduse paşaportul fals, pe urmă la Frankfurt şi de acolo în Malta.

— Mai aveţi o oră şi jumătate până la plecarea vedetei, anunţă „Nasser”. Ar fi mai bine să petreceţi timpul ăsta aici, în hotel. Eu trebuie să merg la mine la birou, pe urmă voi veni să vă conduc. Pe curând.

Brian Savage fusese odată la biroul lui „Nasser”, într-o clădire pătrată, puternic fortificată şi aşezată pe malul mării, la cincisprezece kilometri de Tripoli. Aprobă încet. „Nasser” era un profesionist bun, precis şi organizat, i te puteai alătura cu încredere oriunde în lume. Savage avea o duzină de numere telefonice de legătură, unde putea lăsa un mesaj în aparenţă anodin, pe o bandă de magnetofon. Trebuia numai să evite pronunţarea cuvintelor-cheie, care declanşau sistemele de ascultare ale serviciilor americane sau englezeşti. „Nasser” îi răspundea pe aceleaşi căi. Sistemul funcţiona în felul acesta de ani buni.

Libianul îşi mai potrivi o dată lentilele pe nas şi părăsi încăperea închizând încetişor uşa în urma lui. Nici Brian Savage şi nici Kevin O’Connor nu aveau chef să iasă afară. Tripoli era un oraş sinistru şi exista mereu riscul de a fi reperaţi. Trebuia să găsească alte mijloace de omorât timpul. Savage avea dosarul maron. Lăsând deoparte inventarul a două sute de tone de arme pe care „Nasser” se oferea să le livreze, începu să studieze o listă de cincizeci de nume, al doilea document din dosar. Era pentru prima oară când făcea cunoştinţă cu el. La întâlnirile anterioare, „Nasser” se limitase la citirea câtorva nume, în aşa fel încât să-i poată verifica autenticitatea. Acum avea în faţa lui întregul. Mai exact, cincizeci şi două de nume.

Aşa cum spusese cu cinism libianul, era „dinamită”. Parcurse lista cu nesaţ. Fiecare persoană citată avea parte de o adevărată fişă de identitate: nume, prenume, data naşterii, adresă, profesie, poreclă şi, câteodată, un rezumat al activităţilor clandestine la care participase.

Patruzeci şi nouă de bărbaţi şi trei femei. Brian Savage cunoştea personal o treime dintre ei.

Toţi cei care figurau pe această listă avea un punct comun. Erau militanţi IRA1 din Northern Command şi făceau parte cu toţii dintr-o *Active Service Unit*, altfel spus, un commando menit să lupte împotriva forţelor britanice. Niciunul dintre ei nu fusese reperat de englezi… Toţi locuiau în Irlanda şi constituiau nucleul dur al puterii militare a IRA. După loviturile primite în ultimii ani de la serviciul Special al Scotland Yard-ului, de la MI5 şi Mi 62, IRA nu mai putea conta decât pe o mână de oameni antrenaţi special pentru misiuni violente. Aceştia…

Brian Savage închise dosarul maro. Ştia deja destul pentru ca să fie sigur că oferta lui ’Nasser” nu era dintre cele care se refuză.

Vedeta rapidă a marinei libiene străpungea valurile gri ale Mediteranei cu viteză de treizeci de noduri pe oră. În patru ore aveau să ajungă în Malta. Cădea noaptea. În interiorul cabinei de pilotaj, Brian Savage privea cum linia orizontului se estompează în întuneric. Cu mâna dreaptă strângea în interiorul buzunarului documentul oferit de „Nasser”, ca şi cum ar fi vrut să nu i-l ia vântul. Libianul era aşezat pe o banchetă strâmtă şi părea să suporte cu greu tangajul. Paharul cu Johnnie Walker din faţa lui era neatins.

Kevin O’Connor era afară, sprijinit de bastingajul babordului. Se simţea bine, era în universul lui. Nici măcar mirosul greu de ulei mineral nu izbutea să-l deranjeze. Era genul de vapor care îi era pe plac: rapid, manevrabil, puternic, abia ridicându-se deasupra apei. Dacă ar fi fost bogat, Kevin şi-ar fi oferit un Magnum, unul adevărat, de 2000 de cai-putere, care zbura pe apă cu cincizeci de noduri. Dar nu era decât un modest ofiţer din marina comercială, cu un bagaj tehnic nu prea mare şi care rămânea devotat petrolierelor şi cargourilor. Ca să scape din situaţia asta, accepta şi misiuni mai puţin curate, cu mai multe riscuri. Ca cel care i-l adusese la Tripoli.

Câteva ore mai devreme, când discutase cu Brian despre veritabila natură a misiunii lui, responsabilul IRA îi spusese şi preţul acestei colaborări: o sută de mii de lire! Suficient ca să-ţi poţi cumpăra un *sloop* mititel, cu care să faci curse charter în Caraibe.

Un val de apă sărată îi sări în faţă, scoţându-l din reverie. Se scutură şi intră şi el în cabină. „Nasser” îi întinse sticla cu Johhnie Walker.

— Asta o să vă încălzească! în douăzeci de minute ajungem în

Malta. Rămânem acolo numai cât este neesar pentru debarcare.

Kevin O'Connor bău o înghiţitură direct din sticlă şi se aşeză pe banchetă. Undeva spre dreapta începeau să se distingă nişte lumini: Malta. Autorităţile din La Valetta vedeau trecând tot timpul ambarcaţiuni libiene care făceau naveta între insulă şi Libia, mai ales de când începuse embargoul aerian împotriva statului arab. Nu acordau nicio importanţă acestui trafic. Fără comerţul cu Libia, Malta ar fi fost asfixiată comercial. Libienii ajunseseră partenerii lor din vremea primului-ministru Mintoff, dar – de când fusese învins în alegeri – lucrurile mai evoluaseră puţin, dar arabii erau în continuare prezenţi pretutindeni.

Zgomotul motoarelor îşi diminua intensitatea în momentul în care se opri brusc. În dreapta puteau vedea luminile de la Fort Saint-Elme, adăpostind vechiul spital al cruciaţilor. Ajunseră la destinaţie. Pilotul reduse viteza la cinci noduri, îndreptându-se spre culoarul rezervat navelor care se aflau în tranzit. Ca de obicei, doi funcţionari ai portului erau gata să ajute navele să acosteze. Când vedeta libiana se lipi de chei, ei prinseră parâmele aruncate de un marinar şi le fixară zdravăn de doi stâlpi de fontă. Motoarele mergeau în continuare, cu încetinitorul. Puntea vedetei se mişca puţin, paralel cu cheiul pustiu, dar se putea debarca uşor.

„Nasser" îi întinse mâna lui Brian Savage.

— Aştept foc verde din partea dumneavoastră. Puteţi considera că sunt în stare de acţiune şase ore după aceea. Sper că din partea dumneavoastră nu. vor exista desincronizări.

Savage remarcă nuanţa ameninţătoare din glasul libianului.

— Şi eu sper acelaşi lucru, răspunse el cu răceală, îşi întoarse privirea spre Kevin O'Connor.

— Eu cobor primul.

În momentul în care voia să sară pe chei, „Nasser" îi strigă:

— Să nu uitaţi de câinele meu!

— Nu, nu, îl linişti Savage. L-am comandat şi Kevin o să vi-l aducă.

Făcu un salt, iar silueta i se pierdu în obscuritate. Cei doi funcţionari care îi ajutaseră plecaseră să caute un adăpost şi pe vremea asta nu riscau să fie băgaţi în seamă de cineva. Kevin şi Brian se fereau să fie văzuţi împreună în Malta. Primul va locui la Hotel Marina, nu departe de Hilton, în localitatea Sliema, undeva între La

Valetta şi Saint George. Cel de-al doilea la Phoenicia, pe Merchant Street, în inima capitalei La Valetta.

Kevin O'Connor se pregătea să facă la rândul lui saltul când „Nasser" îl apucă de braţ.

— Veniţi cu mine, Kevin. Vreau să vă arăt ceva.

Îl conduse în camera cu hărţi de pe dunetă şi îi arăta coasta dimprejurul oraşului Tripoli.

— Trebuie să plecaţi de aici dimineaţa devreme ca să puteţi ajunge în largul coastelor noastre până la căderea nopţii. Aruncaţi ancora la 18 mile nautice vest de intrarea în portul civil Tripoli şi la trei sferturi de milă de coastă. Acolo voi veni să vă întâlnesc. Fiţi atenţi să nu greşiţi poziţia pentru că veţi ajunge în atenţia radarelor noastre. Aţi înţeles?

— Înţeles.

— *AII – right*, *my friend*! Goodbyel şi gândiţi-vă la câinele meu!

Îi întinse mâna şi Kevin O'Connor i-o strânse în fugă după care sări pe chei şi se îndepărtă fără să întoarcă privirea. „Nasser" strigă un ordin căpitanul care se desprinse de ţărm, către ieşirea din portul La Valetta. Vedeta începu să prindă viteză. Nici măcar nu apucase să intre în contact cu căpetenia…

„Nasser" hotărî să mai rămână pe punte ca să lupte cu răul de mare care îi dădea ghes din nou. Ura vapoarele. Din fericire, afacerea asta se apropia de sfârşit. Sfârşitul a şase luni de negocieri dificile şi ultrasecrete. Pentru prima oară de când lucra în *Mathaba* primise ordine direct de la Conducător. Acesta îi promisese o răsplată pe măsura dificultăţii misiunii: postul lăsat vacant de trădarea lui Ibrahim Khaliffa, director al Serviciilor de Informaţii Externe. Cu toate avantajele aferente: vilă, Mercedes 500, cheltuieli nelimitate şi, mai ales, putere…

Asta merita câteva greţuri. Pe la ora unsprezece sună telefonul în camera de la hotelul *Phoenicia* unde Brian Savage încerca să adoarmă. La cină mâncase un excelent fileu udat cu o sticlă de Château La Gaffeliere, la restaurantul *Gillieru*, cel mai bun de pe insulă şi singurul capabil să-l scape de veşnicul *timpano*, un fel de macaroane de consistenţa betonului armat, o specialitate malteză. Ridică imediat receptorul. Nimeni nu ştia unde locuieşte, cu excepţia lui Kevin O'Connor. Or el nu avea niciun motiv să-i dea telefon.

— Alo? spuse el.

— Brian? Eu sunt.

— Văd.

Era, totuşi, vocea lui O'Connor. Cu o intonaţie neobişnuită, ca şi ofiţerul de marină, băuse sau nu se afla într-o stare normală. De altfel, ar fi trebuit să se întâmple ceva deosebit pentru ca Kevin să-l sune, în ciuda consemnelor de securitate. Comunicaţiile telefonice puteau fi ascultate de „urechile mari" americane, antenele de la Tunis. Americanii ar fi comunicat totul colegilor lor britanici. În loc să închidă, aşa cum ar fi trebuit, Savage se forţă să întrebe cu o voce normală:

— Te rog să nu pronunţi niciun nume. Ce se întâmplă? Ai o problemă? Eşti la hotel?

— Nu, sunt la o cabină publică. Cea pe care o folosim de obicei.

Era o cabină de pe Ross Street, strada care urca spre *Hilton*. Amândoi cunoşteau numărul ei de telefon. Asta diminua riscurile. La hotelul *Marina*, unde locuia Kevin, trebuia să existe un operator, deci şi riscul de a fi ascultaţi.

— De ce m-ai chemat? repetă Brian Savage.

După interminabile secunde de tăcere, Kevin O'Connor anunţă cu o voce ceva mai fermă:

— Refuz slujba.

Savage nu se aştepta la asta. În timpul escapadei lor libiene, Kevin aproape că nu-şi descleştase buzele, dar asta îi intra în obicei. Primul impuls al irlandezului fu acela de a exploda, pur şi simplu, dar izbuti să se controleze şi răspunse cu o voce în mod voit destinsă:

— OK. Am văzut că nu erai în apele tale la întoarcere. Ai o problemă de rezolvat?

— Nu, nu e asta, răspunse Kevin. Nu vreau, asta-i tot.

— Oricum, ai la dispoziţie câteva zile ca să te destinzi, remarca fără să se supere Brian Savage. Ştii bine că n-am nevoie de tine imediat. Odihneşte-te, ai făcut deja o treabă minunată. Am fost mereu mulţumiţi de colaborarea ta. Mairead nu ne-a minţit. Ceea ce mai rămâne de făcut e o simplă promenadă…

Încerca din toate puterile să se eschiveze de la *adevărata problemă* pe care o ghicea îndărătul brutalei schimbări a lui Kevin. Marinarul se enervă:

— *Don't bullshit mei*, izbucni el. Ceea ce mai rămâne de făcut e cel mai periculos şi tu ştii bine asta!

Brian Savage înţelese că făcuse o gafă.

— OK, e adevărat, recunoscu el. Dar nu e mai primejdios decât în alte dați. Și e mai puțin obositor. Vei avea un vapor mai mare. Firește, călătoria va fi de două ori mai lungă, însă întoarcerea…

— Tocmai întoarcerea o refuz, îl întrerupse Kevin O'Connor De ce nu mi-ai spus nimic înainte de a veni aici?

Savage nu răspunse imediat. A doua parte a operațiunii nu ieșise la lumină decât în momentul în care apăruse în scenă și „Nasser". Dar niciodată nu crezuse că asta reprezenta o problemă pentru lupul de mare. Încercă din nou să o ia pe ocolite:

— Știi bine ce o să-ți aducă povestea asta, o sută de mii de lire, de zece ori mai mult decât de obicei. O groază de bani! Și prea puține riscuri pentru partea a doua a acțiunii. Ar trebui să avem un ghinion nenorocit ca să se ivească o problemă.

— Când mi-ai vorbit de un nou voiaj, insistă celălalt, credeam că e vorba despre un transport ca toate celelalte. De ce nu m-ai prevenit?

— N-aveam dreptul. Se decisese la cel mai înalt nivel să nu ți se spună natura acestei operații decât după ce totul e pus la punct.

Pe Savage începeau să-l încerce sudori reci. Dacă aceasta conversație era interceptată, asta putea declanșa o catastrofă

Operația cu care fusese însărcinat era decisă de cea mai înaltă instanță a IRA, *Army Executive-ul*; iar comandantul lui *Army Councilâl* însărcinase să formeze o unitate specială cu oameni pe care să-i aleagă după gustul lui. Pe deasupra obișnuitelor recomandări de prudență, accentul fusese pus de data asta pe *secretul absolut*. Spre deosebire de alte operații, aceasta nu avea să fie niciodată revendicată și trebuia făcut totul pentru ca IRA să nu fie nici măcar bănuită. De asta depindea însăși imaginea ei.

Nu era pentru prima oară când arabii le solicitau colaborarea, în 1988, un membru al lui *Army Council* se dusese la Teheran ca să încerce să-l elibereze pe Brian Keenan. un irlandez care fusese făcut ostatic la Beirut. IRA oferise atunci pașapoarte irlandeze pentru organizația Hezbollah. Dar asta nu fusese de ajuns. Arabii ceruseră colaborarea irlandezilor pentru a-și stabili baze operaționale la Londra. După o analiză matură, IRA refuzase. Acum, dilema era în mare parte asemănătoare.

— Nu e problema mea, continuă Kevin O'Connor. Și, în plus, n-am nici încredere în tipul ăsta Imediat după ce obține ceea ce vrea va încerca probabil să mă lichideze.

— M-am gândit la asta, recunoscu Savage. N-ai decât să schimbi locul de întâlnire. Să-l fixezi într-un loc sigur şi neutru.

Dar asta nu era suficient pentru ca celălalt să-şi schimbe părerea.

— Ştiu, dar – în orice caz – eu nu vreau să mă amestec în afacerea asta, repetă Kevin O Connor.

„Încăpăţânat cum numai irlandezii ştiu să fie” gândi Savage. Se afla în faţa unei probleme serioase. Kevin avea avantajul de a putea închide telefonul şi de a se face nevăzut.

— Nu vrei să ne întâlnim şi să vorbim între patru ochi? propuse el.

— Nu.

Vocea lui Kevin era fermă şi hotărâtă. Acest refuz crea o prăpastie între cei doi. Brian Savege se simţi întrucâtva eliberat. îl simpatiza pe O'Connor, chiar simţea pentru el un anumit respect. Era tot un irlandez, chiar dacă emigrase în America şi devenise mercenar, unul de încredere dar, totuşi, un mercenar. Un om care făcea servicii pentru câteva mii de lire.

În ceea ce-l privea, Brian Savage nu trăia decât pentru IRA.

Bunicul lui făcuse parte din „primul val”, între 1918 şi 1921 Fusese doborât de un protestant în faţa propriei soţii… Fiul lui. Sean, îi călcase pe urme. Fusese lichidat de alţi protestanţi, în 1963… Brian, crescut în ură faţă de britanici şi faţă de protestanţi, lupta de la vârsta de şaisprezece ani pentru o Irlandă liberă, independentă şi celtică.

Era unul din „bătrânii de la '69”, scăpat din epoca nebună 1968 – 1970, când IRA arunca în aer întregul Belfast. Specialist în explozibili, el confecţionase zeci de bombe şi doborâse o duzină de oameni, printre care şi cinci militari britanici, în perioada când comanda Brigada Tyrone. În 1979 pregătise şi executase atentatul cu explozibili care îl costase viaţa pe lordul Mountbatten, de şaizeci şi nouă de ani, erou militar englez care avea prostul obicei să-şi petreacă vacanţele în Irlanda. Din precauţie, Brian Savage părăsise Irlanda de Nord pentru a se instala la Dublin, unde locuia pe o stradă liniştită, Westland Row, într-o casă micuţă, cu o poartă mov. Serviciile britanice de securitate nu-l identificaseră niciodată. IRA era o cauză sacre, care merita toate sacrificiile ei violente şi care, în cele din urmă, va triumfa. Era mândru că face parte dintr-o elită redusă la numai câteva sute de activişti. Forţa organizaţiei venea tocmai de la hotărârea membrilor şi de la

implicarea lor încă de la o vârstă fragedă.

Se cunoşteau cu toţii de pe băncile şcolii şi se devotau cu trup şi suflet Cauzei: eliberarea de sub dominaţia britanică a celor şase comitate din Irlanda de Nord. Ca să realizeze scopul războiului purtat de IRA, luptau de ani şi ani, îşi asasinau inamicii şi propriii trădători, oriunde s-ar fi aflat, puneau bombe şi întindeau ambuscade soldaţilor englezi, loveau Marea Britanie în toate felurile Atunci când cădeau prizonieri, suportau condamnări lungi fără să clacheze, ieşind la lumină la fel de fanatici, după zece ani de puşcărie.

Prima misiune serioasă a lui Brian Savage a fost aceea de a vâna până la New York un trădător care denunţase doi membri IRA *Serviciilor speciale* ale Scotland Yard-ului. Avea, pe vremea aceea, douăzeci şi trei de ani. Îşi descoperise omul din întâmplare în timpul defilării de Sfântul Patrick, pe strada Cinci. îl urmărise până la el acasă şi îl doborâse cu două gloanţe în cap.

De atunci, avusese mereu mâinile murdărite cu sânge. Dai întotdeauna era vorba despre „sânge pur”, cel al duşmanilor IRA.

În momentul în care se pregătea să închidă, se decise să-i mai acorde o ultimă şansă lui Kevin O’Connor Pentru că era irlandez şi pentru că-i era simpatic şi, mai ales, pentru că ar fi fost îngrozitor de greu să-i găsească un înlocuitor în aşa de puţin timp.

— Ascultă Kevin, zise el cu un ton convingător, înţeleg că e vorba despre o misiune puţin diferită de cele pe care le-ai îndeplinit până acum pentru noi… Dar n-am de ales. Nenorociţii ăia ne-au silit. Au o listă, numele a cincizeci şi doi din camarazii noştri, cu adrese, cu tot… Ai văzut-o? „Nasser” m-a avertizat că, dacă nu facem ceea ce ne cer, va arunca această listă în curtea britanicilor. Asta va nimici jumătate din *Active Service Unit*, în Northern Command. Îţi dai seama?

Kevin O’Connor îşi dădea seama. IRA nu dispunea de prea mulţi oameni gata să ucidă sau să pună bombe Armata ei era mai bogată în arginţi şi în suporteri decât în soldaţi. Statul ei major, *Army Council*, cele două aripi ale ei, *Northern Command* pentru Irlanda de Nord şi *Southern Command*, pentru Eire, Comandamentele ei care aveau în subordine brigăzi divizate în batalioane, până la faimoasele *Active Service Unit*, de trei sau patru membri fiecare, menite să acţioneze într-o zonă determinată, în fine, toată această piramidă atât de bine structurată pe hârtie se subţia în fiecare an din pricina lipsei de oameni. Fiecare luptător ajunsese să îndeplinească sarcinile a doi sau

trei oameni.

— Ştiu, recunoscu Kevin O'Connor, dar cum au pus mâna pe listă aceşti *bloody Arabs*?

— În 1984, Republica Irlanda ne-a forţat să ne închidem taberele de antrenament de acolo, zise Savage. A trebuit să căutăm în altă parte. Prietenii noştri arabi s-au oferit şi noi am trimis acolo cei mai buni oameni.

— Proastă socoteală aţi făcut atunci când aţi cedat în faţa lor, remarcă O'Connor. După asta or să mai ceară altceva. Nu te poţi baza pe cuvântul lor.

— Poate, recunoscu Brian Savage. Dar n-am fi avut timpul să ne organizăm din nou şi să ne punem la adăpost. Şi, pe urmă, i-am prevenit. Dacă nu-şi respectă înţelegerea, ştim destule despre ei pentru ca să trecem la represalii. Dar astăzi avem absolută nevoie de materialul pe care trebuie să ni-l livreze… Nu am izbutit să obţinem până acum aşa ceva: tunuri fără recul de 106 şi rachete sol-aer SAM 7, ca să doborâm elicopterele englezeşti Lynx.

Tăcu, cu gâtul uscat. Spusese, într-adevăr, totul. Kevin O'Connor ştia acum la fel de mult ca şi el. Din nefericire, asta nu părea să-l mişte.

— Brian, răspunse el, sunt dezolat. Dar. crede-mă, nu vreau. Tu ai deja vaporul şi echipajul, nu mai ai nevoie decât de un alt skipper. Pot să-ţi dau două sau trei nume. Tipi siguri.

— Nimeni nu e suficient de sigur pentru un job ca ăsta! Numai unul ca tine. Ştii bine că avem încredere în tine din pricina lui Mairead. Şi, pe urmă, e nevoie de un tip care ştie să-şi ţină gura. nu de un marinar chefliu care aleargă pe urmă în primul bistrou ca să povestească ce a făcut.

O'Connor oftă din rărunchi.

— OK. OK, dar asta e problema fa. Eu unul nu vreau să am parte de aşa ceva. Însă ai cuvântul meu că nu voi vorbi nimănui.

— Te cred, zise Savage, dar nu sunt singur. Va trebui să-i conving de asta şi pe prietenii mei, iar ei sunt tare neîncrezători.

— Mairead ştie ce sunt capabil să fac şi ce n-aş face niciodată, pleda Kevin pentru propria cauză.

— Mairead va fi dezamăgită, suspină cu oarece perfidie Brian Savage.

— Sunt sigur că o să înţeleagă, spuse sec O'Connor.

În forul lui lăuntric, Brian Savage fierbea. Dezertarea lui Kevin

va pune un munte de probleme… *Trebuia* să-l facă să se răzgândească. Aşa că îşi împlini disperarea ca să întrebe pe un ton cât mai încrezător.

— Kevin, cum poţi fi atât de inflexibil? E vorba despre un tip pe care nici măcar nu-l cunoşti. În plus, e un „wog”! 1

Era ultimul argument posibil. Dar se sfărâmă şi el de hotărârea lui Kevin.

— Puţin îmi pasă, zise el. E vorba de un principiu. Sunt lucruri pe care nu le fac.

— Bine, dar armele pe care le transporţi, explozibilele, ştii foarte bine la ce folosesc!

— Nu e acelaşi lucru.

Note:

Wog: *cuvânt peiorativ pentru a-i desemna pe arabi sau pe ţigani*. În numele lui

Se reinstala tăcerea. Brian Savage nu mai vedea nicio cale de scăpare. Kevin O'Connor era dur ca granitul castelelor irlandeze. Creierul lui Savage făcea deja planuri, detaşându-se de discuţia aproape terminată. Avea responsabilităţi şi trebuia să şi le asume. Oricare ar fi fost preţul. La celălalt capăt al firului, Kevin tuşi încet şi zise cu o voce mai prietenoasă:

— Sunt dezolat, Brian, pur şi simplu dezolat, dar nu pot. În ceea ce priveşte banii, voi face socotelile şi voi vira urjde trebuia ceea ce datorez. Data viitoare, pentru o afacere normală, sunt gata de lucru…

Savage simţea că era inutil să insiste. Devenise urgentă nevoia de a găsi o urmare evenimentelor.

— Ce ai de gând să faci?

— Să plec spre Newport Beach mâine şi să încerc să găsesc o altă slujbă. Am nevoie de bani.

— OK. Vrei să faci ceva pentru mine?

— Sigur, dacă pot.

— În cazul în care te răzgândeşti, aş putea să mă întâlnesc cu tine înainte să pleci.

— N-o să mă răzgândesc.

— Bine, bine, dar totuşi…

— Bine… Sună-mă la hotel, mâine dimineaţă.

— Nu la hotel, în cabina în care te afli. O să te sun de undeva, tot de pe stradă.

— *All right*. Sună-mă aici la ora zece.

Închise telefonul înainte ca Savage să-i poată spune „Bună seara!” Acesta din urmă lăsă receptorul din mână şi îşi aprinse o ţigară pe care o fumă până la capăt cu privirea pierdută în gol. Puţin câte puţin, nervozitatea i se risipea. Zarurile erau aruncate, încercase posibilul. Refuzul lui Kevin O’Connor era grăuntele de nisip care făcea uneori să eşueze şi operaţiunile cele mai organizate. Trebuia găsită o soluţie, dar nu trebuia asumat niciun risc inutil.

Brian Savage ieşi din camera de la *Phoenicia* la zece minute după discuţia cu Kevin O’Connor, timp în care a mai dat un telefon mult mai scurt. Trecu prin faţa statuii hidoase a Reginei Victoria, dinaintea clădirii uriaşe, o sută optzeci şi trei de ani de ocupaţie britanică şi o porni pe jos pe Republic Street. Strada era pustie. În timpul zilei era o învălmăşeală de nedescris. La Valetta era un amestec de Napoli şi San Francisco, un furnicar mărginit de imobile excesiv împodobite cu piatră cioplită de o culoare rozalie, cu tot felul de adăugiri şi excrescenţe bizare. Străzile erau şi ele vopsite precum nişte piste pentru sporturile de iarnă sau se terminau brusc.cu scări. Cavalerii Ordinului de Malta nu avuseseră timp, acum patru sute de ani şi mai bine, să niveleze patrulaterul de 1.000 pe 800 de metri pe care era construit La Valetta, însă oraşul avea câte o biserică pentru fiecare zi a anului…

Brian Savage ieşi din oraş prin poarta Saint-George, pe esplanada destinată odinioară tunurilor din fortăreaţă. Maşina pe care o închinase se află în micul parking din City Gate, din faţa Fântânii Tritonilor. Demară înspre ceea ce maltezii numeau foarte pompos *Sliema Regional Road*. La 3 kilometri mai departe coti spre zona industrială de la Boulibal. Când intră, se opri în faţa lui *Water-Pump Maltese-Libyan Corporation*. Nu zări nicio lumină, dar de-abia bătu în poartă că se şi deschise şi pătrunse în interior.

Kevin O’Connor trebui să aştepte mai multe minute până să poată folosi cabina telefonică de pe Ross Street. Un maltez sporovăia de mama focului în limba lui de neînţeles, amestec de arabă, spaniolă, italiană şi engleză.

Trecu prin faţa lui un Karozzul în care erau patru turişti ce se îndreptau spre mare. De-abia la zece şi zece minute reuşi în fine să pună mâna pe receptorul cald încă. Aşteaptă apoi mai puţin de un minut până ce telefonul sună şi îl ridică imediat.

— Kevin?

— Da.

— Mi-era teamă că n-ai să poţi veni.

Brian Savage păru dintr-odată uşurat. Asta îi încălzea sufletul lui Kevin O'Connor care-şi spuse că în cele din urmă cei de la IRA aveau şi ei inimă şi-i înţelegeau scrupulele.

— Uite, sunt aici, aşa cum am promis, dar nu mi-am schimbat părerea. Plec. Via Paris cu Air Malta, apoi Paris-New York cu Air

1) Trăsură.

France. Nu este mai scump ca în altă parte şi în plus se mănâncă mult mai bine. Avionul decolează la douăsprezece şi jumătate. În ce priveşte povestea noastră, eu unul am şi uitat totul. Sper că mă vei putea înlocui.

— Şi eu sper.

Lui Kevin O'Connor i se părea că vocea lui Savage era plină de dezgust şi remarcă pe un ton jovial:

— Nu pari să fii în apele tale în dimineaţa asta. Ai vreo problemă?

— Nu. La revedere.

— La revedere, răspunse Kevin, un pic surprins de muţenia celuilalt. Se aşteptase ca reprezentatul IRA să încerce să-l convingă pentru ultima dată.

În momentul în care îndepărta receptorul de ureche, aparatul din faţa lui explodă. Nu i-a fost frică, nici n-a avut timp. Placa frontală, din metal greu, îi sări în faţă, zdrobindu-i cutia craniană, în vreme cu schijele ei îi perforau pieptul. Suflul exploziei prefăcu în ţăndări toate geamurile cabinei şi îl proiectă afară, unde rămase întins pe caldarâm, deja inconştient, cu corpul cuprins de mişcări spasmodice. Un automobilist îşi opri vehiculul şi se repezi spre el. Kevin O'Connor avea faţa lividă, plină de bucăţi de oţel încins, care străluceau. Mâna dreaptă îi dispăruse. În câteva secunde, nu mai respira.

Brian Savage auzise explozia prin receptorul pe care îl ţinea, precaut, la câţiva centimetri de ureche. Agăţă telefonul la locul lui ca să nu mai audă şuieratul care ţâşnea acum din aparat. Ieşi din cabină ca un robot, după ce băgase în buzunar radioemiţătorul care declanşase de la distanţă încărcătura de Semtex ascunsă în telefonul celuilalt. Trei sute de grame, suficient ca să arunci în aer un avion aflat în zbor.

Se îndreptă spre Queen's Square, cu creierul gol. Luase decizia în ajun, după ce O'Connor îi închisese telefonul. Nu-I putea lăsa să se

plimbe împreună cu secretul lui. Circumstanţele îl împiedicaseră să se adreseze lui Army Council aşa că trebuise să hotărască totul singur. Orice imprudenţă din partea lui Kevin, chiar involuntară, ar fi putut avea consecinţe funeste. *Water-pump Maltese-Libyan Corporation* era o infrastructură a serviciilor libiene, aflată în activitate douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Găsise acolo Semtex, detonator şi un microemiţător în banda de doi metri. Se dusese apoi să „meşterească” în cabina fatală sub protecţia a doi libieni, înainte de a se întoarce la hotel.

IRA făcuse un drum lung de la zilele în care militanţii ei erau nevoiţi să-şi fabrice singuri explozibilii, cu clorat de potasiu şi parafină, un amestec numit „paxo”. Semtexul avea o putere de zece ori mai mare, era la fel de maleabil ca plastilina şi nu se temea nici de căldură şi nici de umiditate. În acest caz, Savage folosise o tehnică pusă la cale de israelieni: disimularea explozibilului într-un telefon şi declanşarea exploziei de la distanţă în momentul în care persoana vizată răspunde la apel.

Se întoarse brusc, auzind sunetul unei sirene. Un Rover albastru cu inscripţia *Polizia* pe flancuri devora, pur şi simplu, Merchand Street. Nu simţea nimic în plus faţă de ziua când omorâse un trădător la New York. IRA n-avea închisori şi numai morţii nu erau niciodată indiscreţi. Graţie acestei prudenţe sălbatice, organizaţia dejuca de ani şi eforturile celor din serviciile speciale ale Scotland Yard-ului, şi căutările armatei britanice.

Acum nu mai rămânea decât să-l înlocuiască pe Kevin O’Connor. Pentru că numărătoarea inversă se declanşase, ireversibil.

*

Taxiul, tapiţat cu desene ce reproduceau pagini din *Evening Standarde* lăsă pe Malko în faţa unei clădiri cenuşii, cu şase etaje, care adăpostea Ambasada Statelor Unite la Londra. Era atât de impozantă încât, faţă de celelalte clădiri din Grosevenor Square, părea o aeronavă coborâtă de pe altă planetă.

Malko era bine dispus. Din moment ce nu ploua aproape deloc, se putea spune că vremea era de vis. Alexandra, logodnica sa, rămăsese la Paris pentru cumpărături şi avea o singură consolare. Folosind cartea de credit American Express, ea câştiga nişte kilometri gratuiţi pe liniile aeriene franceze, asta datorită acordului încheiat între cele două companii.

Pe London City Airport, Malko ajunsese cu un ATR 42, proprietatea Air France. Rabla de taxi se îndepărtă cu un zgomot de maşină de cusut, atunci când el împingea uşa de sticlă a ambasadei, înainte de a consulta lista vizitatorilor, pifanul din serviciul de pază, ţeapăn ca un soldat de plumb, îi examina paşaportul.

— Dl Williamson vă aşteaptă la etajul patru. L-am anunţat deja. James Williamson, şeful biroului CIA din Londra, fusese numit în această funcţie de însuşi Robert Gates, în urmă cu doi ani. Malko nu-l mai întâlnise până atunci. La ieşirea din ascensor îl întâmpină o tânără, care din cauza buzelor groase părea mereu bosumflată. Avea un aer timid şi ochi frumoşi albaştri, ascunşi în spatele unor ochelari de miop. Paralizată de emoţie, ea îl întrebă:

— Alteţa sa serenissimă, prinţul Malko Linge?

— Eu însumi, confirmă Malko, amuzat să audă pronunţându-i-se titlul în acest loc auster. Sunteţi secretara lui James Williamson?

— Da, în sfârşit, s-ar putea spune şi aşa. Domnul Williamson îşi cere scuze şi vă roagă să-l aşteptaţi în biroul său. Are o întâlnire în oraş. Urmaţi-mă, vă rog.

N-avea nimic împotrivă. Tânăra era îmbrăcată cu un pulover strâns pe gât, din caşmir, cât se poate de cuminte, şi o fustă strâmtă până la glezne, care îi îngreuna mersul. Biroul şefului CIA din Londra părea a aparţine unui consilier juridic de provincie. Stucatură de acaju, canapele Chippendale, un masiv birou victorian şi gravuri cu scene de vânătoare. Aşezat între cele două ferestre ce dădeau spre Grosvenor Square, barul era bine garnisit Secretara îndreptă spre Maiko aceeaşi privire timidă.

— Pot să vă ofer ceva?

— Vodcă cu gheaţă.

Fusta ei, atât de cuminte în aparenţa, era despicată în partea stângă, până la jumătatea coapsei Puloverul fin de caşmir se mula perfect pe sânii ei obraznici şi ascuţiţi. Aceste calităţi nu i se datorau câtuşi de puţin sutienului. El lipsea cu desăvârşire. Cu aerul unei femei pioase, trezită dintr-odată în faţa Satanei, după ce îi întinse paharul, ea dispăru. Neavând de ales, Malko îşi omorî timpul cu vodcă şi *Sunday Times*. Rumoarea străzii era diminuată de ferestrele duble. Malko începuse să se plictisească când, Slavă Domnului, uşa se deschise. Dar nu pentru James Williamson ci pentru secretara sa.

— Domnul Williamson a telefonat din nou. Va mai lipsi o

jumătate de oră.

Avea impresia că-şi va frânge mâinile. Era imaginea însăşi a disperării. Încântătoare imagine, se gândi Malko, privind-o pătrunzător. Era prima dată când ea nu îşi pleca ochii ci se uita la el de parcă ar fi văzut un extraterestru. Obrajii îi erau îmbujoraţi, gura întredeschisă. Malko înţelese imediat că aşteptarea lui James Williamson ar putea deveni mult mai plăcută.

— Cum te cheamă? o întrebă.

Un licăr de surpriză trecu prin ochii ei albastru deschis.

— Mandy Sutton, sir.

I se recomandase, probabil, să fie foarte amabilă cu vizitatorii lui James Williamson.

— Mandy, repetă Malko, gânditor şi, în acelaşi timp, amuzat. Ce renghi al destinului! El mai cunoscuse tot aici, la Londra, o Mandy. Mandy Brown sau, aşa cum i se mai spunea, Mandy Putoarea. Ajunsese datorită şoldurilor ei provocatoare una dintre minunăţiile aristocraţiei britanice cu zece ani în urmă, era amanta lui Siegel – „Rusnacul Louis" – omul Mafiei în Honolulu. Primul ei orgasm i se datora lui Malko, dar şi celor trei milioane de dolari împrăştiaţi pe patul cu pricina. În hârtii de câte o sută. Ceva din toate astea se putea citi, probabil, în ochii săi aurii. În orice caz, fata îl întrebă pe un ton iritat:

— Aveţi nevoie de ceva?

Atunci când îi răspunse. Malko făcuse deja un pas spre ea, încercând să o cuprindă. Tonul era măsurat.

— Da, de dumneata.

Mandy Sutton nu a făcut vreun pas înapoi şi nici nu a scos vreun cuvânt. Un iepure hipnotizat de o cobră n-ar fi arătat altfel. Probabil că ea nici nu auzise răspunsul lui. Pentru a-i înlănţui talia, Malko nu avea nevoie de un efort prea mare. Fără îndoială, fata nu s-ar fi opus. Stupoarea din privire ascundea ceva mult mai tulburător. Nici nu şi-a dat seama când corpurile lor s-au atins. Privirile li s-au întâlnit. Apoi, gurile li se contopiră. Buzele lui Mandy, călduţe, cărnoase, tremurau uşor. Malko simţi imediat cum limba ei o căuta pe a sa. Rigid la început, corpul lui Mandy se destinse dintr-odată. Timida lor îmbrăţişare deveni de-a dreptul pasionantă. Fata pierduse orice urmă de timiditate. Îi înconjurase gâtul cu braţele şi îl strângea gata-gata să-l asfixieze. Malko masa uşurel sfârcul întărit sub puloverul din caşmir negru. Geamătul fetei părea un strigăt de spaimă.

Malko era extrem de excitat. îmbrăţişarea lor primitivă se dovedea a nu fi altceva decât atracţia pur sexuală. Secretara lui James Williamson îl îmbrăţişa cu atâta violenţă, încât îşi pierdu ochelarii. Nu-i păsa câtuşi de puţin că vor ajunge pe podea. Malko o împingea încetul cu încetul spre biroul de acaju. În căutarea unui echilibru, mâinile fetei părăsiră umerii lui Malko. Gura ei se îndepărtă, în sfârşit, de gura lui. Mandy respira cu greutate, privirea îi era ştearsă. Fără ochelari, ochii ei albaştri erau şi mai frumoşi. Malko îi zâmbi în tăcere. Mâinile lui masau uşor, prin puloverul de caşmir, sânii ascuţiţi şi fermi. Într-un târziu, fata îşi recapătă glasul.

— Vă rog, sir, vă rog! Lăsaţi-mă să plec, spuse cu vocea tremurândă, spartă, schimbată.

Protestul fetei era neconvingător. De fapt, i se oferea, într-o atitudine fără echivoc. Erau complet nebuni. Cineva i-ar fi putut surprinde şi Malko se îndoia că şeful biroului CIA din Londra ar fi privit cu ochi buni distragerea secretarei sale de la actitivâţile obişnuite. Şi totuşi, o pornire irezistibilă îl determina să nu întrerupă acest preludiu, pe cât de neobişnuit, pe atât de primejdios. Trăia, oricum, mult prea periculos pentru a nu profita de plăcerile pe care hazardul i le oferea pe un platou de argint.

Mâna lui Malko pătrunse prin despicătura fustei lungi şi pudice. Degetele lui îi atinseseră pielea şi Mandy Sutton fremăta ca un armăsar pur sânge. Desfăcuse picioarele, atât cât îi permitea fusta lungă, întinzându-i mătasea pe coapsele lungi. Degetele lui Malko urcară până la chiloţii de nylon, uzi de emoţie Mandy Sutton tresări şi îi prinse încheietura, pentru a-l împiedica să meargă mai departe.

— Nu, sir, vă rog!

Degetele lui Malko scotociră prin chiloţii de nylon, apoi îi îndepărtară, pentru a ajunge unde voia. Mandy fu scuturată de o descărcare electrică. Malko pusese în întregime stăpânire pe ea şi degetele lui se zbăteau drăceşte în zona ei cea mai sensibilă. Mandy respira greu. iar capul i se mişca când la stânga, când la dreapta. Malko îi văzu mâna dreaptă căutând printre obiectele de pe birou şi aşezându-se pe o claviatură. Apăsă un buton, se auzi sunetul sec al unui zăvor şi un bec roşu se aprinse pe birou. Într-o clipă de luciditate, Mandy oprise accesul în biroul directorului. Gestul ei îl dezlănţui pe Malko. În ciuda fustei strâmte, reuşi să coboare, de-a lungul picioarelor ei, micul triunghi de nylon menit să-i protejeze intimitatea. În clipa în

care secretara lui James Williamson îl simţi pătrunzându-i printre coapse, îşi deschise picioarele în aşa măsură încât fusta îi crăpa cel puţin cincisprezece centimetri. Malko profită de asta ca să investească şi mai mult în breşa făcută. N-avea niciun chef de înflorituri. Pătrunse în ea dintr-o singură mişcare. Ce senzaţie! Mandy scoase un geamăt, se zvârcoli ca un şarpe, pe urmă se lăsă pe spate. Picioarele i se dezlipiră de podea, în vreme ce gambele i se apropiară. Ceea ce îi permise lui Malko să o pătrundă şi mai adânc. Cu toate puterile lui se abţinea să nu explodeze imediat în această femeie pe care nu o cunoştea Izbuti să se reţină suficient de mult pentru ca Mandy Sutton să ţipe scuturată de un orgasm scurt şi violent, care îi declanşa şi lui plăcerea.

Se afla încă în pântecul ei, atunci când auzi o sonerie de cealaltă parte a uşii. Mandy Sutton începu să freamăte ca un fluture proaspăt prins în insectar, alungându-l pe Malko. Pe bâjbâite degetele ei găsiră butonul care descuia. îl apăsă, lumina roşie se stinse şi zgomotul sec al zăvorului se auzi din nou. Ea se ridică, îşi puse ochelarii şi chiloţii, înainte de a se îndrepta spre biroul săli. Ridică receptorul şi, după o scurtă tăcere. Malko o auzi spunând:

— Sigur, sir, vizitatorul dumneavoastră vă aşteaptă.

După această scurtă conversaţie, Mandy Sutton se întoarse în biroul directorial, cu mers nesigur şi privire ştearsă.

— Va fi aici în cinci minute, îl anunţa. Oh, My God. a fost minunat! Mi-e aşa ruşine.

Lui Malko nu îi era câtuşi de puţin ruşine. El se simţea în al nouălea cer. După ce se aranja puţin, se aşeză pe una dintre canapele. Mandy îi oferi cea de-a doua vodcă şi o şterse în biroul ei. nu înainte de a-l anunţa pe un ton oficial:

— Trebuie să plec, sir. Am foarte mult de lucru. James Williamson pătrunse în birou, dar machiajul ei era refăcut.

Pe Malko îl surprinse apariţia tinerească a şefului biroului CIA din Londra. Ochii mari. albaştri şi extrem de vioi, luminau un chip foarte adolescentin. Părul blond era tuns foarte îngrijit. Îi strânse călduros mâna lui Malko.

— Regret că v-am făcut să aşteptaţi. Sper că nu v-aţi plictisit prea tare. Mandy s-a ocupat cum trebuie de dumneavoastră9

— De fapt…

— Este foarte timidă, explică şeful biroului CIA din Londra. Nu este secretara mea. A trebuit să se opereze, iar Mandy s-a oferit să o

înlocuiască două săptămâni. Ea este fiica directorului Departamentului Informaţii de la Langley1. Îşi face studiile aici, la Londra. Slavă Domului, nu este la curent cu tot ceea ce se întâmplă aici. Din fericire, Jane se întoarce mâine.

Malko nu regreta câtuşi de puţin îmbolnăvirea lui Jane. Îi era însă destul de greu să se concentreze.

— Deci, spuse el, încercând să scape de gândurile negre, ce se întâmplă în acest frumos oraş?

Cu un râs sec. americanul scoase dintr-un sertar al biroului un pachet înfăşurat în hârtie Kraft. îl puse pe măsuţa din fata lui Malko.

— Nu mare lucru, dar Langley a solicitat intervenţia dumneavoastră. Se pare că sunteţi specialist în probleme libiene. Ne-a căzut în cârcă o poveste bizară pe care vrem s-o clarificăm.

— Vă ascult, zise Malko., tamjt curiozitatea biroului nostru din Malta. Omologii maltezi au

— Ei bine, acum vreo douăsprezece zile, în La Valetta, capitalajjt>L, jt câteva chestiuni interesante S-ar putea ca O'Connor să fii Maltei, într-o cabină telefonică, un bărbat a fost spulberat de cost în secret, şi în Libia în timpul scurtului său sejur în Malta. În explozie. Explozibilul era ascuns în receptor şi a fost declanşat de) n-cecaz, într-una din cele două nopţi n-a dormit la hotel. Alertaţi la distanţă de interlocutorul său. je paşaportul fals, am cerut maltezilor să verifice lista persoanelor

— Cine era acest bărbat? are urmau să părăsească insula în aceeaşi zi cu O'Connor. Ei au

— Un american de origine irlandeză. Kevin O'Connor. Născut înesloperit un al doilea paşaport fals, de asemenea irlandez, pe 1938, în Irlanda de Sud, în comitatul Sligo. Ofiţer radiotelegrafist înumele Wilfred Reilly. Purtătorul său a trecut prin Malta exact în Marină. Înainte de a încerca ceva pe cont propriu, ca intermediaiiceleaşi zile ca şi O'Connor. A locuit la hotelul *Phoenicia* din la la închirierea unui iaht şi, eventual comandant al acestuia, a navi/actta. Avem semnalmentele lui. Brun, cu un aer vag asiatic, da-gat vreme de douăzeci de ani pe cargouri şi petroliere. Locuia în Orat feţei cam turtite. Am difuzat portretul robot tuturor birourilor tr-un mic apartament din Newport, statul New York, şi nu lăsa10 astre, dar asta n-a condus, deocamdată, la nimic. Se pare că deloc impresia că s-ar scălda în aur.; există o legătură între aceşti doi bărbaţi, dar nu cunoaştem ade

— Ce făcea în Malta? arata identitate a celui de-al doilea. Maltezii ne-au mai dat o

Note:

1) Sediul central al CIA (Langley. Virginia).

— N-am descoperit încă. Ştim însă că plecase din New York ci-formaţie preţioasă. În timpul sejurului acestor doi indivizi, autori-patru zile înainte de această întâmplare şi s-a oprit două zile laaţile portului La Valetta au remarcat sosirile şi plecările unei Londra. În Malta a sosit, deci, cu două zile înainte de moartea sa>edete a Marinei Militare Libiene. Or, acest vas a fost identificat. După toate aparenţele, trebuia să plece în aceeaşi zi. În hotelul inste cel utilizat de agenţii libieni pentru deplasările lor. Mai este care a locuit, *Marina*, am găsit un bilet de avion pe ruta Malta-Ro: era. Centrala noastră de ascultare a convorbirilor telefonice din mă-Paris-New York, pe numele Brenden Coyne. Prin urmare, avea unis a interceptat o comunicare – asta chiar în timpul şederii lui asupra lui două paşapoarte, unul pe numele său real, altul irlano Connor în Malta – între un bărbat care ar putea fi al doilea pose-dez, pe numele Coyne. Fals, bineînţeles. Autorităţile de la Dublir. or de paşaport fals, şi un altul, pe care îl cunoaştem bine: colo-ne-au confirmat acest lucru. Paşaportul cu pricina făcea parte dinielul Nasser Ali Nashour.

tr-un lot furat acum trei ani. O'Connor a călătorit mult sub această – Cine e?

falsă identitate: Suedia, Norvegia, Marea Britanie, insulele anglo – Un ofiţer al *Mathabei1*, care lucrează cu Moussa Koussa. normande.: ste specialist în lovituri de anvergură şi a locuit la Londra, sub

James Williamson vorbea sacadat. Privirea îi era în continuacoperire diplomatică, în 1989. Kadhafi îi încredinţează dosare mişcare şi avea mici ticuri. De pildă, întorcea brusc capul, dintre delicate, care necesită abilitate şi discreţie. Or, în timpul acestei parte sau din alta. onvorbiri interceptate, el părea a stabili o întâlnire. Poate cu acest

— Ştiţi pentru ce? întrebă Malko.) Connor şi aşa-zisul Wilfred Reilly.

— Nu încă. – Nu ştiţi mai multe despre O'Connor?

— Ştiţi atunci cine l-a ucis?

— Nimic. Nu figurează în băncile noastre de date. Aparent, un

— Nici asta „Ti fără istorie.

Prin faţa lui Malko trecu un înger care semăna cu Hercul-Care călătorea cu un paşaport fals şi a fost ucis într-un mod Poirot. Nu înţelegea de ce CIA voia să-i încredinţeze cazul unuofisticat…

marinar asasinat. James Williamson anticipă întrebarea.

— Încă nu v-am spus tot. Colonelul Nasser Ali Nashour s-a

— Ştiu că toată această întâmplare este la prima vedere ba cupat, în trecut, de livrările de arme către IRA. El este cel care anală, recunoscu el. Dar moartea acestui cetăţean american;

Note:

1) *Mathaba – Serviciile secrete libiene* furnizat încărcătura E/csundului, un vas care făcuse escală în Mai g jihidat pe Kevin O'Connor şi să încercăm să descoperim noi la şi a fost mai apoi interceptat la vama franceză. Ca şi alte vas înşine. Dacă se va dovedi că ei sunt la fel de inocenţi ca un miel care transportau arme vândute de libieni Armatei Republican aD. ja născut, va fi timp suficient să-i punem pe urmele afacerii. Irlandeze, de altfel. E normal să fie aşa. Malta se află faţă d Malko suspină resemnat.

Tripoli la o distanţă de câteva ore pe mare, iar serviciile secrete l Bine, zise el. când pleacă următorul avion spre Malta? biene sunt bine implantate acolo. James Williamson scutură capul de parcă ar fi fost un câine

— Este, prin urmare, o afacere irlandezo-libiană, remarcă Ma care-şi scutura blana.

ko. Asta nu vă priveşte direct. Nu cred că este necesar să mergeţi până acolo. Kevin

— Mai întâi, O'Connor era cetăţean american. Apoi, CIA SQ Qonnora fost înmormântat, lucrurile lui, pe care oricum nu le-a interesează de tot ceea ce priveşte Libia. Este un ordin de la Cas reclamat nimeni, au fost trimise consulatului nostru. Camera sa de Albă. hotel a fost trecută prin cel mai fin pieptene.

— De ce nu colaboraţi cu MI5 şi Mi 6? şi în Statele Unite?

James Williamson râse încă o dată sec. FBI-ul i-a cercetat apartamentul şi continuă să exploreze toa

— Pentru că mă întreb dacă nu cumva ei sunt responsabili de pistee moartea lui Kevin O'Connor. Atunci, ce mai rămâne de făcut? întreabă Malko

Un înger trecu din nou prin faţa lui Malko. de data aceeaşi Astaspuseamericanu ăsandsacadapemasacont. îmbrăcat în drapelul

englez, şi o lua la goana oripilat. nutu) sacuy învejtţnhârtie Kraftmaronieluamaiântâjdina

— Nu ştiam că au şi ei killern lor, spuse Malko. cheluncartonas dreptunghiular de culoare portocalie şi i-l întinse

— Este adevărat că, în general, verilor britan.ci le> repugny Ma (koergvorfaadeuntjehet metodele violente. Dar cu IRA mai fac şi ei cate c'excepţia Fap fo' (fjejnumam gMuzgu M că nu reuşesc să-i vina de hac „i înnebunește de-a dreptul. M, Londra Nu

ales acum, când IRA împrăştie explozii prin Londra. Nun de ni a, Ţicnetuseseg Jn

«ni» J. «J-Williamson. această fotofemei, a atras într-o capcană trei membri IRA neînarmaţi şi i-a *7* sesufocă puscat pe la spate. Cu toate că Margaret Thatcher a declarat ca nnnfti, f, *îi* fost o eroare regretabilă, întâmplarea a făcut vâlvă. În Irlanda o. Sanu" mis Punef că m-aţi făcut să vin de la Viena pana Nord o unitate de informaţii a armatei a desemnat un căpitan s3IC1 Pentru. a recupera aceasta fotografie. Secretara dumnealichideze or. ce membru al Armatei republicane prins în acţiun/oastră ar fi putut să facă treaba asta.

Este mult mai ieftin decât un proces. N; Vaenervaîndrepta lucrurile americanul, nu suntem

James Williamson îşi legăna capul cu încântare. lebunilnt, mP ce se Qasea în Malta, O'Connor a dat două telefoa

— Mai ştim – continuă el – că forţele britanice au colaborat ciela Londra din hotelul său. Am descoperit numerele cu pricina, tot felul de scursuri pentru executarea membrilor IRA refugiaţi Jnul corespundea unei societăţi panameze, care avea un repon-Irlanda de Sud. având în vedere că Irlanda de Sud refuzase deur, iar celălalt unei adrese din Kensington Court, cartierul rezi-obstinaţie extrădarea lor în Marea Britanie, băieţii sperau că vienţial din faţa Hyde Park-ului. Proprietarul se află în Africa de avea parte de zile fericite acolo. Numai că, atunci când soldaţii 15 ud: Şi-a închiriat apartamentul. Credeam că O'Connor ar fi putut sunt împuşcaţi ca iepurii în Irlanda de Nord, verii noştri se eneocui acolo, singur sau cu cineva. Acel cineva s-ar putea să fie veazăşi acţionează în consecinţă. Deci, prefer să nu-i întreb cir = chiar celălalt bărbat din Malta Trebuie identificat locatarul clădirii cu numărul zece din Kensington Court. De aşa ceva secretar mea n-ar fi capabilă.

Lui Malko, deconectarea afişată de James Williamson nu

Capitolul III

Inspira încredere. Modul în care Kevin O'Connor fusese asasin; determinase intervenţia unui mare serviciu de spionaj. Era, deci. afacere importantă. Tot ceea ce privea Libia interesa Statele Unit în cel mai înalt grad. Şi. dacă CIA descoperea amestecul murd; n faţa muzeului doamnei Tussaud – una dintre atracţiile tu-al britanicilor, asta ar putea constitui o excelentă monedă d risticecee mai vizitate ale Londrei – era coadă. Malko găsi cu schimb pentru mai târziu. Cu un aer detaşat. James Williamso uşurinţă standul Foto-Finish, situat la parter. Dădu tichetul şi cinci era pe cale de a-l pune pe Malko pe urmele unei afaceri putred; jre jar funcţionarul îi înmâna un plic, pe care îl deschise abia la le-Adevărul este că nu aduceai la Londra un agent de talia lui Malkşire conţinea o singură fotografie, făcută cu blitz-ul: un bărbat şi o pentru un simplu control de rutină. femeie, de o parte şi de alta a statuii de ceară a lui Arnold

Americanul îl conduse până în biroul secretarei Mandy Suttcăchwartzeneger. Era îmbrăcat într-un trenci, avea vreo cincizeci dispăruse lăsând maşina de scris descoperită. Malko nu avedeani, ochi albaştri, părul în vânt şi faţa brăzdată de riduri. Ea, mi-altceva de făcut decât să tragă de primul fir al acestei anchete, ceu (3 slabă, cu părul tuns perie, purta un impermeabil verde crud. speranţa că nu va descoperi o grenadă dezamorsată la capăt Bărbatul nu era nimeni altul decât Kevin O'Connor. Cine eră însă micuţa blondă?

Malko luă un taxi şi se îndreptă spre Kensington Court, un labirint format din patru străzi liniştite, ce dădea în Kensington Road, marea arteră paralelă cu Kensington Gardens. Imobilele acestei zone rezidenţiale erau tipic britanice, iar numărul zece nu făcea notă discordantă. Pe sonerii apăreau doar numerele apartamentelor. Opt în total. Imposibil de ştiut căruia îi aparţinea numărul de telefon. În Kensington Road găsi un taxi, care îl conduse la Meridian, hotelul unde James Williamson îi reţinuse un apartament. Apoi, chemă agenţia cu pricina. Spuse că îl interesează apartamentul de închiriat de la numărul zece şi că dorea să ia legătura cu cel care se ocupă de asta. Momit de un eventual comision, funcţionarul se arătă foarte îndatoritor şi promise că va face: ot ce îi stă în putinţă pentru a-l servi pe Malko. Pentru moment în mai avea nimic de făcut. Formă aşadar numărul lui Mandy 3 rown, căreia i se spunea cândva şi Mandy târfa, acum ducesă *le* Veninor, prin căsătoria ei cu ducele care purta acelaşi

nume. 3 roprietar al unui castel cu 200 de camere din Kent, al câtorva: eci de mii de hectare şi al unei cantităţi de acţiuni după care ar fi înjit până şi Rockefeller Frumos ca un zeu şi orfan. Dar, cum ni-neni nu este perfect, era pederast ca o focă. O voce ceremo-îioasă răspunse imediat.

— Reşedinţa ducelui de Veninor. Vă ascult.

Malko îşi spuse numele şi butlerl-ul îi răspunse distant:

— Mă voi duce să văd dacă doamna ducesă Pamela este yn *butler* cu chip de marmură luă cu un gest delicat paltonul acasă. dincaşmir al lui Malko şi anunţă cu voce bine timbrată:

Pamela? Când vocea lui Mandy Brown izbucni în receptor, Ducesa vă aşteaptă în salon, Sir. Malko tocmai voia să închidă, crezând că este o greşeală. Molui în care pătrunse semăna, mai degrabă, cu o catedrală

— Malko, curvă ce eşti, de unde telefonezi? decât cu o cabană pentru iepuri. Ţi se apleca de atâta marmură. Oh, mereu aceeaşi încântătoare francheţe! Lustra, demnă de *o mie şi una de nopţi* lumina mobile preţioase.

— Sunt la Londra. Te cheamă Pamela acum? atât de numeroase, încât te-ai fi crezut într-un magazin specializat.

— Este al doilea prenume al meu. Mi se pare mai şic. Eşti Vaoarea celui mai modest tablou reprezenta, cu siguranţă, salariul singur? butlerului pe mii de ani.

— Da.

— Malko!

— Bine, atunci vom cinajmpreună. Vino să mă iei la ora Tânăra americancă apăru în celălalt capăt al holului, cu gura nouă. Voi rezerva eu locurile. Îţi dau adresa: 18, Belgravia Square. pregătită pentru sărut. Părul negru îi cădea în cascade pe umeri.

— Ce etaj? ochii îi erau subliniaţi cu dermatograful. Era îmbrăcată straniu: un

— Sunt singurul locatar, zise Mandy cu simplitate. Vei vedea. eDOlero din paiete aurite, suficient de decoltat pentru a dezvălui trei drăguţ la mine… Hei, aştept. sferturi din pieptul ei bogat, care se oprea exact sub sâni. Între bo

— Ce anume? lero şi fusta incredibil de strânsă pe şolduri, pielea rămânea

— Eşti sigur că nu vrei să mă pui pe urmele unei afaceri caryescoperită. Mandy înainta cu mare greutate din cauza fustei lungi

pute? Nu sunt niciodată convinsă de bunele tale intenţii. şi strâmte.

Malko o asigură că nu poate fi vorba de nicio afacere murda se părea că se mai înălţase. Şi totuşi, depăşise cam de multă. Nu i-a fost prea uşor să o liniştească. După ce o sunase ultirroişor vârsta la care ar fi putut să mai crească. Privindu-i picioadată, biata femeie se trezise vânată de irakieni la Viena. Mandj-ele, Malko înţelese: era cocoţată pe tocuri înalte de cincisprezece era însă mult prea dotată pentru supravieţuire, ca să nu profite deentimetri. După o penibilă traversare a holului, Mandy se aruncă fiecare întâlnire cu Malko pentru a mai pune un ban la ciorap. Den braţele lui Malko fără să se sinchisească de butler, care altfel, după aventurile de la Honolulu şi primele trei milioane dejrmărea scena nemişcat ca o statuie. Limba ei îi pătrunse atât de dolari, câştigate cu sudoarea sublimelor sale fese, ea făcuse caoosesiv în gură, încât el crezu că vrea să-i fure amigdalele. Frerieră. În cele din urmă pusese mâna pe lozul cel mare. Câţiva an: induse de el ca o căţea în călduri, Mandy îi şopti: mai devreme, Malko o lăsase în braţele unui bătrân iemenit miliar – Nu te sinchisi de el, este pederast. dar, care, din nefericire, îşi dăduse obştescul sfârşit înainte de a Scumpa de ea. nu se schimbase absolut deloc, reconstrui pentru ea templul reginei din Saaba. Acum locuia în ce Mandy se tot lipea de el, plină de încântare, mai şic cartier al Londrei, chiar în faţa palatului Buckingham. De – Nu-i aşa că toaleta mea e superbă? îi luă mâna şi i-o puse când cu primul ei orgasm pe o saltea de dolari. Mandy Brown î>e coapsă, în aşa fel încât el putea pipăi, sub mătase, jartiere şerpăstrase o afecţiune particulară lui Malko. Pentru liniştea sa, el nuuitoare. se întrebase niciodată care era contribuţia lui la acel orgasm şi Ea râse şi îi spuse încetişor:

care era contribuţia dolarilor.

— Ticălosule! Ştiu la ce te gândeşti. Dar trebuie să mai ai

Se strecură sub duş. Mandy i-ar putea fi, într-adevăr, utilâăbdare. Vreau să halim şi să te prezint soţului meu, ducele, gândea el. Cunoştea pe toată lumea din Londra.

— Crezi că e necesar? întrebă Malko. prea puţin entuziasnat.

Note:

Majordom.

Mandy îl trase după ea… de cristal, o sticlă de Dom Perignon într-o frapieră o blană d*

— Neapărat „răspunse ea, pe un ton care nu adm, tea replic, 6

pepodea., neremece os”.

Soţului meu îi place să ştie cu cine ies pante dădu drumul casetofonului cu vârful piciorulu pornea silenţios, Mandy

O urmă într-un salon cu structură din lemn, luminat de văpăii – Vommergeia-Sanlorenzo (

anunţă ea. Locul unde Lady Di îşi aduce puştii. Poate o vom focului din şemineu. Soţul lui Mandy, în sacou, cravată cu dunţ transversale în culorile clubului său şi pantofi din lânică, câte vedea şi apoi

Times cu o sticlă de *Gaston de Langrage XO* aşezată pe măsuţ Prinfaţaocnioreitreceauvaurjdeg din faţa lui. Ducele era un bărbat distins, cu trăsături regulate e în vreme ce Phantomv (ru, asien, J0

frunte înaltă. Se ridică şi se îndreaptă spre Malko cu mâna întinsa ci Târfa într-pnn *înrăt*-rWmmm. ivianay.

„J uE u j zisa?” „loe Pumcaizirea lui Malko pentru momentul valnriinr

— Mandy mi-a vorbit mult despre dumneavoastră. de spermă revărsate.» w» iwnuivaiurnor

— Încântat să vă cunosc.

Strângerea sa de mână era învăluitoare ca aceea a unei feme *

Iar ochii săi verzi erau complet inexpresivi. San Lorenzo, în Beauchamp Place nu denartă Hp *u a*

— Nu veniţi să cântaţi cu noi? întrebă Malko fără nicio urmerazg Omotos, inconfortabil şi oferea o modestă Ibucătăria

depe-ldie –”. unească. Un ciorchine de manechine ciocolatii mbă Şi”.

— Nu, îmi pare rău, am alt program. Câţiva prieteni mă aştea [aş, epta la bar, alături de o creatură cu turban de vârota *1* tă la club pentru o partidă de whist. Rămâne pentru altă datpcizat, demnă de un film din anii ’20 Mandv nnâth? Sper că ne veţi face plăcerea să luaţi masa cu noi, într-una dfitlului său, fusese condusă direct la mezanin deasunrif? zilele următoare. un chelner ieşit, mai degrabă din „Nasul” aeasuprabarului de

— Bineînţeles, spuse Malko. De obicei, Mandy le devora dar de data *xr**, Mandy trăgea deja de el. Abia ajunşi în hol, ea pufni în râs: atinse de spaghete. Oricum, păreau’scoase dimet dntl n

— Vorbeşte de club! Aiurea! Aşteaptă un puştan cu o sculieră. Pe Malko, din tot ceea ce saseâv Tnut? h enormă şi o piele fină, fină de

tot, care să i-o tragă nebunescul. Un excelent Saint-Emilion din podooria TPrtrp na! inic Are o cameră la etajul doi, plină cu tot felul de chestii din piei; U ochii pe bar Văzu două femei ce tortre-Daugay Era lanţuri şi alte accesorii. Este foarte dulce ducele meu. Îi place tju-se acolo în aşteptarea unei mese Unâdintre-avpnâtă-l" ribil să fie martirizat. jehelari enormi, părul negru taoat nktP nanfailr.<…Ş

Un splendid Rolls-Royce, Silver Phantom VI, de nu vor. está de un galben ţipător Cealsmarald, era parcat în faţa intrării. Înalt ca un camion, cu ferestmpermeabil în aceeaşi nuanţă de verde ca şi Rn? în *m* – *X*" negre, scânteietoare. Şoferul, la fel de tacticos ca şi *butlerul*. Cu părul ăsta tuns perie ai fi zis că ebărbat în 11!"? – ridică de la volan ca să le deschidă portiera. ivea un cercel mare şi rotund Nu i vpn-stânga

— Este ultimul cadou de la bătrânul Zag – îţi aminteşti-aţa lui, la bar, se afla necunoscuta fotoara? T7 m °chl °r miliardarul meu iemenit. explică Mandy. L-a comandat înainte «ei Tussaud. ia à la Muzeul doua moarte. N-a mai apucat să-l vadă, sărmanul. M-am distrat bine i el, n-am de ce să mă plâng.

Aproape că nici nu s-a aplecat când au intrat în maşin Mandy se încolăci imediat în jurul lui Malko. Un geam opac despărţea de şofer. În spatele Rolls-ului era un adevărat palat consolă cu un mic televizor, un video Samsung, un strălucitor t

Blonda cu părul scurt şi prietena ei erau tot la bar. cu paharele de Caïpirinhas1 în faţă. Mandy o privi cu un aer mirat.

— Ciudat, am impresia că o cunosc…

— Cum?

Un noroc mai mare nici că se putea. Mandy spulbera repede speranţele lui Malko:

MA) r".

— Probabil că am mai văzut-o pe aici. Ştii doar că nu am

O lovitură zdravănă, n glezna, l făcu pe Malko să tresarsajauceaiu, cupjpiţee sgasa? mjjjţ

Privirea i se încrucişa cu privirea furioasa a lui Mandy Brown. ame

— Te interesează această târâtură? Ai chef de giumbuşlucuri 0 Bondapărăsibanj, împreunacuprietena ei, pentru a se inîe las singur sau mai poţi aştepta? staa (auna din mesele eliberate şi trecu pe la un metru distanţă

Doamne-Dumnezeule, ce maniere pentru o ducesă! Malko

rdespatele lui Malko. Acesta din urmă o văzu pe Mandy zâmbind, voia să o vadă dezlănţuindu-se. Îi prinse mâinile şi îi aruncă ce Mă cunoaşte, fără îndoială. M-a salutat, îi şopti ea. mai dulce privire de care era el în stare. Norocul îi surâdea şi ar a<O e urmări cu privirea pe cele două femei până când s-au fost păcat să rateze totul din cauza lui Mandy. Să găseşti pe cinţaşe Zat cu trei mese mai departe de ei. Micuţa blondă, în jur de pava într-un oraş cu zece milioane de locuitori însemna că l-ai apuc-truzeci de ani, avea trăsături fine, dar aproape masculine. Degepe Dumnezeu de picior. Când îţi pică o asemenea pleaşcă. meritele îi erau pline de inele scumpe. Avea o traistă pe umăr şi era să renunţi la o seară de amor cu Mandy. Încălţată cu balerini.

— Numai tu mă exciţi. Îi răspunse el. Tonul lui plin de răcea Mandy Brown rămăsese pe gânduri.

nu se potrivea deloc cu această înflăcărată declaraţie. Dar, totuşi – Nu reuşesc să-mi amintesc unde am văzut-o şi nici n-am şi această blondă mă interesează. Pentru a îndepărta orice neîphef să o întreb. Hai să mergem.

teleqere Malko scoase din buzunar fotografia de la muzeul Tu: Omcauza fustei strâmte, coborârea scării a fost extrem de q; i 0 Vârî lui Mandv în ochi dificila' iarbalansul şoldurilor ei, un deliciu pentru meseni. Văzân-F A? ni exeramă Mandv încântată JLH? °fierul<a? nidin Phantom? jledeschise P°mera Ma" dy nici

„*SL*>. Dar în stânga lui, ve» seţ» * în?

— N-ai decât să te gândeşti la blonda ta, zise ea. asta nu te cine e?

— Aş zice că această blondă, recunoscu Mandy. Ce-i cu tot grafia asta?

— Lată motivul vizitei mele la Londra: bărbatul de alături a fo' ucis acum câteva zile în Malta. Explozibil plasat într-un telefon.

— Rahat! exclamă Mandy Brown. M-am săturat de killerii tăi. eu, care credeam că veniseşi să mi-o tragi… Vrei să mă ameste rupiedică să te culci cu mine

Malko îi adresă cel mai fermecător surâs al său.

— Pot să-ţi cer ceva?

— Tot ce vrei, ganguri ea. Vocea îi era plină de subînţelesuri.

— Să nu plecăm imediat.

Privirea lui Mandy Brown deveni şi mai languroasă.

— Ticălosule, murmură ea, ai chef să faci dragoste în faţă în

povestea asta dementă? trecătorilor. Ce-ar fi să mergem în faţa palatului Buckingham? E şi

— Pentru nimic în lume, o încredinţa Malko. Se prea poate n-ai excitant, fata să nu aibă nimic de-a face cu acest asasinat. Nu ştiu.

— Nu e vorba de asta, se văzu Malko obligat să recunoască, legătură există între aceste. personaje din fotografie. S-ar puteareau să o aştept pe fată şi să verific ceva. fie vorba de o simplă amiciţie.

1) Bucăţi de lămâie stoarse, gheaţă pisată şi Cointreau.

Crezu că Mandy Brown îi va scoate ochii. Se repezi furioas… Savă Domnului, acesta nu ştia ce se întâmplă în spatele asupra lui, cu unghiile pregătite de atac. Malko simţi o înţepaţi-Mandy se aşază din nou în genunchi, îl prinse pe Malko între pe obrazul stâng. Slavă Domnului, reuşi să-i prindă mâinile maintmasturbându-l încetişor între ei, completându-şi, din când în ca ea să îl chiorască. Mandy făcea spume. Pe bune; ndmângâierea cu limba. Se întrerupse pentru a se întoarce

— Crezi că am să aştept până când îţi rezolvi tu problemeibarueţ, de unde luă mai întâi un flacon plin cu un lichid de cu Mă duc să-ţi aduc strâmbătura însoţind cuvintele cu gestul, ea's amDrei. Apoi, înainte de a-l servi pe Malko cu o vodcă, îşi aruncă asupra portierei, deschizând-o. Era într-adevăr capabila surna într-un pahar sferic o porţie zdravănă de *Gaston de La*-plece în căutarea necunoscutei blonde. Malko abia avu timp să *ge Xo*.

apuce de mijloc. Mandy Brown era la fel de instabilă şi de pericf pentru revederea noastră! toasta ea. loasă ca nitroglicerina. În încercarea ei de a scăpa din strânsoar puse? casetă şi o muzică romantică învălui Rolls-ul. Din când sânii îi ţâşniră din bolero, chiar în faţa unui cuplu care ieşea dncandse auzeau paşi pe trotuar. Trecătorii îşi aruncau privirea restaurant. Dar, pentru că suntem la Londra, bărbatul se mulţur) esublimul Phantom VI. Un cuplu se opri câteva minute şi îi cer să arunce o privire admirativă Rolls-Royce-ului. Malko reuşi să etatoate încheieturile, fără a-şi putea reţine comentariile favo-bage pe Mandy în maşină, aşa ciufulită, cu pieptul dezgolit abje uOputeau vedea pe Mandy, îngenuncheată ca o hetairă, furioasă cum era, şi închise portiera. ducându-i lui Malko ofranda unei guri la fel de arzătoare ca şi

— Iar m-ai tras în piept, zise ea. Niciodată nu vii aici pentraleru unui vulcan. Prezenţa acestor martori, parcă dintr-o altă mine. ime, o

excita teribil.

— Îmi pare rău, o asigură el. Aş minţi dacă aş spune că-i îşi trase sufletul, ca să-i poată răspunde:

displace această întâlnire, dar am un job aici. Te sun mâine. Qe când am această maşină, visez să mi-o tragi înăun-Deschise portiera, sări şi trânti uşa. Nu voia să rămână în fau vino. restaurantului, aşa că se îndreptă spre *Brompton Road*. După cin se urcă pe bancheta de piele, cu faţa lipită de geam. De sute de metri se întoarse. Rolls-ul nu se mişcase. Dintr-o daartea cealaltă, cuplul cu pricina îşi continua comentariile. Lipit de începu să dea înapoi. Mandy se aruncă din maşină aşa cum crandy, Malko pătrunse în ea dintr-odată, cât de adânc era posibil, cu boleroul în jurul taliei. Lacrimile îi stricaseră machiajul. Fără femeia scoase un soi de şuierat, ca un pneu care se dezumflă şi scoată un cuvânt, se aruncă în braţele lui Malko. Un şofer de la trase şi mai tare în întâmpinarea lui. Cu palmele sprijinite pe aflat în apropiere, îi privea blazat. îamul negru, ea gemea la fiecare mişcare a lui Malko. Ţinându-şi

— Iartă-mă, spuse ea pozând în fetiţă nevinovată. Te văd ataniie încleştate de coapsele elastice, bărbatul se retrase de rar. Întoarce-te şi nu-ţi voi ieşi din cuvânt.) roape în întregime, pentru ca să se arunce apoi înainte cu toate

Se urcară din nou în Rolls. Mandy întreprinse tot ce se crţele. Simţi muşchii intimi ai lui Mandy cum se strâng împrejurul venea pentru a-i fi iertată ieşirea. Îngenunche pe blana de pantei „în timp ce coapsele i se ondulau cu o mişcare din ce în ce mai îl dezbrăcă într-o clipită şi începu să-i administreze o felaţie autală. Femeia se prăbuşi ca o păpuşă stricată, cu faţa îngropată cum ştia numai ea. Când rezultatul o satisfăcu, se ridică. Ochii pielea banchetei, continuând să-şi anunţe orgasmul prin sunete erau umezi, sfârcurile i se întăriseră. icadate, de parcă ar fi fost un motor cu autoaprindere. Printr-un

— Te vreau, gemu ea. ori de voinţă admirabil, Malko reuşi să nu explodeze. Dimpotrivă.

— Cu rochia asta… se retrăgea, mereu la fel de strălucitor şi, pentru a douăzecea

— Rahat! Cu un gest sigur îşi desfăcu fermoarul, îşi smulgă de când începuse, aruncă o privire spre ieşirea lui San Lo-fusta strâmtă şi rămase numai în ciorapii negri, care urcau foanzo. îmbina utilul cu plăcutul. După calculele sale, necunoscuta sus pe coapse. Prin geamul

despărţitor, Malko vedea ceafa şindă şi prietena ei ar fi trebuit să treacă la desert. Nu era normal să renunţe la al său. Când îşi îndreptă sexul spre despicatfeselor ei. Mandy Brown fremăta şi îl întrebă:

— Ticălosule. ce vrei să-mi faci? De parcă n-ar fi ştiut…

Malko îşi prelungi plăcerea tatonând sfincterul încă strâns. Ei cel mai delicios moment. Punându-şi mâinile pe şoldurile îi fvâandy. Începu să apese progresiv în centrul feselor deschise. L început avu impresia că nu va izbuti să pătrundă… Apoi, sfinctert se deschise, înghiţindu-l în bună parte.

Mandy scoase un horcăit scurt.

— Mă doare, zise ea cu o voce de fetiţă.

Încă un efort şi Malko îşi simţi sexul alunecându-i prin de: chizătura strâmtă. N-a durat decât câteva fracţiuni de secundă, d; a fost divin. Când pântecul lui atinse fesele lui Mandy, era atât e excitat încât cu greu se opri să nu explodeze pe loc. Încremeni, e sângele zvâcnindu-i în tâmple, se retrase aproape în întregime reveni cu toate forţele.

— Opreşte-te. mă rupi în bucăţi… gemu Mandy cu o voce a pleşită de plăcere.

Era, fără doar şi poate, cea mai delicioasă peşteră pe ea Malko o explorase vreodată. Şalele îl ardeau, simţea cum vlaga părăseşte. Fără să se mai poată reţine, el se scufundă din ce în e mai repede în teaca strânsă în jurul lui, în vreme ce Mandy geme din ce în ce mai răguşit. Silver Phantom-ul tremura din toa încheieturile.

— Hai! Hai! striga Mandy cu o voce de nerecunoscut. Răcnetul de plăcere al bărbatului din momentul ejaculării strigătul strident al femeii au trecut, cu siguranţă, dincolo d geamul despărţitor.

Mandy alunecă încetişor pe banchetă.

— My God! suspină ea. Din clipa în care ţi-am auzit vocea telefon, numai la asta m-am gândit. Tu eşti singurul tip cu care n simt bine într-un asemenea moment. Şi în multe altele.

— Mulţumesc, răspunse Malko. Începu să se aranjeze. Recreaţia se terminase.

*

Mână în mână, îmbrăcaţi. Malko şi Mandy pândeau intrarea de la San Lorenzo, instalaţi pe canapeaua Rolls-ului. Mandy, cu un Ce-intreau. Malko cu o vodcă. Trecuse deja o jumătate de oră de când divertismentul lor luase sfârşit.

— Ce dracu' fac strâmbăturile astea? mormăia Mandy Brown, odihnindu-şi capul pe umărul lui Malko. Vreau să mă duc la culcare.

— Iată-le!

Părul blond al necunoscutei strălucea în lumina neoanelor. Cele două femei făcură câţiva paşi pe jos, apoi se urcară într-un taxi prăpădit. Acesta trecu pe lângă Rolls care demară la rândul lui. Pe Brompton Road o luă la stânga, îndreptându-se spre vest. După o mie de metri, se opri în faţa hotelului Carlton Tower. Prietena blondei coborî şi merse spre o străduţă plină de anticariate. Taxiul o luă spre nord, spre Exhibition Road. În Kensington Road viră la stânga, rulând de-a lungul parcului.

— Spune-i şoferului să depăşească taxiul, îi ceru Malko lui Mandy.

Phantom-ul acceleră şi depăşi. În trecere, Malko o văzu pe blondă ghemuită într-un colţ al taxiului. Când Rolls-ul ajunse în Kensington Court. taxiul era încă departe.

— Aşteptaţi-mă la capătul străzii, ceru Malko înainte de a coborî.

În acest cartier liniştit, un Silver Phantom bătea la ochi. Vehiculul dispărea pe străduţele lăturalnice, în vreme ce Malko se adăpostea sub un portic.

Taxiul sosi două minute mai târziu şi se opri în faţa numărului 10. Blonda în impermeabil verde coborî şi intră în clădire. Malko aşteptă puţin şi apoi se apropie. La etajul doi se aprindea o lumină. Primul rezultat: acestei blonde necunoscute îi telefonase Kevin O'Connor din Malta. Îi era amantă, prietenă sau altceva? Descoperirea identităţii ei trebuia să fie etapa următoare. Până la urmă, pentru Malko, această seară fusese deosebit de fastă.

Când se întoarse la Rolls o găsi pe Mandy moţâind.

— M-ai dat gata. spuse ea cu voce şoptită. Te-aş necăji dacă aş depune armele? Mâine, la opt dimineaţa, am lecţie de golf…

Mandy Brown jucând golf. Dumnezeule, nu credeam s-o aud şi pe-asta. Când Phantom-ul se opri în faţa hotelului Meridian, Mandy dormea, dar se trezi imediat pentru a-şi lua rămas bun.

— Nu. este în vestul Irlandei, în Connemara, o regiune superbă are.se foarte sălbatică. Sunteţi norocos. Când telefonul sună Malko tocmai se pregătea să admire chiar dacă nu mânuia încă umorul britanic, James Williamson acea dimineaţă însorită. Vocea distinsă a lui

James Williamson era familiarizat, cel puţin, cu umorul negru Resemnat. Malko întrebă cu delicioasă smerenie: capitulă.

— Puteţi trece pe aici în această dimineaţă? Aş avea ceva – OK. mă voi interesa de un avion.

tati K – Sunt câteva zboruri spre Dublin, spuse James Williamson.

— Şi eu râsounse Malko dar a? Preferasaplecaţieu Orna? ina

Se îmbrăcă repede şi se aruncă într-un taxi cu direcţia Pentru moment Malko se întrebă dacă nu cumva o mână Grosvenor Square. Secretara care îl introduse în biroul şefului CIA criminala a vărsat LSD *in early mormng tea-ul* şefului CIA din din Londra avea o mustaţă stufoasă, părul cărunt, fruntea joasă şi Londra… Rr).”…

la fel de mult farmec ca un jgheab. Mandy Sutton dispăruse ca o – inte Mar*» Bntanie şi Irlanda, remarca el politicos, se află n, Marea Irlandei.

Fata Morgana… mănăiasiilră-w

James Williamson îi invită la earlymorningrea1. Malko îi UR, 1 „fit!… povesti de întâlnirea din ajun de la San Lorenzo… *Jft – J.*” De, apt vaceracest*

— Bravo! încuviinţă americanul. Trebuie să aflăm mai multe mic efort dintr-un motiv foarte precis. Urmaţi-mă, va voi explica, despre această blondă, dar acum avem altceva mai important de Hle?” [ad n V?” luară ascensoru pana la subsolul amba-H sadei. James Williamson îl conduse pe Malko într-o boxă, unde se

— C? aflaun Ford Escortro? u cu geamuri negre.

— Săpăturile FBI-ului în afacerea Kevin O’Connor au dus la „” un ace astă minunăţie CIA a plătit 70.000 de dolari, descoperirea corespondenţei acestuia cu Irlanda de Sud. Cores anurjae! pe un ton şugubăţ. Este blindata, are un telefon care vă pondenţa în sine nu este importantă, dar noi nu ştiam că el are şi e nu”? t, lă3\UnH-Standard

K cu amortizor şi suficienta muniţie, pe care îl găsiţi în cutia de la

— Nu mi se pare ceva extraordinar în cazul unui irlandez. În *T*! estet pe” T, ’6 T T °*T, 3 Ceparte din*

— Poate că aveţi dreptate, dar nu uitaţi că O’Connor nu păr ea „fra «anofrala Londra veţi merge direct la Holyhead. să fi trăit în puf. Deci, trebuie văzut despre ce este vorba. Ar putea *Taluă DUB” n***™ fi o simplă cutie de scrisori sau, poate, altceva mult mai interesant

denevoie; va ™ da tot ajutorul

— CIA are un birou la Dublin, nu-i aşa? JB2” ni” i.71 53 i”?” de Râsul sec al lui James Williamson fu însoţit de câteva gestur3™1.07 Biroul din Dublin ar fi putut, la rândul său, să-m, dea o pufnsnnntrU° t6” ai>* * * – Aceasta afacerea încel””» «o crimă căreia nu îi cunoaştem

— Bineînţeles spuse el, dar noi îi trimitem acolo pe cei mă™laue°. rul?” ni «motivele. Nu am de unde să ştiu ce veţi slabi. Sau, dacă nu’ atunci pe cei de origine irlandeză, care ara’ răspunse James Williamson, dintr-odată sunt potriviţi pentru o asemenea afacere iată de ce este preferabi să mergeţi dumneavoastră acolo.

Nu avea niciun rost să mai discuţi.

— Adresa respectivă este din Dublin?

1) Ceaiul de dimineaţă

Durea distra pe drum. Malko se şi vedea ajuns la Connemara cu enormul Rolls verde. Nimic mai nimerit pentru o anchetă discretă. Ca şi cum s-ar fi dus acolo cu o maşină de pompieri.

— Dacă vii, o avertiză el. vei merge cu o maşină mult mai modestă.

…*w „Kamt.*

— Asta nu merge? scheună Mandy. Parcă n-ar fi de ajuns că

Mirajul unei misiuni uşurele se îndepărtase. James Williamso fandagăseştinumaiiarbaoisivapoare9 Tunupotjsamer, deschise portiera Fordului. astfel încât Malko a putut constata catjnuturjnormale, cum ar fi California sau Caraibe? Ce vrei sa de groase sunt geamurile… Escortul era un adevărat tanc! jaciac00?

drept, după acel somptuos Silver Phantom părea cam modes Amântanirecuunmortrepiica Mako NuvQJ – sigmu (dar CIA nu îl plătea pentru prostioare cu ducese de data recent Jesuncândmă întorc. În rest. aş vrea să-ţi aminteşti unde ai în într-o maşină de lux. tâlnit-o pe „scârba blondă”.

— Cine se va ocupa de blonda din Kensington Court? întreb săvadcepottacepromise Mandycevamajâmbunata el. Aveţi de gând să pasaţi informaţia britanicilor?

— Prefer să mai aştept puţin, din motivele pe care deja, Ambasada americană din Dublin era ascunsă pe o stradă li-le-am mărturisit, replică James Williamson. Dacă voi putenlştltaegon Road anumăru 42, împartea de vest a oraşului o avansa în această direcţie, nu voi rata ocazia. Langley îmi trimit vjămarişoară. Într-un parc, cu

drapele instalate la intrare Malko un tânăr specialist. Dacă nu se va putea face nimic voi aşteptera încântat că pusese piciorul pe pământ solid după o traver-întoarcerea dumneavoastră. Şeful biroului din Dublin. Anthonsareâncarefusesescuturatcaunprun Marea Irlandei era dezlăn Morgan, vă aşteaptă. Luaţi legătura cu el imediat cum a) ungeituităiarrafaeedepoale j, forţaserasaramâna încabjna între timp, el va încerca să localizeze refugiul lui Kevin OConno incomparaţie cu Londra, Dublinul părea un orăşel de pro Deocamdată, nu am decât numele unui sat… *vinde*, tăiat în două. de la est la vest de râul Liffay care se vărsa

Din ce în ce mai bine. După ce luă permisul de conducere cfn Marea, randeichjarfn Qcuundefuseseaasa „Prea la James Williamson. Malko se instala la volanul Fordului şi paraouţinecadinmoderne. case frumoase în stil victorian şi căsuţe din ambasada printr-o poartă laterala. În cutia de bord găsi arma – arămidă roşie Peste tot erau presărate pub-uri pictate în culori nunţată, un Hi-Standard, cu un singur glonţ pe ţeava-Destul d/ioenteuneoripinedepoe2 JeAutobuzecuimperiaadeuprer asemănătoare cu pistoletul său extraplat. O jumătate de oră m-estinssetaral.) camecijpestraz Hestramte târziu, avea bagajele deja strânse. Mai trebuia doar să o previn Malko urcă la cel de-al doilea etaj al ambasadei unde îl pe Mandy. Îi răspunse o voce adormită: întâmpină un bărbat încă tânăr, cu o superbă barbă neaqră

— N-am mai fost la golf. Vom mânca împreună cu soţul meu suntânthony Morgan, şeful biroului CIA. Îţi trimit Rollsul într-o oră.

— Imposibil, răspunse Malko. Plec în Irlanda. Mandy Brown se trezi instantaneu:

— Cu scârba aia blondă? Devenise deja o obsesie pentru ea.

— Nu, îi jură Malko. Sau, dacă vrei, cu tine. Scurtă tăcere. Mandy ezita.

— Cu Phantom-ul ar fi drăguţ, spuse ea visătoare. Ne-a

Aţi reuşit să completaţi adresa dată de FBI?

— Nu, din nefericire. Am început s-o fac prin intermediul erviciului de telecomunicaţii, dar nu mi-a mers.

Americanul se apropie de harta din perete şi îşi fixă indexul într-un punct din vestul extrem al Irlandei.

— Aici, în fundul comitatului Connemara, este satul Carna, zise 1 Nu găseşti acolo decât iarbă, oi şi câţiva turişti vara. Vântul este

1) Cârciumă.

„RAe7\e Nimeni nu era pe străzi. Aici nu-ţi mişti fundul decât ca să mereu puternic, ploua două zile din trei şi nu poţi juca golf. ăst ardeziebiserică.

ca să pună capac la toate „Aceste locuri austere nu era înveselite, dacă s-ar putea spune

— Nu ştiţi nimic mai mult? a (deneni., mărate lăcuşoare, adesea la fel de mari ca şi

— Nu, şi mi s-a cerut şa nu iau legătura cu cei din Jar aşa, ° dmăcoţiaera într. adevăratuumjj darmena Irlandeza. De altfel, din moment ce este vorba de IR/ fa) edevântde? violenţă nemaiîntâlnită sfârşiră prin a scunici nu ne-ar privi cu ochi buni. În 1986. unul dintre predeceso Escortuasamgreunat de blindaj cum era şi, totodată insolit mei primise ordin de la Langley să ia legătura cu *Army Councluisajbuco Ncşirura*

Pe vremea aceea. Casa Albă cocheta cu proiectul unei Irlanc rulatevacoine modeste botezate munţi, înecate în brumă şi-unificate, membră a NATO. Evident, asta trebuia să treacă şi finaisprenordânviorauunpicpeisajul platoului neted ca palia IRA. Proiectul a fost abandonat, verii britanici ne poartă pica cejdojăprezece *ban*, un fel de înălţimi pitice ale Parcului acum. iar irlandezii din sud şi-au închipuit că vrem să-i manipularr Nationa din Connemara. La fiecare ramificaţie, Malko trebuia sa din cauza camioanelor care mergeau spre vest, la Athlone se vor jfjce drumul. Semnalizarea era aici complet fantezistă, când în Galway, lui Malko îi trebuiră douăzeci de minute ca să găseasemjecand în kilometri, indicând într-un mod aproximativ cel mai drumul naţional şase. După un ciot de autostradă, el se regăsi p apropiat sat.

O şosea strâmtă, sub o ploaie torenţială, înconjurat de tractoare Malko încetini. În depărtare, chiar în faţa lui, se zărea coasta camioane. Cât vedeai cu ochii, numai iarbă. Din pricina condusul Atlanticului. Dacă ar fi să te iei după hartă, Cama se găsea la sud pe stânga, trebuia să fie mai atent decât de obicei. Slavă Dorde şoseaua Galway-Clifdan şi era cel mai vestic sat din Cormului, existau panouri pe semnalizare în două limbi: engleză nemara. Un panou alb cu chenar negru îţi sărea în ochi: Carna, galică. Ce dracu' căuta el în fundul acestui comitat, Connemara? 3, 5 mile. Săgeata îţi indica o şosea strâmtă, care şerpuia printre Două puştoaice îngenuncheate pe bordura şoselei implor; aluri

şi landa pietroasă. Încă vreo treizeci de viraje şi zări, în sfâr-automobiliştii să oprească, cu mâinile împreunate ca pentru reit, satul, întins de-a lungul şoselei şi pigmentat cu inscripţii B & B, găciune. În Irlanda, religia rămânea în drepturi chiar şi când făcebed and Breakfast, masă şi cazare. Fiecare fermă din Connema-autostopul. Atunci când un automobilist mişcat de această pioa: ra fusese transformată în motel.

atitudine opri să le ia, Malko nu le depăşise de multă vreme. Carna era atât de mică încât o traversai fără să îţi dai seama.

După Galway, Malko se agăţă de volanul Escortului. CirFăcând cale întoarsă, Malko se opri în faţa unui pub cu faţadă pur-sute de viraje în şaptezeci şi cinci de kilometri! Pănglicuţa purie, Old şi Castfel, şi intră acolo. Sala era sumbră şi. cu excepasfalt era într-o stare atât de jalnică, încât aveai impresia că te l-a Celor doi consumatori de la bar, goală. Un miros acru era atotpurtat de un cal în galop. Şoseaua se încreţea pe aceste şerpeştăpânitor. Nu se făcea prea des curăţenie aici. La început i-a fost tine pline de vizuini şi cocoaşe pe care le puteai dovedi luând viratul de greu să-şi dea seama dacă persoana din spatele le strânse.: ejghelei era bărbat sau femeie. Păr cărunt, tuns periuţă, umeri de

La orizont, o landă pietroasă şi cenuşie. Turbă pictată cu gfiamal… Nu-i lipsea decât o crosă de baseball. zamă şi nenumărate oi, împestriţate la rândul lor cu marcaje re – Obere.

sau verzi pe mutrele lor satanice Un vânt puternic şi continuu e reizeci de secunde mai târziu, avea în faţa lui o halbă de be-ca la pământ vegetaţia pitică. Sate rare, căsuţe albe înghesu'e neagra Ş amara, iar barmaniţa îşi reluase conversaţia în galeză unele într-altele de parcă aşa ar fi putut rezista mai bine vântu Pu ceilalţi doi clienţi. Malko se forţă să înghită o treime din bău-unele aveau ziduri mov, galbene sau roşii, în stilul barocului iâuraeinamte de a i se adresa barmaniţei: „Nan, care spărgeau cenuşiul înconjurător. Încântătoarele acope Caut pe un anume O'Connor, Kevin O'Connor. S-ar părea şuri de paie de odinioară au cedat locul celor mohorâte ra Vuieşte la Carna.

Femeia se scarpină în părul scurt şi cărunt cu nişte ungi –, şi O'Connor vine pe aici din când în când, vara. Are un murdare. Uitându-se la rezultat, ea răspunse: tjnvechi. mereu cu bateria pe ducă.

— O'Connor? Nu-I cunosc. ştiţi unde locuieşte?

— E vaporean. completă Malko. ¿3. pe drumul care duce spre

uscătoria de somon, mergând Barmaniţa se întoarse spre uşa bucătăriei şi strigă: gof o casă mică. cu jaluzele albastre, pe dreapta. Trebuie

— Sean! să faceţi stânga-împrejur şi s-o luaţi a doua la dreapta. Aveţi de Un roşcovan bărbos şi zdravăn, ieşit parcă dintr-un pliant a0 juma' de milă.

oficiului de turism irlandez, apăru la suprafaţă cu mânecile ca Eu plinul făcut, Malko mulţumi şi găsi uşor drumul indicat, măşii suflecate peste braţele artistic tatuate. Ascultă explicaţiile \ Casacu obloane albastre se găsea la vreo doi kilometri de sat.

Malko, concluzionând: complet izolată. Obloanele erau trase.

— Nu există niciun Kevin O'Connor aici, la Carna. Îi cunos Trecumai întâi prin faţa ei fără să oprească şi trebui să mai pe toţi oamenii din sat. Vin cu toţii aici. Doar dacă… meargă ceva timp până să găsească un loc bun de întors. Vântul

— Ce anume? sufam rafale şi locul era cât se poate de sinistru. Întorcându-se, o

— Voiam să spun că s-ar putea să nu bea… uapeun drum public şi băgă de seamă o maşină acoperită de Totuşi, nu putea crede că a fost cineva hărăzit cu un defe; qpregtaparcată în spatele casei. Se opri, ieşi din Escort şi se în atât de reprobabil. Scutură capul neîncrezător şi relua: drep (apejosspredadire Aceasta era înconjurată de un teren de

— Nu, mister! O'Connor este un nume irlandez, dar în ande vre Omiedemetripatraţi împrejmuit de un zid de piatră înalt de care să nu vină la pub din când în când nu exista Aţi fost greş unmelm Ma, koancercasădescujepogrtgâncugtgcucneig informat. Apropo, de ce îl căutaţi pe acest O Connor >urmgsărjfgradificutategardul Dăduoco, cgsejfarasgb de

— Mi s-a spus că este un bun comandant de vas. Şi, pentru e segmanjejunsemndevjaţa-Segjede Ridicând sunt în vacanţă pe aceste meleaguri, mă gândeam san alnesc af. efavorbg & *

Proprietarul pub-ului supraveghea cu coada, ochiulu ™el: „g h.

berii din halba Iu, Malko. Acesta din urma se forţa sa o termin* * înfalguneusjde, emnmasivsorceea ce îl linişti pe interlocutorul său; n-avea de-a face cu u Mgjdaduupococaseiexaminauşadegin (rarezavorata băutor de apă. – ea… După toate aparenţele clădirea era nelocuită Ar fi Dlecat

Miss Lisbeth avea un fizic ingrat şi amabilitatea unui gard, a

Cântul continua să sufle în rafale umed şi rece, iar nori grei se de puşcărie. Baricadată îndărătul grilajului, îl primi pe Malko în *ZZITJL* «*r-VOS – mfrUŞ*? *erfbitiZ*° *at*-dearabă cu răceală POC onnor? Se întoarse în partea din

— Nu există nici un O'Connor la Carna, spuse ea. E o eroars Pate casei şi încercă uşa de lemn. Nu părea prea solidă şi era fără îndoială. Există mulţi O'Connor în Irlanda, dar nu aici. Me ™n* să plece fără să arunce o privire în interior.

qeti să întrebaţi mai degrabă la Clifden, trăiesc oameni şi acolo… ™e™ la maşina şi un un levier. Se apropie de uşa de lemn Dezamăgit Malko se întoarse în ploaie, luând direcţia Clifde? 1 introduse instrumentul între toc şi zidul de piatră care îl înconunde va găsi cel puţin, un restaurant. La ieşirea din Carna se of Jura Apasă în serii succesive, se auziră câteva pocnituri, dar uşa să ia benzină la noroc întrebă şi acolo despre O'Connor. Sp nuceda Ploaia începuse şi, în ciuda pardesiului, devenea din ce surprinderea lui bătrânul pompistă-i răspunse: Incemaind-Enervat, îşi lua elan şi trimise un şut violent mijlocul uşii, la înălţimea la care se afla zăvorul. Se auzi un pocn (violent, prin aer zburară câteva bucăţi de lemn şi uşa se dădu i perete, dezvăluind o cameră sumbră. Făcu un pas în interior. că (tând o sursă de lumină. Undeva. În faţa lui, se auzi un zgomot e mobilă mişcată. Se opri brusc.

— E cineva pe aici? întrebă el.

Niciun răspuns. Înăuntru mirosea a umezelă şi era la fel e frig ca afară. Deodată îi apăru în faţă o siluetă, o femeie înalt îmbrăcată cu o rochie lungă şi cu un fular pe cap. Faţa îi era penumbră şi Malko nu putu s-o distingă, dar băgă de seama, schimb, marele Colţ 45, automatic, care se afla în mâna ei drea; ta. Fără nicio ezitare femeia ridică arma. aducând gaura neagi a ţevii la câţiva centimetri de pieptul lui.

— Bastard1, strigă ea, ca şi cum i-ar fi dat o lovitură de bici în secunda în care degetul ei strivea trăgaciul, Malko îşi sân stomacul cum se ridică în coşul pieptului. Era la o clipă e eternitate.

Se auzi un pocnet uşor urmat de un strigăt furios. Cartuşul percutat nu luase foc! Necunoscuta cu fular făcu un salt înapoi, încărcând din nou cu acelaşi gest şi aruncând cartuşul defect. Mai înainte ca Malko să se apropie de ea, reuşi din nou să apese pe trăgaciul Colt-ului.

Din nou fără niciun rezultat.

Cu un gest de furie, mai trase iarăşi de chiulasa automatului spre înapoi şi, pentru a treia oară, ochi chiar în momentul în care Malko reuşea în sfârşit să o prindă de încheietura mâinii. Degeaba. Nici al treilea cartuş nu luă foc!

Malko avea impresia că trăieşte o clipă ireală împreună cu femeia aceasta care *voia* să îl ucidă dintr-un motiv necunoscut şi nu reuşea.

Cu pulsul 200, Malko simţi cu o uşurare nespusă patul armei de 45 în umăr. Clipa asta de coşmar începea să dureze niţel cam mult. Mai târziu avea să afle ce anume îl salvase. Aruncând arma. O luă la fugă în urmărirea necunoscutei. O găsi în camera din faţă, lungită în semiîntuneric. Era însă suficientă lumină cât să distingă puşca de vânătoare pe care o ascundea cu braţul stâng îndoit spre un sertar deschis şi cartuşele pe care le ţinea în mâna dreaptă.

Nu avusese timp să le ascundă. Malko se năpusti asupra ei. Necunoscuta dădu drumul armei şi, cu mâna dreaptă plină de cartuşe, îi dădu un pumn în faţă cu puterea unui bărbat.

Lovit drept în gură, Malko îşi simţi buza inferioară plină de sânge şi se trase înapoi. În acelaşi timp, necunoscuta dezlănţuită se repezi spre el şi îi dădu o lovitură puternică cu genunchiul sub centură.

Simţi că o durere ascuţită îl taie în două. Îşi reţinu greaţa care îl cuprinse şi câteva secunde rămase ca trăsnit, inert. Necunoscuta puse din nou mâna pe armă. Îşi dădu seama că nu are timp să o încarce şi atunci o apucă de ţeava lovind cu toată puterea în direcţia capului lui Malko… Acesta reuşi să se ferească, iar patul puştiiseizbidetencuialaalbă – azidului, spărgându-se îmbucăţi.

Daradversaralui – Malkonusedescurajă. Cuţeavarămasăir. mânăâncercasă-lstrăpungă pe Malko. aşa cumaistrăpungecug suliţă. Elânsăreuşisă – apuce ţeavaşinuâimaidădudrumul. Privi, rileliseâncrucişară. Citiânochiinecunoscuteiourăsălbatică, vis. cerală, amestecatăcuspaimă. Se zbăteacaunanimalâncolţii careâşiapărăviaţacasăucidă… Scoteaprintredinţiânjurăturisy. ierateântimpeedădea într-una din picioare. Aproapelafeldeânal tăcaşiel, avea o forţădeosebitădatorată-fărăândoială-unu antrenamentfiziccontinuu.

Seluptarăcâtevaminuteţinând fiecare decâteuncapăta puştii, învârtindu-seunulânjurulceluilalt. În sfârşit, dintr-osmuci

turăputernică, Malkoreuşis-o facăsădeadrumulţeviidublep; careoazvârliân celălaltcapătalcamerei. Gâfâind, femeia-âlânfrun

— Peciney

— PeKevino Connor.

Privirea necunoscuteiseântunecăşimaimult

— Estemort. ziseeacuourmădeplânsetânglas. Ştiu, zise Malko.

Dinnouchipulnecunoscuteiseschimonosidefurie. Scârboşenie. vrei săterminitreabappentru ticăloşiiăştiade britanici! Hai. daidrumul!

— Nu ştiudesprecevorbeşti, oopri Malko. eulucrezcuoorganizaţieamericană. Eşti cumva rudăcu Kevino Connor?

Ochii eifrumoşiseumplurădelacrimi.

— Era fratelemeu. Eil-auomorât.

— Care” ei”?

— Ştiifoartebine. Aceiaşicarete-autrimisaicisămăomorâşi tacumâinilede-alungultrupului, cu privireasălbatică, apoi âivorptem”? f.

pentru prima dată-Num-atrimis nimeni, protestă Malko. Inoricecaz, nucasă

— Hai! Omoară-mă, ticălosbritanic! teomoî; macarnu? tia™de existenţata. Avea voceaşuierătoare. Încărcatădeură, dar, în acelaşi timp/™acuma. aluns Panaaici?

tremuracaofrunză. Cu siguranţăse înşela împrivinţapersoaneia1, „«” „J «™ „cultau’la NewPort. corespon

— Ascultă! începuel.

dentacareâieraadresată – aici Earidicăopriviremirată.

— Eşti dela FBI?

— Nu, doarlucrezcuamericanii.

— Cefeldelucru? Sălichidezioameniiincomozi? Datafundatitudineasuroriilui – Kevino Connor. care-înmod nueraooaiealbă, Malkosedecisesămeargăde-a

Nuavuânsătimpsăcontinue. Cuunsaltdefiară, necunoscut; iserepezilagât. Îi simţicelezecedegetestrângându-se înjuri gâtului. Degetelemariâicăutaucarotidele. Caoucigaşâdepre fesie. Revenindu-şidinsurprizaprovocatădecapacitatea reacţie fiziceatinereifemei. Malkoseforţăşismulsecuputeremân; vjzj dreaptăcucareâltorturanecunoscuta,

lirăsucibraţullaspateşidreptulfa*în**L

târâde-alungulziduluipânăsprefotoliulvechiderăchităpecar”, oaruncă. –

uef pentru (CIA; spuse el. Neinteresămdefrateletăudin

Ziua începusesăpătrundă îmbucătărie-osalădemesespa-g – Jideoarececălătoreacuunpaşaportirlandezţioasă. cuzidurilealbeşipardoseala întunecată o privipenecunoscută. mâncăierare vremecateleraamerican. Apoi ppentru cănegândeam; clăsânf, 3/ajunşln Maltacasatratezelivrareadearmelibiene către săisevadăsuperbulpărroşcatcareâicădea învăluripeumemh… Chipultriunghiularplindepistruieraluminatdedoiochimariverir”, verz altinereifemeiuninteressporit.

— «„Cum se, aceca Ştitjatâtea lucruri, remarcăeasinustiti otuşicinel-a ucis?

— Da, mărturisi Malko. Ştimnumaică în Maltamaieraunbărpatcarecălătoreatotcupaşaportfals. unanume Wilfred Reilly Simplusucigaşiidelaserviciilespecialealebritanicilor careâlfixaucuacelaşiamestecdeurăşiteamă.

— Deceaivrutsămăomori? o întrebă el. Necunoscutanicinuclipi.

— Deceaiincercatsăpătrunziâncasamea?

— Căutampecineva.

adăugă ea cu ironie muşcătoare Cei care l-au lichidat pe Kevin Englezii au fost, repetă cu încăpăţânare Mairead

— Este puţin probabil, obiectă Malko. De ce ar fi acţiona & ridicaşise îndreptă spre chiuvetă, unde îşi umplu un pahar aceştia atât de departe? a Gândind că ea s-a calmat, Malko trecu în cealaltă încape

— Ticăloşii ăştia mi-au omorât trei prieteni în Gibraltar, Puskrecupereze Coltul care îi salvase viaţa.

cu amărăciune Mairead. re când ea îl văzu întorcându-se cu arma, întinse mâna.

— Aşadar fratele tău făcea parte din IRA. Şi tu la fel? na-mi-o înapoi, te rog, este mascota mea.

— Cum, nu ştii cine sunt? parasă mai aştepte răspunsul, ea i-o luă uşor din mâini. Malko

— Nu… – g se alarmă în faţa acestui calm aparent. Mairead scoase car

— Mairead O’Connor nu îţi spune nimic? Nu citeşti niciooa: care nu explodase şi puse un altul în chiulasă, apăsă pe trăziarele? jaci îndreptând ţeava spre podea. Detunătura îl făcu pe Malko să

— Nu. resară. În spaţiul acesta îngust era asurzitor. Ea schiţă un zâmbet sardonic înainte de a spune cu voc Mairead O’Connor scutură

capul.

calmă. o» iic-i-unelecartusesuntumede. Păstrez de multă vreme acest

— Sunt sora mai mică a lui Kevin. Sunt în IRA de la lb ani. l) jst? Atunci crezi cu adevărat că fratele meu a fost ucis de oame-20 de ani am atacat o bancă în contul Organizaţiei şi am omordin RA?

un poliţist… Cu arma asta care n-a mers puţin mai devreme. M Este unadin ipotezele de lucru.

târziu am fost arestată şi am stat zece ani în puşcărie la Armag Estefas! spusesec Mairead farasarjdice, onu ştiucesg Mai multe luni de grevă a foamei. Am ieşit acum doi ani. A follampat cu cel pe care voi în numiţi Wilfred Reilly. A reperat la cumplit. Ialta o echipă de *Pigs*\Sunt cei care au interceptat telefonul de

Nu a mai repetat, părea un manechin, aşa cum stătea e, care obişnuia să sune Kevin. îl urmăreau. Iar tu, tu vii să termini privirea ei fermecătoare şi cu trupul zvelt. caba!

— Ai mai continuat după ce ai ieşit din închisoare? Vorbea uşor aplecată înainte, cu trăsăturile crispate şi privirea

— M-am mutat, zise ea, am venit să locuiesc la Sligo, intr<asetraseusor înapoi, întinse braţul fixând Coltul spre Malko siguranţă relativă. Învăţ galeza1, iar vara vin aici să fac pe ghid Amsaâţidau Oşansa Mjsterpjg Dacacartuşudinţeavg turistic. ste defect, vei putea merge să te spânzuri în altă parte dacă nu

— Şi fratele tău făcea parte din IRA? să-ţi cauţi în cap nouă grame de plumb.

— Nu, dar le-a făcut câteva servicii. Acum ce vrei? Malko îşi dădu seama că fusese un prost crezând-o calmă Era îşi luase din nou blana de fiară, dar părea mai calmă. criminală. Zece ani de puşcărie şi cu moralul neschimbat Schiţă

— Voiam să aflu cine l-a omorât pe fratele tău, zise el. Aci, gests văzu arătătorul cum i se încorda pe trâqaci cred că mă voi întoarce la Londra. Trebuie să explorez alte piste stop!

Mairead se încorda. Zgomotul unui claxon de afară îi făcu pe amândoi să tresară

— Ce piste? aireadisi încruntă sprâncenele fără să-şi schimbe poziţia Ră

— Kevin O'Connor era, se pare, cu adevărat în Malta pentriaseră câteva clipe înţepeniţi faţă în faţă. Se auziră paşi şi cineva istorie cu

trafic de arme între Libia şi IRA. N-ar fi fost prima ca, tu înuşa; apoi Ovocedefemejecarechema

Se prea poate să fi fost omorât fie de libieni, fie de serviciile brr Mairead.

nice, aşa cum ziceai, fie, dintr-un motiv necunoscut mie, chiar – Nu mişca, zise ea.

propriii lui prieteni. Dintr-un salt, fără să-l scape din ochi, ajunse la uşă, răsuci

1) Limbă celtică vorbită în Irlanda.

I) *Poreclă pentru poliţiştii britanici*: *porci*.

cheia în broască şi întredeschise uşa. Malko zări rapid faţa aţ nevăstuică a lui Mi ss Lisbeth, poştiriţa Ţinea în mână un Pache de scrisori.

— Uite poşta, Mairead. *Good bye*.

Cu mâna stângă Mairead luă scrisorile, cu dreapta ţinânc Coltul ferit de privirile vizitatoarei.

— *Thank vou Lisbeth* zise ea cu o voce suavă. Ne vedem it…

fi *niM* ră*TMairead flutura în direcţia Iu: Malko scrisoarea acoperită de un seara asta ia *uio uasue*… rpni, aţ închise uşa din nou. avarii corespondenţa pe jos şi-i aruncă, L senafmş-9.ţ.

I-imâginarcă este Garda? Aici ei nu se amestecă î, morât! M, e greu să ocred… A presimţit că va fi lichidat. Propriii lui treburile noastre Ai mai câştigat cinci minute, asta-i tot. P când a scris scrisoarea asta?

Cu toţi muşchii încordaţi Malko se hotărî să nu se joace de; „yama scris scrisoarea asta. rulcă rislascî De la distanţa aceasta un glonte de 45 putea *r-Zo**E*T**” „Stran9U a) C3 mera &* producă multe stricăciuni. Se va năpusti asupra lui Mairead, PTre-eCaYsfsapa-0MX 0 Şăsă să nlâncă rât™, r.nând totul în joc atunci când privirea ei se va îndrepta spre una di VJJ-abase Sparăe Malk°° lasasaplan9 acatevacil. Pe, nainte scrisorile risipite pe pardoseală Un plic alb cu ştampila *Hotfi Deceg de*

Malko oascultă. Atunci, doar cu vârful piciorului, trase spre e Deceajvenj, j?” plicul, se aplecă, îl luă şi îl examina cu grijă. Malko auzi foşnet pâmnătliri… e.”, hârtiei pe care ea orupea şi a scrisorii pe care oscoase din pl-i-ffsfşterse cu tas ESSI „fin”? lt” U P* Lin, şteaP se prelungea, interminabilă. Deodată Malko auzi un montou’ frumuseţe sălbatică, animală

Seântoa sfcu5 grijă Aplecată deasupra chiuvetei, Mairea. amaflat de moartea lui Kevin, explica ea, m-am gândit plângel Imisăacu scrisoarea în mâna stângă şi Coltul în mâr-l me. vor-ataca acum, pe mine. primenii mei dreaptă care îi cădea atârnându-i de-a lungul trupului. J™ mă ascund aici nentm «aprulne (rabila ambe".

Pp întâmnlă"? o întrebă el, pentru Ovreme Acumca? du adevărul, nu işi-ase nă Îşi brusc. tochiiei verzi apăru o licărire de ură™ aresensv° pl-a *" nou la Sligo. Aici am prea multe amin

— Vrei să ştii cine l-a ucis pe Kevin? zise ea. Ei bine, îţi v spune. Şi ai să ştii de ce.

Din nou era cât pe ce să plângă.

— Cine ţi-a omorât fratele? întrebă Malko.

— Un bărbat în care el avea cea mai mare încredere marşieu…

— Wilfred Reilly? sugeră Malko. Ea aprobă printr-un semn din cap.

zise ea, şi

— De ce?

— Deoarece Kevin a refuzat să facă o porcărie.

— Care?

— Nu-ţi pot spune. Îmi voi rezolva eu însămi conturile. Nu şi o *totul"*.

Îşi dădu seama că ar fi inutil să o bruscheze.

— Poţi să mă laşi la un taxi, la Clifden? întrebă ea. Mă înto acasă la mine. la Sligo.

Brusc, păru indiferentă la tot în afară de a-şi răzbuna fratele vârî Coltul ruginit într-o paporniţă, luă un sac de călătorie, înq, casa şi îl urmă pe Malko. Timpul se stricase, dar Mairead nu părî să simtă ploaia care i se amesteca cu lacrimile. Se aşeză fără cuvânt lângă Malko rumegând trădarea căreia îi căzuse vicur fratele ei. Deodată întoarse capul spre el.

— Sunt îngrozitor de tristă, zise ea. Am chef să beau. Orice1 de tărie.

Satele prin care treceau erau pustii, toate *Bed and Breakfs*, urile erau închise. Că doar n-o să se arate acum cu Maire; într-un local public. Pe de altă parte, dacă ar reuşi s-o facă să „spovedească", ar afla totul despre uciderea lui Kevin O'Connor

Deodată, la o curbă, zări un panou care anunţa *Ashfo Castle. Hotel & Restaurant*. După ce trecu de un grilaj neg pătrunse într-un

parc imens de o frumuseţe neobişnuită: cap; centenari, masive superb tăiate. Aleea coti descoperind un ge apoi apăru *Ashford Castle* din spatele unei perdele de arbori într-un decor de cinema. Era un castel autentic din Evul Mediu o faţadă de 200 m de blocuri de granit negru, mărginită de ni. turnuri groase pătrate, cu metereze şi ferestre încadrate de piat Mută de mirare, Mairead O'Connor contempla acest decor sori tuos.

— Putem să ne oprim aici, propuse Malko. Putem chiar să dormim.

Epuizată probabil de atâta emoţie, ea nu se opuse. De abia oprise în spatele castelului că îşi şi făcură apariţia o grămadă servitori care se grăbiră certându-se care să ia unica valiză a Malko şi sacul lui Mairead o gazdă de o vârstă canonică, cu aer înţepat şi distins. îl întrebă dacă are rezervare, apoi anunţă erau câteva camere cu 600 de lire1 pe zi, că gentlemanii („ebuiau să poarte cravată la cină şi că avea la dispoziţie terenul

A o OOlf

Interiorul era la înălţimea exteriorului: tablouri, tapiţerii şi mobi-vechi din belşug. Te-ai fi crezut acasă la soţul lui Mandy Brown, i pânnâria de culoare închisă era luminată de candelabre, iar camerele imense şi culoarele interminabile te făceau să regreţi vremurile vechi. Toată clădirea putea să adăpostească o garnitură de vagoane TGV. Două camere mari erau despărţite de un imens *sit-ting-room cu vedete* spre golf.

Mairead O'Connor se îndreptă fără o vorbă spre una dintre camere şi dispăru. Malko aranja mai întâi afacerile, după care bătu în uşa ei ca să-i propună să meargă să bea ceva. Niciun răspuns. Alarmat, intră: Mairead dormea, îmbrăcată, ghemuită în pat ca un trăgaci de puşcă. O scutură uşor, ţâră rezultat.

Se înapoie în camera lui. se schimbă şi formă numărul de telefon al secţiei CIA de la Dublin. Cu siguranţă că linia aceasta era ascultată, dar trebuia să-şi semnaleze prezenţa. Îi răspunse chiar şeful secţiei şi Malko îl anunţă că totul merge bine şi că făcuse progrese. Se abţinu să numească hotelul *Ashford Castle*.

Liniştit, coborî la bar şi luă o vodcă şi câteva tartine cu caviar. Se simţea ca la nişte prieteni. Focul trosnea în vatră, fotoliile de piele roşie erau adânci ca nişte morminte, iar lemnăria nu se mai cunoştea sub portretele strămoşilor. Chiar şi barmanul părea din alt veac.

Se bucura de fiece secundă. Dacă nu ar fi plouat, ar fi zăcut mort într-o căsuţă din Carna. Acum nu-i mai rămânea decât să-i smulgă secretul lui Mairead O'Connor Ea ştia răspunsurile la toate întrebările pe care şi le punea CIA. Dar, când ai intrat în viaţă omorând la 20 de ani un poliţist, este cam greu să te laşi manevrat.

După două ore de somn, Mairead O'Connor se simţi puţin mai bine. Pentru cină îşi aranja puţin coafura şi se machia uşor. Sânii ei grei îi întindeau pânza rochiei care, din nefericire, îi ascundea cu totul picioarele lungi. Privi, vizibil intimidată, luxoasa sală de mese

1) Trădătoare.

1) Aproximativ o mie de dolari.

luminată cu lustre din cristal, cu tablouri agăţate de pereţi argintărie strălucitoare.

— De ce m-ai adus aici? întrebă ea deodată. Malko surâse.

— Nu a fost intenţionat, dar este plăcut, nu?

— Trebuie să fie îngrozitor de scump, murmură ea.

— Nicio problemă. Vreau să te destinzi. Contabilii de la CIA; aprecia…

Să mă destind? Cum ai vrea să mă destind?

— Ai mai făcut dragoste în ultimii zece ani? o întrebă. De ce îmi pui o astfel de întrebare? Tonul ei era brutal, dar nu şocat. pentru că trebuie să fi trecut mult timp. Da, mărturisi ea cu regret. Sunt clipe când este foarte greu. Am avut o prietenă. Timp de trei ani. Mai mult pentru tandreţe decât pentru sex. A fost masacrată în Gibraltar de acei *Pigs*. Şi ea o luase de la capăt când a ieşit din închisoare.

Avea ochii umezi în timp ce vorbea. Sub masca ei dură Chelnerul aduse vinul de Cointreau pe care Malko, 1 coma, Aareaextremdef tigresa că e aoadase pentru ea şi îşi înmuie buzele învârtind mă, apoi paharum Mar P (omoare-S

degete şi privind reflexele irizate din jurul ce o tre' cuburi aej Privireajse întoarse «ne să t".

gheată. Apoi îl bău tot dintr-o sorbitura ş, mai ceru mea unul. D [reveni asupra lui Malko. MP

Când li se aduse şi somonul crud simţi cât de bine-se ames. dăduâtvjnu jei tecau cele două gusturi după cum a-*p-şe-U* Ian Ser M.amgandi în (jt» m, P? (Puse br se derens, papa al gastronomiei. Mairead era la al-patru capahar d meumi. gscrisscrisoareacua (ateaamanunteînseamnaca (Cointreau *on* iotşi nu se simţea deloc

ameţita de băutura ceva deamjneeraunbarbatcuunjnsijnctde03 feb. (? ¥

— Trebuie să fie groaznic să fiu de la 20 de ani la puşcărie, zis Lgurmaurmejscrisoarea Odovedeşte Darces. gânta, t Malko. În Malta? H

Ea ridică din umeri… – Este josnic ceea ce s-a întâmplat, a fost trădat de oamenii pe

— Este groaznic la orice vârstă. E adevărat că a fost greu, Occareeuţi recomandasem cu toată încrederea Şi pe mine aceiaşi nu regret nimic. Am cunoscut nişte oameni nemaipomeniţi acoiauvrutsamafacgsgeredegnuq. cu Lg. care veneau deja a patra sau a cincea oară. Kevin nu este un trădător şi ei ştiau asta. Dacă ar fi trădat, eu cea

— Oameni ai IRA? fintâi, l-aş fi condamnat şi i-aş fi aprobat execuţia Dar în Malta nu

— Da, bineînţeles. Acei *Pigs* cred că ne descurajează, damţ, făcutnimicrâu. Ticăloşii ăştia se tem.

vom lupta mereu atâta vreme cât mai sunt irlandezi în Ulster. Malko ştia că IRA, ca toate organizaţiile secrete, era necruţă

— De ce? oarecu membrii ei şovăitori. Supravieţuirea şi siguranţa unui grup ochii ei de smarald scânteiară. «plăteau cu acest preţ. De mulţi ani drumurile Irlandei de Nord

— Pentru o Irlandă independentă, unită şi gaelică, zise e. rău presărate cu cadavre înţepenite, cu mâinile legate la spate şi accentuând fiecare cuvânt. or Pul ciuruit de gloanţe. În Malta se petrecuse ceva diferit Şi asta

Nu mai vorbi apoi deloc până la desert. După vinul de Coinça nu ştia Malko. reau se delectară cu o sticlă de Saint-Emilion – de la Colir – n cazul ăsta de ce l-au omorât? întrebă Malko. Daugay – pe care o sorbiră până la ultima picătură. Mairead nu < Mairead trase adânc aer în piept şi i se uită drept în ochi: clătina deloc, coborî dreaptă scările până la bar. Şi din nou Coir – Nu vreau ca fratele meu să fi murit degeaba, zise ea îţi voireau şi vodcă pentru Malko. Au băut fără să-şi vorbească pnpune de ce l-au asasinat.

mult. EI se întreba cum oare putuse o femeie de 20 de ani să: Malko îşi ţinu respiraţia. Pe obrajii tinerei femei curgeau la-lipsească de dragoste în puşcărie. Inu °Jasa se se calmeze. Barmanul se îndreptă discret la celă

—!” t capăt al tejghelei. Închipuindu-şi că este vorba despre o
<P” caţie între îndrăgostiţi
1) Cu gheată.

În sfârşit, Mairead O’Connor îşi şterse lacrimile, termină vipl din paharul în care cele trei cuburi de gheaţă se loveau unul rjf celălalt când Mairead lăsă paharul jos. Începu cu o voce de bas monocordă:

— Fac parte din IRA de când eram copil. Kevin însă era de părere întotdeauna că lupta noastră nu duce la nimic şi că în nu. mele unei dogme noi comitem crime de neiertat ca şi cum am omorât oameni nevinovaţi. Dar când am fost în Armagh mi-a seri; în fiecare săptămână. El a intervenit şi m-a făcut să încetez grev; foamei. Atunci mi-a salvat viaţa.

Părea nefiresc să auzi vorbindu-se în acest decor somptuos et grevă a foamei, de morţi, de revoluţie. Mairead cu pletele ei roş ca focul te făcea să te gândeşti mai degrabă la plăcere decât; moarte. Continuă:

— Când să săturat de navigat, Kevin a vrut să se bage în ce merţul cu vapoare, dar nu se pricepea… S-a refugiat atunci i Connemara, acum patru ani, fără niciun ban şi neştiind ce să fac; Era vremea când IRA voia să importe arme din Libia. Le trebuia i vapor şi mai ales un căpitan sigur. Eu m-am gândit la Kevin şi i-ai vorbit. A acceptat. În trei ani a făcut patru călătorii între Mediterar a părut potrivit pentru păcat din Suedia un vapor care i s-freaba lui şi l-a transformat.

— Ce nume avea vaporul acela?

t. Nu ştiu. Şi chiar dacă aş şti nu ţi-aş spune. Nu sunt o *tout*. În orice caz atunci i-a schimbat numele şi suprastructura. Când a fostnata Wilfred Reilly i-a cerut fratelui meu să vină cu el în Libia ca să stabilească detaliile transportului de arme.

— Libienii sunt cei care furnizează arme?

— Da, ca întotdeauna. Dar sunt bănuitori şi cer să-l întâlnească pe comandantul vasului chiar dacă ştiu despre ce este vorba.

— Unde trebuie să fie încărcate armele astea?

— Altă dată erau încărcate când în portul militar de la Tripoli, când în largul mării, între Malta şi Tripoli: Malta este placa turnantă a întregii operaţiuni. Aşadar, acum aproape trei săptămâni, Kevin a ajuns în Malta plecând de la New York.

— A trecut prin Londra? Ea îl privi surprinsă.

— De unde ştii?

— Îţi voi spune mai târziu.

Da.

mi

…a şi telefonat de acolo. Din Malta trebuia’s; şi Marea Irlandei aducând încărcărcături cu arme tot mai valora Ljbiacu… WNfred Rej., cu un împrumutat Şi apoi de se Era periculos, dar câştiga bine. IRA îi dădea 20 de mi. de in acolomajdeparte AstgJTst oaealt de călătorie şi îl lăsa să vândă vaporul folosit şi să ştia.com, s; „Numajca „maântampat a nul. Între două călătorii îşi făcea vechea meserie înlibiala Tripoli. „Wilfred Reilly” i-a dezvăluit faptul că arest

Prietenii mei aveau toată încrederea în el Eu eram întrucât. rfnuvgfjehjar * «aiurt ace garanţia Iu, sau ostaticul, cum vrei. Dacă ar fi, dispărut cu ban cee2QQdetonedee pe-” J” Jtsa, a dacă ar fi trădat ei ar fi pus mâna pe nune. Anul trecut prin, a «debaregicapdestin P° dar după ce c-ar fi, s-a propus o nouă călătorie. Era vorba sa cumpere un vapor Cgsgmajq ™. Întors iar, n Libia.

sf-i, mi de: ssrlibienilorunomrăpitmaidemu, tde-Voiau – oi/gurZ*Tti-S*oc-dei¡¡2” f. – P* „a.ko decât în parte, pentru urn-rre Tonsa-Slu, obişnuit cu log, stica. Era, acest Ţi-*S et*”.

Reilly”. unul din conducătorii IRA. membru, n *Army Coanei* Inair în tep°™ =”, era „asasinau’ fie ™ de asta răspunsese de execuţia trădătorilor timp de cinci ani. n erogai apoi învoie.

unul din Zbărbaţii pe care britanicii nu au reuşit niciodată sun opozant important? o întrebă el identifice Un pilon al IRA… Cu banii pe care i-a primit Kev. r Mairead O Connor dădu uşor din cap.

Îi răpeau ca să-i

— Nu, nu este un libian.

— Atunci un iranian? Un palestinian?

— Nu este un supus britanic.

Malko îşi dădu seama că aflase despre o afacere extrem, importantă

— Ştii despre cine este vorba?

— Da Mi-a scris în scrisoare. Este Salman Rushdie.

preţ de câteva secunde Malko rămase mut. Ca multă lume, zise şi e vorbindu-se despre scriitorul britanic de origine india-aautor al *Versetelor Satanice*. Cartea aceasta de ficţiune, care folosea versete din Coran şi în care se arăta că profetul Mahomed nu dispreţuise plăcerile trupeşti, declanşase furia ayatollahilor din Teheran şi a altora din

lumea islamică, fundamentaliştii din toate ţările musulmane.

De la apariţia *Versetelor Satanice* pe 26 septembrie 1988 la Londra, se succedaseră numeroase reacţii violente. În India guvernul interzisese publicarea lor pentru a nu îi jigni pe cei o sută de milioane de indieni musulmani. În cursul lunii octombrie Pakistanul 3 făcut la fel, apoi cele 40 de ţări membre ale Organizaţiei Conferinţei Islamice dintre care Gabonul, Algeria şi Nigeria.

În ianuarie 1989, cincizeci de mii de musulmani din oraşul 3 radford, în apropierea Londrei, arseseră cartea lui Salman Rush-fie cu chipul acestuia. În februarie 1989 o mulţime de 100 de mii le persoane care protestau contra *Versetelor Satanice* declan –, aseră o revoltă violentă la Islamabad, capitala Pakistanului, fusese incendiat Centrul Cultural American, în urma căruia au fost a se morţi.

În fine, pe 14 februarie, în ziua Sfântului Valentin, Imam-ul; homeiny a publicat o *fatwa*, echivalentul în religia musulmană a noi bule papale, în care se spunea fără echivoc:

„În numele lui Allah atotputernicul îi informez pe toţi musulma-ii neînfricaţi din lume că autorul cărţii numite *Versetele Satanice* oncepută cu scopul de a face rău Islamului. Profetului şi Cora-ului, este urmărit cu execuţia la moarte. Îi invit pe toţi musulmanii u râvnă să-l execute imediat acolo unde îl află, ca astfel să fie instită hotărârea Islamului. Oricine va fi ucis pe timpul acestei lisiuni va fi considerat un martir”.

După aceea. Sulman Rushdie a fost acuzat că este trădător al ligiei musulmane, apostat şi marionetă a imperialismului şi onismului.

Imediat scriitorul a fost pus sub paza securităţii de la Spel *Branch* a Scotland Yard-ului. A trebuit să-şi părăsească casa rj nordul Londrei.

Lucrul ăsta nu i-a calmat pe fundamentalişti. O lună mai târa chiar în Marea Britanie secretarul general al moscheelor oraşul Bradford a jurat în public că el însuşi îl va executa pe Salm; Rushdie dacă i se va ivi ocazia.

De atunci nu mai conteneau manifestările, proclamaţiile ameninţările de peste tot din lumea islamică şi de oriunde el

Fermitatea impunătoare a ţârilor occidentale nu a rezistat crea mult pulverizata de imperativele comerciale. O ţară ca Iranu *care* produce două milioane de banii de petrol pe zi chiar că npoale fi rău ratata. Reven, ţ, la posturile lor, ambasadorii explicaseră totuşi ayato

Hanilor că era foarte grav să condamni la moartea/e/

sale.

Bineînţeles că aceştia din urmă îi luau în seamă ca pe papucii lor, n mod periodic Teheranul îşi arăta ura contra Inim Ruăndie. Ultimul apel cunoscut: Plpresă d4 de mă, pu'n de o câteva comunităţi musulmane. Unul după altul, şefii religios, lună. Recompensa pentru asasinarea lui Rushdie se ridica la h – Islamului declaraseră *fatwa* lui Khomeini perfect legală şi just milioane de dolari, iar autorului ei i se aaranta un i™ r „°Ua martirilor lui Allah. Asta citise Malko în *Wieler KurierP*

Cunoscând perseverenţa iranienilor de a se răzbuna pe dus manii lor – 11 decimaseră pe partizan >Ps".

cată.

După ce mai întâi ţările europene şi-au chemat ambasadorii la Teheran, i-au lăsat apoi să-şi reocupe cu discreţie posturile

De patru ani Salman Rushdie trăia tot ascuns protejat de pnătate – soarta lui Salma n Rushdie-nu-era'd [efU a. Înstrai le. schimbând des domiciliul şi nearătându-se practic *incar-Fatwa* dată de Khomeini fusese a = invidiat.

Hăituit de fanatism. Toate presiunile asupra Teheranului au zadarnice. *Fatwa* care reprezenta voinţa lui Dumnezeu nu pute;

musulmani.

Această poveste din alt secol ascultată de un miliard de

…–, apărută în bucolicul decor schimbată de nimeni. Libanezii Hezbollah n propuseseră carandez. avea ceva nebunesc şi ireal. Ceva nu mergea Margretei Thatcher să-l schimbe pe Salman Rushdie contra u Malko scrută privirea plină de lacrimi a lui Mairead O'Connor deţinuţi britanici deţinuţi în Liban. Ostaticii fuseseră eliberaţi, în Estisigură că este vorba de Rushdie? Libia nu s-a manifes-Salman Rushdie trebuia să se ascundă mea pentru a nu ţi-a „at niciodată altfel decât verbal la adresa lui. Şi în plus există unnat… nusulman care trebuie să execute sentinţa

Realitatea dovedise că ameninţările fundamentalelor nu e Sun (s-a înscriso „K simple vorbe goale. Traducătorul japonez al *Versete or Sata*propusedelbjaungn of Jer libian anodus fusese omorât cu cuţitul, editor „carţu din lumea întreaga P rganiza, iei, RAsa., schimbe ROIlg 1P

sera ameninţări cu moartea, iar Teheranul amintea cu regular… (onedegrmegratujte-Vu? pâs u. Se lui

03 Ccî-SSS – hdie devenise pentru iranieni o mas, Malk° se întreba dacă nu cumva Mairead nu îşi bătea jeide

USXJTSSSWN – unaele *tf* & *StotX* & *i* „Jjn câine lup, Ce legătură are asta cu Rushdie, *SÂSTim*-meu ch, pul lui erau arse în p „N-o „naJ.scrisoarea lui Kevm im, explica cum libianul ăsta. pubă/ameninţările la adresa, lui continuu repetate. Cu-°™bundu Paca n. „P oare sun. imposibil de găsit în

Iranul a făcut din această cauză un liant între fanaticii funda n*” a. Şi atunci i-a rugat să îi aducă unul când talişti, din Djakarta până la Nouakehott, înrolând sub bandele. Drept cadou. Acum… ayatollahilor mulţi capi ai religiei. În mod regulat, atunci când şi lăsă fraza neterminată. Avea din ar fi venit să aşteptai mai puţin. Iranul reamintea de *fatwa* în numele lui Pa*o* aşteptă puţin până repetând că Salman Rushdie era condamnat la moarte şi că şi nimeni nu putea anula această condamnare.

să o întrebe iar nou ochii plini de lacrimi.

°andtrebuie să aibă loc acest transport de arme?

7

— Nu ştiu şi de altfel lucrul ăsta nu te priveşte. Ţi-am spus J nu sunt una care duce vorba de colo-colo… Dacă ţi-am vorjj despre afacerea Rushdie am făcut-o doar ca să răzbun moarte, fratelui meu. Chiar şi după ce ar fi refuzat – şi în scrisoare îmi, explică de ce – nu ar fi vorbit niciodată ca să nu trădeze Iffy Ţi-am povestit ţie pentru ca poliţia să îl protejeze pe Rushdie, i rog un lucru.

— Care?

— Nu vreau ca IRA să sufere de pe urma acestei afacet Anunţă la *Special Branch* de posibila răpire a lui Salman Rushdt dar nu spune că IRA ar fi implicată. La urma urmei libienii sau în nienii pot să se descurce şi singuri…

— Mai degrabă îl vor omorî, spuse Malko. Dar îţi înţeleg bi-punctul de vedere. Este adevărat, îmi faci un serviciu imens, nu voi trăda deci.

Mairead îl privi câteva lungi secunde pe Malko cu privirea

Asta mi-a explicat Kevin în scrisoarea lui, zise Mairead. IRA ază după cum cântă libienii care au o listă cu membrii din *dană service Units*. Oameni care s-au antrenat în Libia şi despre /, c’ ştiu tot în amănunt. „Nasser” a ameninţat IRA că, dacă nu li-l e, a coe Salman Rushdie, va comunica această listă britanicilor. Ar foqrea lovitură

pentru IRA. Cine ştie despre asta?

— Ţnafară de cei care sunt implicaţi în operaţiune, nimeni altcieva! Kevin spunea în scrisoare că sunt multe discuţii în interiorul iuj *Army Council* care s-a pronunţat în final cu cinci voturi contra două în favoarea operaţiunii. Mai întâi pentru a dezamorsa şantajul libienilor, apoi pentru a-l compromite pe John Major, protectorul oficial al'lui Salman Rushdie.

— N-a fost periculos să trimită o astfel de scrisoare?

— Sligo este în Irlanda, iar aici poştaşul este sigur.

— De ce a refuzat Kevin să participe?

Mairead O'Connor îşi lăsă privirile să alunece câteva secunde aurie înecatai în ia jţ euvQJ – contacta imediat cagmobiee întunecate pentru a-şi stăpâni emoţia şi răspunse *vaţ-ţi – U°V°Centrămurândă* jin Hiiuy i-a"-laceasta iar dacă nu vor renunţa şi se va afla despre ei, atunci ciodată imaginea IRA nu va mai fi restabilită în ochii britanicilor în aparentă atitudinea lui Mairead era incoerenta. Denunţa

— Ca să transporte arme pentru IRA nu i se părea dezonorant Era vorba despre o luptă politică. Chiar dacă victime cad uneori nevinovaţii… Însă răpirea este o crimă de drept comun iar Kevin nu este un criminal. Asta i-a spus-o şi lui „Wilfred Reill'y" Acesta dorind în acelasi timp să o protejeze.

Asemenea bătrânilor stalinişti care îşi consacraseră viaţag to(*HSZ*

— Cizieiuate. Dar Kevin nu *a* raHatei™i,.; i-it; – e… i".

Asemeneauduaiinuioiaimi-u.

n-niiiciramrip-itrpzitila realitate, au rămas iruuiucau… – … icvmaaauuiduekrQ\/innoniniim a = P

mu unyitliiiui uuucicalluiuiui.

H smulsese din suflet toate convinge-eppentru un hsc ce nu'există.

IdlltU OMHII*Qw «wiii trww

Era o nebunie: o mişcare cum era IRA.

aliată cu fanaticii islam *papistă*, cum îi spuneau protestanţii – pentru a-i ajuta să îndeplinească o *fatwa* a lui Komeiny! La dr vorbind, ideea colonelului Kadhafi nu era tâmpită. Fusese pnr.", *yr*"-" = >F «„aia, iacpane

— 'und usta., lor9 anizaţie. Am plătit cu zece ani din viaţa ca să am dreptul să

r, t-tri Qaiile Spun ceea ce nâniip-rvroanc5. lr –, k; i; *”.

Se opri.

— Ce vei face acum?

— Am acces la conducătorii noştri. Sunt respectată, fac parte

ZT, S – = finìuva*2 a” z, ia-Ami™ * ce” ca sâăm „să-şi ret-eră pe „ascuns cu el, fie că era vorba de propriul I lor – fă St!! macarcaela trădat l-ar fi oferit cu mare pompă pe Salman Rushdie Iranului, i.1-Xnr fi t/fumane aţi» uitase deja pe Salman Rushdie. Malko se abţinea să nu se epeada la cel mai apropiat telefon. În fundul Irlandei, în acest caz

WIIo-*” w-w… j-

orestiqiul lui în lumea musulmană ar fi fost imens. – r-r – u „ultimanuei.

— De ce a acceptat IRA un astfel de contract? întreba el. Ei** i poveşti tocmai obţinuse o informaţie-dinamită. Misiunea sa bani să cumpere arme. iar Libia este cu siguranţă gata stiase eptaspre disputa dintre două organizaţii teroriste vândă.

cele mai periculoase din lume. Serviciile libiene, agenţi ai terorismului de stat şi IRA. căreia britanicii nu-i veniseră de ni nici în treizeci de ani.

Mairead îl smulse din gândurile lui.

— Viaţa mea este în mâinile tale, zise ea simplu. Ţi-am spu, prea multe datorită lui Kevin. Dacă aminteşti britanicilor de IR, vor afla prietenii mei şi vor şti că de la mine a pornit şi mă va

Malko aştepta de aproape cinci minute cu telefonul în mâna *Butler*-ulcare-i răspunsese informându-l că „sir” James William-On tocmai cina. trebuie să se fi enervat puţin pentru că îl trimisese să ¡1 deranjeze

Şeful staţiei sosi în sfârşit cu o dispoziţie vizibil răutăcioasă; Tocmai trebuie să cinez cu directoarea cea nouă a MI5.

vor aria prieiemi mei 9 vi-”?” – w… r ucide în ciuda tuturor serviciilor pe care le-am adus cauzei.

Îmi voi ţine promisiunea, zise Malko. dar nu-l putem lasa P: ste Na plmington, 11 spuse el. Este de-a dreptul încântătoare Are „nfiltrat în Libia. Am să transmit p, vocea Ui Manlyn Monroe. ochii lui Stalin şi trupul unei iepe.

r „cinnrantă că Marea Rritanio co clatin. de”».”:

Salman Rushdie să fie răpit şi…

şi simplu mesajul britanicilor, spunându-le că exista ameninţai.

Cu siguranţă că Marea Britanie se clătina. Pentru prima dată i i vor întări paza. se încredinţa unei femei acest post. Oxfordiştii care comandaseră

J"", „— r…

cu răpirea de către oameni din Orientul Mijlociu… – r-…

Mairead îşi puse ultimele cuburi de gheaţă în paharul golit c. Întotdeauna acest serviciu important se răsuceau probabil în vin în orice caz, zise ea. nu este sigur ca acest proiect să t. După pă a programau…

ai există le trebuie un alt căpitan. Şi proqramată. Ar fi trebuit să-l prevină din timp Acum. pu (egsvar Qgzjsgcuovocesugva Makosavgcu – istă le trebuie un alt căpitan. Şi nu este uşor de gas. pgntrucâtevamjnuteşi să mergeţi la o cabină telefonică ca să „" – i „Onâru aenul ăsta de operaţiuni. Îmi telefonaţi la numărul pe care vi-l dau eu acum? Telefonul dumunui pentru y, eşuează din pricina unei paze 10 a cavoastraeste ascultat şi vreau să aveţi întâietate asupra acestei

„ZltDrieten i tăi nu vor mai putea să te bănuiască informaţii bune, spuse Mame. pneie Salman Rushdie. extraoi Nu poatesă aştepte până mâine dimineaţă?

În afară de informaţia privi ucru Nucunclames WNN – amsonfermecat de Stella Rimington. se lăsa greu n-ar de importantă. Maireadnu. satranăp Orte armele, nici dgcos din casă. Malko începuse să se enerveze, tea numele vaporului care tre' – reau armele. Lucrurile ăst – Poate să aştepte până mâine dimineaţă, zise el calm. Dar transferului sau locul unde se încă eptare el stătea cajacă în seara asta se va întâmpla ceva supărător va trebui să mairead nu i le va spune niciodată. H muţ, egeţ un post \asubsol în Langley sau în Mongolia Exterioară. Şi

Kevin O'Connor avus nr; rând a fi poate un post nu prea nimerit pentru valoarea dumneaputea să se facă oricând

Dacă Salrr James Williamson nu prea aprecia umorul austriac.

— Daţi-mi numărul acela şi o să vă sun. spuse el pe un ton sec. tipânindu-şi cu greu dorinţa de a-i închide cu furie telefonul. După aceea, zise Malko pentru a-l calma, puteţi să cereţi mormânt.

Ei bine. am să vă aduc o veste care vă va însufleţi cina.

zise este încă jăratec. Uciderea la două săptămâni înainte. Răpirea ridică

Trebuie să telefonez, zise el. Înţelegi de ce

— Iert niciodată şi

Rushdie a fost răpit în *seara asta* nu o să mi-o

Ea îi aruncă o privire mi *se* va ierta niciodată.

I lungă în care se citea un fel de suferin, f/ce SteejRJminglon

Dmis:

Malko se îndreptă în gr…”

Williamson, şi va pierde batar Mţopeun de –

ţi-ea lui James Williamson.

Aminteşte-ţi de promisiune.

— Doamne apără-mă. suspină americanul dă abă spre holul unde se afla cab «umŞrul ăla blestemat. Ai reuşit spă mă faci S

mi o dată lefonică. Cu siguranţă că James lui aer aer pseudoflegmatic când va auzi ce o să-i spună

— Hai, zise el. dă-i drumul. Sper că nu mi-ai stricat cina perii nimic.

— O să judecaţi singur, zise Malko. Libienii plănuiesc o acţi „contra lui Salman Rushdie într-un viitor foarte apropiat.

— Împotriva lui Salman Rushdie! Americanul era ca picat din nori.

— Chiar aşa, confirmă Malko. Trebuie să trateze în ascuns j, iranienii. Kevin O’Connor, cel care a fost omorât în Malta, ştia tu, multe despre asta. Din cauza aceasta l-au lichidat.

— De unde ai aflat?

— De la sora lui care locuia acolo unde m-aţi trimis. Libienii ceruseră lui O’Connor să-i ajute. El a refuzat. Le-a fost teama t va vorbi şi atunci l-au lichidat.

— De ce i s-au adresat tocmai lui?

— Îl cunoşteau deja. Mai lucrase pentru ei. l-a scris surorii lui lungă scrisoare chiar înainte ca ei să îl elimine.

— O ai?

— Bineînţeles că nu, dar am citit-o.

Linişte. James Williamson se scarpină în cap.

— Şi această O’Connor poate să depună mărturie?

— În afară de dumneavoastră nimeni nu trebuie să afle e existenţa ei. Asta face parte din târgul pe care l-am încheiat cu e şi încă ceva: chiar faimosul „Nasser” se ocupă de afacere. N-avi decât să-i serviţi asta doamnei Stella Rimington între cafea *Gaston de Lagrange*

XO.

— E plictisitor. Nu pot să-i spun nimic precis…

— Spuneţi-i că vă protejaţi sursele. Va înţelege.

— Malko, îmi trebuie această scrisoare. Descurcă-te. Este *smoking gun1*).

— Voi încerca, promise Malko. Voi veni mâine la Londra. Liniştit. Închise telefonul. Era rândul britanicilor să intre în îi

CIA nu intervenea în afacerea Salman Rushdie. El se gândea blonda cu păr scurt fotografiată de Kevin O'Connor. Poate că IV read o cunoştea. Degeaba îşi spunea că ancheta lui se termina afacerea asta îl pasiona.

Mairead nu mai era la bar. Fără îndoială că se dusese la i *care*-Urca. ciocăni la uşă zadarnic şi rugă o cameristă să i-o deschidă. Tânăra irlandeza trebuie să fi adormit când intra în salon văzu un bileţel aşezat la vedere pe masă. îl citi

«Mulţumesc pentru cina. Nu pot rămâne cu tine Ţi-am luat maşina… Iţ, vo, telefona în noaptea asta sau mâine dimineaţă ca sâfi spun unde am lăsat-o. Să nu îţi uiţi promisiunea. Mairead".

1)… *Armă fumegândă". adică o dovadă absolută*.

Harry „Mad Dog" 1 Flynn cânta cât îl ţinea gura sub duş TMF *boys of the old brigade*. un vechi cântec revoluţionar al IRA. Părej sosia lui King-Kong. cu fruntea redusă la o bandă îngustă de carne înghesuită între un păr negru abundent şi nişte sprâncene îmbinate. Era foarte mândru de cele 110 kg de muşchi. Născut în Shankill Road. Într-un cartier catolic al Belfastului, crescut aspru printre alţi şapte copii, nu cunoştea altă carne decât cea de oaie moartă de bătrâneţe şi un duş cald îi producea aceeaşi plăcere pl care altora le-o aducea condusul unui Rolls-Royce. De-abia ştia să scrie şi să citească şi îşi ghida existenţa conform unor convingei bine ancorate: Irlanda ar fi cea mai frumoasă ţară din lume fâr; protestanţi, Dumnezeu era irlandez, IRA era profetul lui, toţi britanicii erau nişte *pigs*, iar Guiness neagră – cea mai bună bere du lume.

Un zgomot uşor îl făcu să înlemnească.

În viaţa de clandestin nu trebuia să-şi asume niciun risc. L: douăzeci de ani şi-a schimbat haina de docher cu cea de clande; tin IRA. în Falls Road, cartier catolic din Belfast. Asta se întâmpt prin 1969, în momentul marii ofensive a IRA. Când şefii lui ai descoperit că Harry Flynn era în stare să folosească o mitralie: uşoară aşa cum fac unii cu o

puşcă de vânătoare, viitorul i-a fo': trasat. Mergea în continuare cu religiozitate la slujbele de duminică, dar între timp făcea parte din *Active Service Unit*. ce ave drept misiune atacarea patrulelor britanice şi omorârea cât în multor soldaţi.

În foarte scurt timp a numărat şapte la activ şi şi-a descoperii nouă vocaţie, aceea de ucigaş.

Dăruit cu un surprinzător curaj fizic, trezea admiraţia pisicuţe catolice din Shankill Road care. contrar tradiţiei irlandeze. aşteptau să se îmbete criţă ca să se dea la el… Totuşi Harry Fly

1) *Câine nebun*. fi sfârşit la Long Kesh sau în vreun canal cu capul plin de a [anfe. dacă şefii lui nu ar fi avut o idee genială.

Tocmai descoperiseră un trădător printre ei şi se pregăteau să execute. Brian Savage care conducea *Northern Command*, a ţ yeea să lege în jurul acestui trădător o centură cu batoane de Hnamită şi având asupra lui actele lui Harry Flynn…

S-au găsit apoi. bineînţeles, atâtea bucăţele cât să umpli o cutie de pantofi plus actele lui Harry Flynn. IRA nu mai avea decât să răspândească zvonul morţii lui accidentale în vreme ce el se pregătea să arunce în aer un „obiectiv" britanic. Organizaţia aranjase chiar şi o mică ceremonie funebră în onoarea lui cu câţiva cunoscuţi şi, printre ei, ziarişti. Scotland Yard i-a scos numele din fişierele sale. iar IRA l-a reorientat cu acte false spre Marea Britanie unde fusese însărcinat să organizeze o reţea de oameni care să pună bombe la Londra. *Army Council* realizase în cele din urmă că IRA putea foarte bine să transforme Irlanda de Nord într-un câmp de mine, fapt de care britanicii îşi râdeau cu gura până la urechi. Pe de altă parte, orice bombă care exploda la Londra declanşa maximum de publicitate

Când Brian Savage îşi alcătuise propria lui *Special Action Service Unit* pentru operaţiunea Rushdie. se gândise normal la Harry „Mad Dog" Flynn.

Acesta se întrerupse brusc din cântat. I se părea că aude o sonerie în depărtare. Opri duşul şi auzi clar soneria sincopată a telefonului de la etajul superior.

De câtă vreme o fi sunând? Un telefon la care nu ar fi răspuns ar fi însemnat câţiva ani de puşcărie… sau mai rău.

Harry „Mad Dog" Flynn se năpusti afară din baie fără să mai ia prosopul şi urcă câte patru scări o dată până ajunse la parter. Telefonul aşezat pe un gheridon în sufragerie suna încontinuu. îl înhaţă şi spuse

un „alo” sonor.

Drept răspuns cineva îi fredona primele măsuri din *Finnegan*’s *Wake*.

— Eu sunt. Liz, zise. Poţi să vorbeşti.

Măsurile de securitate ale IRA amestecau proceduri puţin cam naive cu precauţiile cele mai sofisticate. Cercetă din ochi livingul ca să afle ceva cu care să se şteargă şi auzi deschizându-se uşa ce dădea spre Vincent Terrasse. apoi un zgomot de tocuri. Era flete şi mai violente şi în cele din urmă literatură clandestină Sifuzată de IRA.

În aceasta faza Harry Flynn a mărturisit că fusese militant în n contact cu cam, inn Fein, ramura politică şi legală a IRA. Îndrăgostită Sharon – dorea să participe şi ea

Sharon Dyle, proprietâreasa sa. Era o zdrahoana de vreo 40 „ani văduva unui inginer petrolier care îi lăsase drept moştenire, afara unei sume mici de bani şi această casă din nordul Londrj unde să petreacă weekend-urile şi să vină tineri plini de viaţă… Dyle îşi 1

Blondă vopsită dar o ticăloasă fără pereche. Sharon Dyle r] nziua când Harry a adus-o în camera lui şi i-a pus mâna pe îşi potolea dorinţele sexuale cu partidele de bingo. Când era \. coapsă. aproape că era leşinată… În rest totul se petrecuse foarte pană de locatari i se întâmpla deseori să îşi regăsească seaiirapid. Mâinile mari şi neîndemânatece i-au smuls dantela şi au după actualităţile BBC-ului gesturile de fetiţă vicioasa. lăsat-o doar în ciorapi. Pudica, ea s-a prefăcut că închide ochii

Sosirea lui Harry „Mad Dog” Flynn la nr. 10 Vincent Terrasse când el şi-a scos jeanşn prea neîncăpători pentru pofta indecentă adus o rază de soare în viaţa ei. Când i-a văzut silueta masivă Foarte repede Harry a răsturnat-o pe spate şi a dus-o în al şap-radrul uşii de la intrare a simţit cum i se înmoaie picioarele telea cer. trau mai intimi ca niciodată atunci când vorbeau politică. Văzându-I s-a gândit la schimbarea pe care el o aducea printre: Din timp în timp – nu prea des, după cum dorea Sharon Dyle – catahi ei obişnuiţi studenţi clorotici şi palizi cu gust mai mult peni-Harry accepta cate un *afternoon tea*. Era un cod între ei. Nu vorbă-et dlât oen trucaturi frumoase şi înfloritoare ca ea. beau ş. m^3, nuflirtau. Cu gesturi materne Sharon desfăcea căma-Harry prezentase ca docher irlandez venit la Londra ca; şalu, Harry ş, începea să –, mângâie pieptul în timp ce se freca de

Caduted9 V spre cameră. Harry o dezbrăca repede în timp ce

însă tamte de a le Scâedinţa cheia de la casă. Dar acur» ™rtiriza sâni. făcând-o să scoată ţipete slabe. Ea desfăcea ceea luă îi P-ăcea vorba Iu, o ce 0J*™? * Iasaus «a să cadă pe jos şi rămânea doar în

SX chiar uym” a şi faptul că pleca diminea: «fsa*lăv* Ez? *tgăă* & H? „se întorcea devreme, mereu îngrijit. Harry Flynn era într-ade, smulgeauşiultima fortăreaţă PtU U 61C3 re”.

chiriaşul ideal. Sharon nu ar fi îndrăznit niciodată să îl provoa: Nschimbau o vorbă doar mormăieli de «mm»*, «i în direct. Se mulţumea să fie sexy, să poarte ciorap, de da te dn dee*}3 a2 e?” câteva fuste puţin prea scurte pentru vârsta ei ş, bluze străvezii care las: glezne Sharonsq JniHarty Flynm, saanşil pe să-i fie admirat, sanu grei mea acceptabil… Darseridica repede şi cu un surâs complice îl trâoea spre ZIţi în ziua când Harry Flynn o dusese în cămăruţa lui din *ba*, se înlindea compree Mt răgea pe pat El*ment* ca să îi arate un album de fotografii cu Belfas-u a găsit „feece J 3 Iar ea J [*f*-™?”

zolvarea la o problemă care o frământa de mult: TOTUL era pdadeasemnah/aceegegurma. Se rostogolea deasupra-ei «d?

porţionat la Harry Flynn… parta coapsele şi-o penetra dintr-odată cu sexul lui lunn rât *ml*!

La început îl luase într-adevăr drept un docher ş, relaţiile iradanceaserasuceasufagf ™ sexuuu, lung cât mai ei erau destul de distante. Apoi prin î”» (irlandezul se dezvălui încetul cu încetul.

Mai întâi îi descrise într-un mod apocaliptic lui Sharon Ceea pe Sharon ca pe o clătită. Bine dresata ea se *aszllm*

urmările luptei armatei britanice în Ulster sternată”, n în „Mă. «–– Sedusa deja sexual, în sinea ei, Sharon Dyle i îi mângâia pieptul pro Harry era un primitiv; când simţea că fata se retrăgea, o întorpe Sharon ca pe o clătită. Bine dresată ea se aşeza în genunchi, prosternată ca un musulman în timpul rugăciunii. În poziţia aproba în toaceasta Harry Flynn o poseda violent, sălbatic neluând în seamă ui suica w”, „T „” a irlandeză. H gemetele ei de îndrăgostită, şi se golea apoi sacadat cu un strigăt

După şedinţeleasteavorbeaupolitică.

Puţincâtepuţin. Harry Flynns-adeconspiratrelatându-i aven „i turiledinlrlandade Norddincomitatul Armagh, lupteleluiâmpo. i trivaprotestanţilor. Sharon Dyleâisorbeacuvintele. Ea, caresbl resemnasesă îmbătrânească âncetişorântrepartideledebingol câteva prietene, acumregăsea adevărataviaţa, frisonulpecare Kj

dăsexulşiaventura.

Rând perând Harryi-amărturisitcăsegăsealalondracaşi facăpropagandă IRA – şi să – adunefondurippentru lauză. Deodată Sharoni-apropussănumaiplăteascăppentru chirie. Elarefuzai spunândeănuiabanidecâtdelabogaţi… Atunci cal-a îndrăgit şi mai mult.

A trebuitsăinsistedemaimulteoricasăolasesătransporte nişte pachetecumanifestepecarelelăsalângăniştelăzide gunoi, într-unlocstabilităinainte. Se întorceadinexpediţiileastea cupicioarelebâţâind, neştiindcăîmpachetenueraudecâtziare vechişicăeradoartestatăppentru afiimplicată… Cândăharor Dylesimţeasexulputernicallui – Harrystrăpungând-o, avei impresiacăeste întegăturăcutoţirevoluţionariidepe Pământ Era fascinatăsăseştieimplicatăântstorie. De-acumâşipetrece; timpullibercitindlucrăridesprelRA.

Pescurt, Sharon Dylepluteadefericire. Nueradecâtoumbri petablou: imposibilitatea absolutădeavorbiprietenelor sale… Când Harry” MadDog” Flynnaanunţat-ocăproiecta:

operaţiunede” recuperarerevoluţionară” pentru afacerostdţ bani, Sharonl-arugatsăolasesăparticipe.

Irlandezulamailăsat-osăfiarbăcâtevazilepânăsă-ispun:

dadinvârfulbuzelor. Sharonaproapecă – aleşinatdefericirecai cumarfistrăpuns-ochiaratuncisexulamantului său. Harryaavi grijăsăoasigurecănuexistaniciunrisc; ea aproapecăregret;

seşivedealatribunalul Oldbaileystrigându-şi înguramaredeve tamentul pentru IRĂ.

Puţirimaitârziu, când amantul-chiriaş «i-aexplicateerol!

avea, a fostdecepţionată demodestia ei. Totuşi tremuralaved;

reastricăciunilorcauzatedeatentatelelRA – lalondraşiblesterr peceicarepuneaubombe. Dareracapabilădeacelfeldeded.

blarea persoanei. Harry Flynneraunworking *class hero*. unol

ciatallrlandeigaeliceşinuunasasin. Şi făceaaşadebir dragoste…

Văzându-Igolcaunviermeânmijlocullivingului, Sharon Dyle „jeapânteculiseânfierbântă. Nu putea să-şidezlipească S” vireadeceeaceatârna întrepicioarele lui. Cuunsurâsântipărit Prijg. geafăcucâţivapaşiândirecţialui.

Penarry” MadDog” Flynnavea însăgându-lânaltăparte. Cu ept Orullipităeurecheâşiascultacorespondenta.

Te-aşteptângaleriadeartădinupperătreet. Îi spunea aceasta. Într-o

jumătate de oră.

Închise. Atunci ovăzupe Sharon Dyle. Ea înaintacuomână timidăândreptatăspresexulcareseodihneade-alungul coapsei, în clipaaceeaellăsăreceptorul.

Sharon Dyletocmaiseântorceadelaunrestaurantindian undedegustasecâtevafeluride Madrascare-ipuseserăsângele în circulaţie. Lavedereaacestuimembruplăcutumflatdecăldura apeiduşuluiauitatăeoriceţinută Ojumătatedesecoldeeducaţieriguroasăzburăânvânt. Cu voceagâtuită, de-abiarespirând, Sharon Dylespuse:

— Tocmai voiamsărăspund, credeamcăeştiplecat.

Harrynurăspunsecopleşităesenzaţianeobişnuită – adegetelor careâitrăgeau înapoipieleasexului. Încântevasecundeâlinundă unvaldesângecare-ltransformă într-o măciucă – ameninţătoare. Irlandezulera încăud. darăharon Dylenupâreasăobserve. Se felicitacăâşipuseseobluzăneagră – aproapetransparentă, pedeasuprauncoliercuperleşiofustăfoartescurtăcare-idescoperea picioarelelungicuciorapinegridenylon.

Îngenunchecaşicumarfiângenuncheatlarugăciune, prinzândeubuzeleceeaceputeaprinde. Tremuradeexcitare.

Harry tresăribruscâncâteacrezucă – avea săjuiseze. Îşi întrerupsefelaţia, se ridicăşi-şistriviguradeairlandezului. El îşi închipuicăosâismulgălimbadingât, într-atâtdearzătorâiera sărutul. Dându-şiseamacăâiputeauvedeatrecătoriidepevin-cent Terrasseprinferestrelefărăperdele, caseântrerupseşoptându-i:

— Haiâncameramea…

O urmă. Camera, rozânântregime, cu perne, gravuri, bibelouri Pestetotşiunpatacoperitcutaftasedeschideaspreogrădină minusculă. Sharon îl înlănţui din nou pe chiriaşul său, se freca ciel el pipăindu-i cu lăcomie trupul gol, încă umed. Membrul lipit <*jM* fusta ei degaja o căldură plăcută care o transforma în Niagara

Fără menajamente Harry o trânti pe văduvă pe pat, îşi vârf mâna între coapsele ei, prinse chilotul şi i-l smulse.

— Aşteaptă! Aşteaptă! îl rugă Sharon. *It's so good*.

Fără să o asculte, Harry îi ridică fusta peste coapsele pucam groase, dezgolind fâşia de piele de deasupra ciorapului triunghiul de blană neagră.

Se lăsă mai întâi cu toată greutatea în genunchi pe patul care

scârţâi, între pulpele văduvei, apoi se lăsă peste ea aproape su. focând-o cu cele 110 kilograme ale sale.

— *Please*, *wait*! protestă Sharon Dyle.

Dar nu mai apucă să spună altceva. Dintr-o smucitură din mii. loc, Harry o pătrunse până în rărunchi, mirat şi el că membrul său cu un volum atât de impozant poate să stăpânească dintr-o *M* vitură acest pântec primitor.

— Aaah!

Atât a mai putut Sharon Dyle să spună. Avea impresia că st despică în două, dar era o senzaţie minunată. Harry făcu o pauză de câteva secunde, bine înfipt în teaca perfect încălzită. Sharor simţea în viscerele ei venele membrului enorm şi plutea deja I; bordul orgasmului.

Harry se scutură deasupra ei ca un câine ud. Îşi reluă mişca rea du-te-vino, îşi vârî mâinile mari sub coapsele proprietăresei, fe ridică, le împinse ca să îi ridice bazinul. În poziţia aceasta se ridici din nou ca apoi să cadă iar cu toată greutatea. Plonja în ea aproape pe verticală; arcuită în două, Sharon Dyle chiţăia de fericire.

— *Oh yes*, *carry ori*! *Carry on*! suspină ea.

Harry nu se lăsă rugat şi, după câteva minute, se înfipse ia printr-o mişcare teribilă din mijloc. Sharon avu impresia că o şi străpungă până în gât. Fără să vrea, scoase un strigăt de parcă; fi născut.

Instinctiv, cu un reflex de clandestin, irlandezul îi astupă cu; cu mâna lui mare. Ea nu se mai bucura, avea impresia că ei violată.

Liniştit, Harry „Mad Dog” Flynn se retrase din teacă ce strângea şi se ridică. Cu privirea înecată, Sharon Dyle ar fi put

— Să mai profite de acest membru care stătea tot încordat. Dar incasul său se scuză cu un zâmbet. ° *Excuse me*. *I have an appointement*.

Sharon îi răspunse cu un surâs sătul şi complice. Cu fusta jă pe şolduri, chiloţii pe mochetă, bluza de dantelă umezită şi chiajul stricat semăna cu adevărat unei victime violate. Însă de multă vreme nu se mai simţise atât de bine.

* * *

Sharon Dyle auzi uşa de la intrare trântindu-se. Se întreba cu inima ticăind unde oare se ducea Harry Flynn. De când îi cunoştea cu adevărat activitatea, tremura mereu că nu o să-l mai vadă întorcându-se. Ca să-şi mai potolească neliniştea se duse şi îşi turnă o

porţie zdravănă de *Johnnie Walker*.

* * *

După scurta îmbrăţişare, Harry „Mad Dog” Flynn luă un pistol Taunus 9 mm dintr-o despărţitură. Îi puse un glonţ pe ţeava, fixă siguranţa şi strecură arma între jeanşi şi piele. Experienţa îl învăţase că o armă care nu era pregătită să tragă nu servea la nimic.

Ieşi din ascunzătoare, una dintre cele mai bune pe care a avut-o vreodată în Londra. Nimic nu este mai bun ca o femeie îndrăgostită care să te protejeze.

Se depărta cu paşi mari de Vincent Terrase, străduţă liniştită din cartierul Islington, în nordul Londrei şi merse de-a lungul canalului Grand Union mărginit de cochete case din epoca victoriană. Calm absolut. Niciun magazin. La capătul străzii era inevitabila bodegă *Prince of Wales* unde de altfel nu călcase niciodată.

Zece minute mai târziu ajunse în Upper Street, o stradă largă nord-sud ce coboară spre Holborn unde circulaţia este intensă. Harry „Mad Dog” Flynn avea ca regulă absolută mersul pe jos, pe cât posibil. În felul acesta trecea neobservat. Intră în galeria mică care grupa aproximativ douăzeci de prăvălii cu antichităţi. Cele mai multe erau închise, aşa că nu întâlni pe nimeni. Trebui să coboare la subsol unde dădu peste cea care îi telefonase. Liz Malone, o militantă sigură a IRA. mobilizată în aceeaşi *Special Action Service Unit* ca şi el.

Purta o pălărie, care îi ascundea părul blond tuns scurt, şi un impermeabil verde. Se îmbrăţişară scurt şi îi zise:

— Am informaţia. Este peste zece zile. Mi-am notat totul aici cap. Tu eşti gata?

— Am nevoie de patruzeci şi opt de ore, dar am tot materialul Liz Malone îi aruncă o privire îngrijorată.

— Ne bazăm pe tine. Nu vom mai avea o a doua ocazie… Harry „Mad Dog” Flynn se încruntă.

— Nu mai aveţi încredere în mine? Ea dădu din cap.

— Nu spune prostii. Îţi cer numai să mai verifici totul încă o dată. Este o şansă nesperata, iar eu risc. Dacă ratez, nu o să mai servesc la mare lucru.

— Spune-le că este OK şi că pot să dea drumul la restul.

Se despărţiră tot cu un sărut prietenesc, iar Harry Flynn mai rămase cinci minute ca să admire porţelanurile de Meissen înainte de a părăsi galeria. Acum care pe care. Agenţii din *Special Braneb* de la

Scotland Yard ştiau că IRA avea mai multe baze secrete în estul şi în nordul Londrei, dar nu aveau nicio informaţie sigură. De aceea, multiplicaseră numărul patrulelor în acest perimetru şi urmăreau orice detaliu suspect şi cea mai mică anomalie. Se bazau pe *Neighbourhood Watch*, denunţul cu ajutorul vecinilor. Din fericire, în Vincent Terrasse, Harry nu se vedea cu nimeni, iar Sharon închiria de peste cinci ani. O descoperise de altminteri din întâmplare, printr-un mic anunţ.

Se întoarse tot pe jos, apoi sări într-un autobuz care cobora spre Roseberry Avenue, coborî la Cherkenwell Road, mai făcu o sută de metri înainte de a intra într-un parking mare unde se putea închiria pe timp de o lună. Urcă într-un ascensor lent care mirosea a cherosen şi se opri la etajul patru. Văzu printre sutele de maşini o furgonetă Dodge maro amenajată pentru camping cu gemuleţele acoperite de perdeluţe. Pe părţi avea desenaţi doi lei enormi mu1-ticolori. Tipul acesta de vehicul stricat era frecvent în Mare; Britanie şi nu mai atrăgea atenţia.

Harry „Mad Dog" Flynn, după ce se asigură că nu era nimer care să-l vadă, deschise uşa din spate şi pătrunse în vehicul. Intri în cabină, dădu drumul la contact şi aprinse lumina interior; înainte de a da în spate.

Maşina avea un zgomot ţăcănit insesizabil. Harry „Mad Dog" dădu la o parte câteva cartoane şi descoperi o cutie lungă de lemn închisă cu un lacăt cu cheia în el

fsi puse mănuşile. îl deschise şi începu să-i examineze conului Mai întâi o mitralieră sovietică Duşka de calibru 12.7 şi „50" l ner¡cane cu două cutii de încărcare. Înlocuise muniţia sovietică 3 aloanţe anti-blindaj de acelaşi calibru „Barret Light Fifty". Cu ce Ctceva să faci bucăţele un vehicul blindat, uşor ca cele pe care le foloseau englezii în Irlanda de Nord. Lui Harry „Mad Dog" Flynn îi făcuseră întotdeauna mitralierele. Cu câţiva ani mai înainte, în jister atacase de câteva ori la rând militarii cu o M60 americană, mitralieră uşoară şi eficace.

Inspecta mitraliera Duşka venită din Libia cu transportul precedent. Se asigură că era în stare perfectă de funcţionare. O aşeză pe podea şi verifică cum funcţionează cele două AK 47 cu patul puştii despicat. Armele de asalt sovietice reprezentau o forţă de temut în oraş şi puteau fi ascunse cu uşurinţa într-o maşină turistică.

Mai erau înfăşurate în cârpe două pistolete Taurus echipate cu amortizoare mari, negre şi cilindrice. Nişte arme impresionante care îţi

permit să lichidezi pe oricine din mulţime chiar ochindu-l dintr-o maşină…

Pe fundul cutiei erau mai multe plăci Semtex şi detonatoare din care să confecţionezi maşini infernale în câteva minute. Mai erau şi două veste antiglonţ cumpărate din Statele Unite, model FBI. Le procuraseră nişte poliţişti irlandezi alăturaţi cauzei IRA pentru că nu se găseau de vânzare în comerţ.

După ce şi-a inspectat arsenalul, Harry „Mad Dog” Flynn puse totul la loc. Furgoneta era un depozit perfect de arme. Chiar dacă, prin minune, ar fi fost descoperit n-ar fi ajutat pe nimeni: vehiculul fusese cumpărat pe numele unui mort şi cu o adresă fantezistă. Armele venite din Libia nu aveau urme. De altminteri, nimeni nu inspecta niciodată parkingul acesta închis. Existau alte zeci de ascunzători ale IRA. fiecare ştiută doar de două persoane. Poliţia nu le descoperise până acum…

Harry „Mad Dog” Flynn răsuci motorul furgonului ca să se asi-Qure că funcţiona bine. opri butonul bateriilor ca să evite orice problemă şi închise maşina. Acum nu îi mai rămânea decât să-şi pregătească acţiunea ca pe o operaţiune militară pentru ca totul sg meargă bine. IRA o lua întotdeauna cu un pas înaintea Scoţiană Yard-ului. De data asta, avea să-i coste scump pe britanici.

Lungit în întuneric, Malko nu reuşea să adoarmă pentru că în pirite îi veneau numai gânduri negre. Informaţiile furnizate de Mai-read O’Connor erau bineînţeles preţioase, însă prea incomplete. Nu ştia numele vasului, locul de debarcare şi mai ales datele operaţiunii. Iar în ceea ce privea răpirea propriu-zisă nu ştia mai nimic. Singurul element de care dispunea era blonda cu părul scurt, dar nu reieşea de nicăieri că şi ea ar fi amestecată în plan.

La ora unsprezece şi jumătate sună telefonul. Recepţionerul de la *Ashford Castle* îl anunţă:

— *Outside call*, *şir*…

Numai Mairead O’Connor ştia că este aici…

— Tu eşti Mairead? întrebă el.

— Da.

— Unde eşti?

— Nu are importanţă. Îţi las maşina la Galway.

— Puţin îmi pasă de maşină… De ce ai plecat?

După o tăcere prelungită tânăra femeie spuse cu o voce plictisită:

— Am reflectat. Nu sunt turnătoare, nu pot să colaborez cu tine. Mi se zbârleşte pielea la gândul ăsta. Ţi-am spus suficiente lucruri ca să poţi opri operaţiunea asta oribilă.

— Sper şi eu, zise Malko. Dar tu ce ai să faci?

— Vreau să i se facă dreptate lui Kevin. Mă voi duce la Armagh chiar mâine. Trebuie ca ei să mă asculte.

— Nu o vor face, îi prezise Malko. şi îţi vei pune viaţa în primejdie.

— Puţin îmi pasă.

Şi-a dat seama că este încăpăţânată şi hotărâtă să meargă până la capăt.

— În seara asta sunt prea obosită, trebuie să mă odihnesc.

Era cât pe ce să închidă. Trebuia cu orice preţ să păstreze legătura.

— Vreauneapăratsănemaiîntâlnim, insistăel. Mailasă-mi0I portiţădeintrare.

MaireadO Connorezitămulptânăsărăspundă:

— De acord, latăunnumărdin Dublin, 8769834. Poţiasal acolomesaje. Euamsătetelefonezdincândâncând, dar nunel putem revedea. Maşinataeste înfaţabistro-ului Arms *of the* /ads, la intrarea în GalwaypestradaN7. Cheilesuntascunseâmparteal din faţă – abordului.

Închisetelefonul. Malkonumaiavea altcevadefăcutdecâtsa plececâtmairepedela Dublin.

*

* * *

Strada N6 eranesfârşită. Ambelebenzieraublocatede camioane. Malkoşi-agăsitmaşinadupădouăorelaloculândicat deMaireadşimaiavea încămaibinede100 kmpânăla Dublin.

Micşorăvitezaşiseoprisăsunelanumărul pecarei-ldăduse MaireadO Connor. Înăspunseovocedebărbat.

— *Irish watch*, *good morning*.

— Aşdorisălaşunmesajpentru MaireadO Connor, zise el.

— Nu ştiucândovoivedea, zise, după oscurtăezitare, necunoscutul. Darspuneţitotuşi.

Malkoaşispusenumeleşidădunumăruldetelefondela *Meridian* din londracâtşipeceldelacastelulluidinliezen; îimail spuse căoîntâlnisepe Maireadântonnemara, laeaacasă. apoi porniiarladrum. Numaiaveacesăfacăântrlanda.

Printre arboriidin Grosvenorăquare, Malkozăricuuşurare clădireaimpozantă – aambasadei americane.

Întoarcerealalondraâlepuizase. Feribotuleraunvasvechil fără cel maimicconfortşimâncareadelarestaurantulluiarfirămasderuşinechiarşi ânfaţaunuicâmpdeconcentrare. În afară I depâineşiouănimicnueracomestibil.

Apăsăpebutonul" bip" almaşiniiescortşidispozitivul de deschidere începusămeargă. Un grilajgreuşinegru începusăse: deschidăcuâncetinealăşivârfurilegrapeiintrară în pământ. Supravegheatcucameredeteleviziune, Malkoseafundă împarkin-guluriaşunde fu întâmpinatdedoimilitarisuspicioşişibine aţi Dupăcele-aarătatfoaiadeliberătrecere, l-auescortat în arăţnbiroulluilames Williamson. Şefulstaţiei, translapatruace Paride Obicei, l-a întâmpinatcucăldură.

caprietenanoastră-Stella Rimingtonn-a pututsădoarmătoată aptea! îl anunţăeltriumfal. imprimaclipăeracâptecesăverse „caiulpeea. Asta înseamnăcătotulestefoarteadevăratdevre-*Oce ea* m-acrezut! Răpirealui-Salman Rushdiedecătrelibieni camănăcunoştireproastădin Daily *Minor*. spovesteaastaeste în întregimeadevărată – afirmă Malko. Nu amPututsavaspuntotullatelefonă suntelementepecareverii1 nu trebuie sălecunoascăcuniciunpreţ.

Încetedinurmăs-ahotărâtsă-ispună – adevărulluilames Williamson. Eramultoreagravşiamericanuleradestuldegelos pe Vericasănuaibăchefsă-ltrădeze. Şefulstaţieiascultacu atenţiepovesteaperegrinărilorsaleirlandezeşiâispuse:

— Esteopovestenemaipomenită. Kadha fiarputeatragedin astaunbeneficiumoralimensântumeamusulmană… Pentru moment, trebuieneapărat să – aflămeineesteblondadin Kensington Courtşidacăestecumvaamestecatăânafacere.

— Doareumijloacelenoastrenuvafipreauşor, remarcă Malko. Acum, cândştimcăomorul din Maltanuesteoperaverilor, de centule-amvorbidesprefata asta? Este vorbadeurmareaancheteinoastreşin-arfirăucaşi-Scotland Yard-ulsăseinteresezede ea. Dacă nuesteamestecată, cu atâtmaibine. Încazcontrar, va fi oprecauţiesuplimentară împotriva acţiunii IRA.

James Williamsonnuerapreaconvins.

— Mda, amputea aşteptapatruzeci şi optdeore. Dacă nuveţi găsinimic evomspunetotul.

În modelarvoiasărezolveafacereafără – amestecul Verilor şi nulua înseamăcuseriozitateriscurilelacareeraexpusăalman Rushdie. Toate Serviciiledelnformaţiisuniniştemonştriânqheţaţi…

— Ampuţineşanse, mărturisi Malko. Poate doardacăvoistala pândădouăzeci şi patrudeoredindouăzeci şi patru… Agenţiaimobiliarănulăsaseniciunmesajppentru el.

— Nuvăcerchiar atât, îl asigurălames Williamson. Pentru

V Englezii moment am să vă conduc la Mi 6. Sir Peter Clarke, director g *desk Middle-East*, ţine neapărat să vă cunoască. Ideea că MI5 \ luat-o înainte cu un proiect de răpire a lui Salman Rushdie îl bolnăvea.

Mi 6 supraveghea ameninţările exterioare, acţionând dincoO de frontiere, pe când MI5 juca acelaşi rol ca şi DST în Franţa Cele două servicii rivale se detestau, bineînţeles, cu cordialitate Vizita aceasta îi întări convingerile lui Malko. Cu cât vor fi mai multe servicii britanice în alertă, cu atât Salman Rushdie va risca mai puţin.

Se urcară în liftul care ducea la garaj. Buickul negru al comandantului staţiei strălucea ca un pantof lustruit, iar şoferul împop?. Ţonat cu o mustaţă roşcată semăna mai mult a britanic decât a american.

— Mi 6 s-a mutat, comentă James Williamson. Sunt acum pe malul Tamisei, lângă Vauxhall Bridge.

Mi 6 se ascundea în spatele unei străduţe liniştite de-a lungul parcului Saint-James, într-o încântătoare căsuţă victoriană, a numărul 21 Queen Ann's Gate, spate în spate cu o clădire enormă care ocupa un bloc întreg din Broadway, de la 54 la 60.

Buickul merse de-a lungul lui Hyde Park, trecu prin faţa palatului Buckingham şi coborî spre Tamisa. Trecură apoi pe lângă Westminster şi Turnul Londrei şi intrară pe Vauxhall Bridge. Pe celălalt mal, la stânga podului se înălţa un ansamblu arhitectural futurist.

Blocurile, albe sau ocru de la 6 la 15 etaje presărate cu deschideri în reflexe verzui, semănau cu un joc de construcţii asamblat de un puşti oligofren. Când se apropiară, zăriră zeci de camere de supraveghere plantate cam peste tot. Pietonii treceau peste o pasarelă pe Vauxhall Bridge fără să fie striviţi şi intrau direct la etajele inferioare ale Mi 6. Chiar în faţă, de partea cealaltă cu Prince Albert Enbankment, se găsea o staţie de metro… Trebuie să fi fost un

traumatism faptul că se afla în acest imobil ieşit ca dintr-un film de Mad Max. Britanicii erau cu adevărat deconcertaţi. Niciun alt serviciu nu s-ar fi gândit să construiască un astfel de monstru atât de puţin discret.

Buickul coti la stânga şi se opri în faţa intrării, încă neterminată şi împânzită de schele, care dădea în Prince Albert Enbankment.

pe un panou de lângă ascensor, din holul clădirii serviciului MI6 afişa o inscripţie sibilină: *Black Order*.

— Este gradul de alertă al poliţiei, îi explică James Williamson lui Malko. Variază în funcţie de riscurile atentatului IRA. Când trec *ped Order* asta înseamnă că sunt avertizaţi că un atentat este iminent; asta nu schimbă mare lucru pentru că nu află decât în ultima clipă – şi uneori şi mai târziu – unde se va produce. Dar pot face unele baraje şi pot evacua anumite zone de risc. Cu trucul ăsta nou pot să dea alarma şi să ridice podul mobil.

Viaţa la Londra era tot timpul deranjată de alerte de bombă, adevărate sau false, comunicate telefonic de Scotland Yard. Cum de regulă erau bombe *adevărate*, nu puteau să fie ignorate, ceea ce dezorganiza viaţa economică. Tocmai asta şi urmărea IRA.

O secretară slăbănoagă, cu pielea de culoarea vinului de Cheddar, le deschise la etajul 7 o uşă capitonată în piele verde şi îi introduse în biroul lui sir Peter Clarke. Acesta înainta cu mâna întinsă ca o caricatură de Major Thomson: cu mustaţa lustruită, în furculiţă, ochii de un albastru de porţelan contrastând cu faţa atinsă de cuperoză şi cu o expresie fals naivă; o sacrosanctă cravată Eton şi o alură fizică de elegant.

Purta un costum de flanel de o eleganţă uşor şifonată care lăsa să i se observe roşul cardinal al şosetelor, iar pantofii Churchs cu tălpi groase păreau nişte bocanci. Avea o înălţime de peste 1, 90 m. După ce îi strânse mâna lui Malko, îi trimise un croşeu prietenesc lui James Williamson în timp ce îi făcea cu ochiul lui Malko.

— Îmi place mult James. Încerc să fac din el un *truly British gentleman*, dar nu este uşor. Continuă să se exprime în dialectul lui de dincolo de Atlantic, iar azi şi-a uitat umbrela! Un gentleman fără umbrelă nu este un gentleman, nu-i aşa?

James Williamson zâmbi forţat, prea puţin doritor să devină un autentic gentleman englez.

— Puteţi încerca cu prietenul nostru Linge îi sugeră el. Sir Peter

Clarke se umflă în pene.

— Dar Linge este *deja* gentleman! S-a născut pe continent ş ştiu totul despre el.

Ţi-l închipuiai la Epson Derby cu melon gri şi jiletcă încurajându-şi calul favorit cu înjurături voit scandaloase cu scopul de a le şoca pe doamne. Când se aşeză într-un fotoliu de piele galbenă uzată, jiletca şi brâul pantalonilor căpătară forma unor colace de salvare suprapuse. Era la adăpost de foamete…

— Vă mulţumim pentru preţioasa informaţie pe care ne-aţi comunicat-o în legătură cu Salman Rushdie. spuse adresându-se lui Malko. MI5 ne-a transmis-o şi imediat am făcut ceea ce era necesar.

— Aţi găsit deja ceva? întrebă Malko surprins de o asemenea rapiditate.

Clarke îşi scutură obrajii lui graşi acoperiţi de cuperoză.

— Vai, nu, dar noi suntem o insulă, după cum bine ştiţi… Frontierele noastre sunt relativ uşor de apărat. Păstrăm în ordinatoare o listă cu toţi cei potenţial periculoşi care trăiesc în străinătate. MI5 şi-a întărit paza aeroporturilor şi a porturilor. Noi, cei de aici. am alertat toate staţiile din ţările interesate şi din Orientul Mijlociu pentru a supraveghea teroriştii reperaţi. Dacă dispar înseamnă că se pune ceva la cale. Avem surse de informare foarte bune, adăugă el. Datorită lor am interceptat trei comando-uri provenind din Iran şi din Orientul Mijlociu, care tocmai comiseseră atentate la Londra.

Malko simţi că păleşte. Dacă britanicii se mulţumeau să pareze o ameninţare exterioară contra lui Salman Rushdie era o catastrofă!

— Aveţi şi grupuri de activişti musulmani în Marea Britanie. remarcă el. Aceştia nu au nevoie să treacă frontiera.

Celălalt izbucni într-un râs cu hohote.

— *Of course not*! în fiecare grup de trei activişti exista cel puţin un informator din *Special Branch* a Scotland Yard-ului!

Încântat de gluma lui, se lăsă pe spate ca să râdă în voie făcând să se mişte masa de grăsime a pântecului său rubicond. Malko îl căută din priviri pe James Williamson. Acesta era prins în contemplarea marinelor care ornau pereţii.

— Cine se ocupă de protecţia apropiată a lui Salman Rushdie? întrebă el.

— *Special Branch*. Au fost avertizaţi de MI5 bineînţeles. Le-am transmis chiar şi eu o notă. (Scoase un suspin de plictiseală.) Afarea

asta Rushdie ne costă o groază de bani! Într-un anume sens n-ar fi chiar o catastrofă dacă i s-ar întâmpla ceva băiatului ăsta James Williamson îl dezaprobă cu fineţe. În timp ce sir Peter Clarke continua pe un ton glumeţ:

— *Dear* James, când Mr. Rushdie a plecat în Statele Unite acum un an, James Baker a refuzat să-i acorde protecţie explicând că nu era decât autor al unei cărţi. *Shocking*. nu?

— Absolut! făcu americanul.

Sir Peter Clarke ridică capul.

— Ştiţi, uneori îmi pun întrebări. Tipul ăsta ştia ce face… Este un musulman şi ştia că ayatollahii nu se vor căţăra pe ziduri ca să citească *Versetele Satanice*. Oare nu este puţin responsabil de ceea ce i se întâmplă?

— Nu găsiţi că este şocant ca un stat străin să condamne la moarte un cetăţean al unei alte naţiuni? întrebă Malko.

Britanicul îl aprobă imediat.

— *Of course*! Tocmai de aceea îl protejăm. Pentru că este vorba despre un atentat la onoarea Marii Britanii. Dar mai ştim că toţi fundamentaliştii sunt nişte sălbatici. Rushdie ar fi trebuit să accepte să dispară, să-şi refacă faţa şi să meargă să trăiască sub alt nume. Noi suntem gata să îl ajutăm. Acum, când ne-am recuperat ostaticii, imaginaţi-vă că iranienii sau pakistanezii sau nu mai ştiu ce *bloody moslem* răpesc un cetăţean britanic ca să îl schimbe cu Salman Rushdie… Ce ne facem atunci?

Trecu un înger fluturând drapelul verde al Islamului şi apoi dispăru. Sir Peter Clarke îi privea fix pe vizitatorii săi cu un aer amuzat. În mod evident nu era îndrăgostit nebuneşte de Salman Rushdie – Malko ştia că în repetate rânduri guvernul britanic era cât pe ce să întrerupă protecţia de care se bucura autorul.

Indian de origine şi musulman, acesta nu era prea simpatizat de publicul britanic.

Sună telefonul şi bărbatul solid se deplasă cu greu ca să răspundă. Câteva monosilabe după care închise şi veni spre vizitatorii săi cu mâna întinsă.

— Fiţi liniştit şi ţineţi-mă la curent dacă veţi avea informaţii suplimentare, în ceea ce ne priveşte, vom face tot ce ne stă în puteri.

James Williamson şi Malko se îndreptară spre ascensor. Malko spuse:

— Nu este prea tulburat că vor să ¡1 omoare pe Rushdie. Americanul ridică o sprânceană.

— Verii sunt cam împărţiţi în ce priveşte acest subiect. Unii cred că ar trebui întărită poziţia vis-à-vis de Teheran şi să li se facă cunoscut iranienilor că dacă i se întâmplă ceva lui Rushdie. vor plăti foarte scump. Alţii că este vorba de o afacere particulară între Rushdie şi Iran şi că ar fi bine să fie lăsaţi să se descurce singuri. Atunci când încă nu se întorseseră ultimii ostatici britanici se temeau ca nu cumva Hezbollah să le ceară un schimb contra lui Rushdie. Asta ar fi pus guvernul într-o situaţie imposibilă. Nu uita că însuşi arhiepiscopul de Canterbury a luat poziţie împotriva *Versetelor Satanice*. Dacă s-ar fi amintit, bineînţeles, de IRA ar fi fost mult mai excitaţi.

— Nu îţi trădezi sursele, zise Malko. Au fost preveniţi. Măsurile de întărire a securităţii sunt valabile atât pentru un commando IRA cât şi pentru alţii.

— Aveţi dreptate, recunoscu James Williamson în timp ce urca în Buick. Ne-am făcut datoria. Rămâneţi la Londra până la sfârşitul săptămânii ca să daţi de urma acestei blonde. Apoi vă puteţi întoarce la dragul vostru castel din Austria.

Pe Picadilly. Buickul se opri în faţa lui *Meridien* ca să îl lase pe Malko. Înainte de a coborî îi spuse lui James Williamson:

— Încercaţi să fiţi un adevărat gentleman! Sir Peter vă va fi cu siguranţă recunoscător…

— *Bullshit*! răspunse americanul. Prefer silueta mea decât pe a lui.

Malko ajunse în camera lui şi chemă iar agenţia imobiliară care îl informa că proprietarii din Kensington Court 10 erau de negăsit N-avea, decât să reia legătura cu bulânoasa de Mandy Brown, care era singurul lui fir ca să ajungă la blonda din Kensington Court. Telefonul ei era ocupat. Rugă la hotel să-i formeze din nou numărul şi fugi să facă o baie. Când tocmai se cufunda în apă, pe sub uşa i se strecură un bileţel. îl deschise: Mandy îl aştepta la ora 10 la clubul *Annabel's* şi „avea o surpriză pentru el”.

Clubul *Annabel's* din Berckley Square era discoteca cea mai d p Londra de mulţi ani. Se completa de minune cu un res

Il ni şi o sală de jocuri. Malko mai petrecuse acolo seri foarte ţauram?

olâcute.

Care putea fi surpriza?

finnabel's se asemăna cu o staţie de metro la ora şase seara. zeci de cupluri aşteptau o masă la restaurant, împrăştiaţi între cele două baruri şi un mic salon plin de fum. Restaurantul era plin ochi. *Annabel's era* locul cel mai bun în care să petreci o seară alături de o femeie frumoasă. Lui Malko nu i-a trebuit mult până să o repereze pe Mandy Brown. Era cocoţată pe un taburet, cu spatele la bar, într-o ţinută care ar fi făcut un ayatollah să sară pe pereţi. O bluză de catifea mulată pe trup care-i descoperea trei sferturi din sânii rotunzi şi o jupă strâmtă din plastic negru care-i scotea în relief fesele într-un mod indecent. Era încadrată de doi tineri „Blacks" foarte eleganţi, în smoking şi care tocmai se pregăteau să deguste o sticlă de Moet vechi:

— Hello!

Mandy alunecă de pe taburetul ei şi veni în sufletul lui Malko încruntându-se ca o ventuză bine dresată.

— Sunt foarte mulţumită că te văd, ganguri ea.

Sânii ei minunaţi nu se înmuiaseră. Putea să îi apuce cu amândouă mâinile. Mandy îi şopti la ureche:

— Vino să te prezint prietenilor mei. Nick şi Fela. Malko era cât pe ce să cadă pe spate.

— Ce! Eşti cu ei?

— *Indeed*! zise ea, foarte *ladylike*. Soţul meu este cel care mi i-a prezentat sunt nigerieni. Al dracului de beţi. Gemeni, n-ai mai văzut?

— Nu, am văzut că sunt negri.

— Ei hai, nu face pe gelosul, se pisici ea.

— Gelos, dar pentru ce?

Ea îl luă de mână şi îl trase spre ringul de dans în josul meselor din restaurant. De abia ajunşi, ea se şi lipi de el ca în vremurile bune şi îi spuse pe un ton misterios:

— Prietena mea Lady Shepard mi i-a recomandat. Se pare că sunt montaţi ca nişte măgari. Doar că nu se despart niciodată. Aşa că îi iau pe amândoi! Au închiriat un etaj întreg la *Dorchester*.

— Eşti nebună?

— Este o fantasmă, protestă Mandy: toate fantasmele sum respectabile, aşa mi-ai spus o dată. Şi apoi, poţi veni să priveşti

— Eşti complet degenerată! zise Malko sincer înfuriat. Te las cu menajeria ta.

— Nu fi rău, îl rugă Mandy. sunt băieţi foarte bine crescuţi şi

foarte sofisticaţi. Joacă chiar şi golf. Îţi dai seama: gemeni! Niciodată nu am făcut-o cu nişte gemeni! Şi în plus negri… Lady She-pard i-a încercat, mi-a spus că este nemaipomenit.

Saliva deja, Mandy-Ticăloasa… Malko se desprinse de ea şi se depărta fără să se mai întoarcă. Asta era surpriza… Ei, bravo… Strigătul lui Mandy îl ajunse când urca scara ce ducea spre bar.

— Ştiu cine este blonda din Kensington Court!

Malko se întoarse spre Mandy Brown, oprită în mijlocul ringului de dans, sexy şi înduioşătoare în acelaşi timp. Spui asta doar ca să rămân?

— Nu, zise ea cu o voce de fetiţă. Mi-am amintit unde am întâlnit-o. La o întâlnire caritabilă unde fusesem invitată împreună cu soţul meu: *Chapter XIX*. Era una dintre organizatoare.

— Ce este aceea „Chapter XIX”?

Văzându-l calmat, Mandy profită ca să-l înlănţuie într-un dans pe loc.

— O chestie pentru drepturile omului. Blonda a ţinut un discurs despre deţinuţii IRA torturaţi în închisorile englezeşti. Iar cea care era cu ea voia să mă facă să semnez o petiţie adresată nu mai ştiu cui, în favoarea lui Salman Rushdie.

Malko a uitat de gemenii africani.

— Salman Rushdie? Eşti sigură?

— Păi da, de ce?

— Pentru că este foarte important.

Nu mai auzea muzica, doar rotunjimile pulpelor lui Mandy lipite de el. Pe de o parte, blonda din Kensington Court îl cunoştea pe Kevin O’Connor însărcinat cu răpirea lui Salman Rushdie. Pe de altă parte, tot ea milita pentru apărarea lui Rushdie. Ar fi fost o coincidenţă extraordinară ca fata asta să nu fie amestecată în răpirea scriitorului.

— Tot mai eşti supărat? întrebă Mandy.

— Nu. nu, răspunse distrat Malko.

— Vrei să te ajut să o găseşti pe blonda asta?

— Nu, rămâi cu armăsarii tăi negri, eu o să mă descurc singur, îi luă mâna şi îi sărută vârful degetelor.

— Rămâne pe una din zilele acestea. Mulţumesc pentru informaţie.

Mandy se agăţă de el ca o înecată, zdrobindu-l cu sânii ei

Mergem acasă ieşind de pe The Boltons. anunţă Ma Brown. Am caviar pentru trei persoane. Sper că o să mă faci să – uit pe gemeni…

— Soţul tău nu este acasă?

— Nu, a plecat în Kent să-şi inspecteze crescătoria de pisicuţe o să se întoarcă sleit…

Când se opriră în faţa hotelului privat de pe Belgravia Square Mandy Brown îl adusese deja pe Malko în situaţia unui cimpanzeu în rut. Nici nu mai putea fi vorba de caviar. îl târî pe grămada de perne dintr-o cămăruţă îmbrăcată toată în lemn. creaţie Claude Dalie, după ideea ei. În faţa unui televizor Samsung pe care îi oprise. Trebuie că îşi pregătise scena, pentru că deodată pe e-cran apăru un enorm sex excitat, apoi o gură de femeie care încerca să îl înghită. Înainte de a face la fel, Mandy îi şopti lui Malko:

— Asta era ca să îi pun în formă pe gemeni…

În onoarea lui, îşi eliberă sânii din bluza strâmtă. Pe ecran erau acum doi bărbaţi, iar creatura feminină stătea la dispoziţia lor Malko avu chef să o maltrateze puţin pe Mandy ca să o pedepsească de trădările ei şi ca să îi demonstreze că, dacă voia senzaţii tari, nu avea nevoie de doi gemeni negri ca antracitul.

Când o culcă pe burtă cu brutalitate, cu faţa spre ecran, ea scoase un strigăt de surpriză care se transformă în urlet. Malko încerca să-i forţeze intrarea de sub rinichi căzând deasupra ei cu toată greutatea. Ţintuită peste perne, sfâşiată, aplatizată. Mandy se zvârcolea, mai întâi de furie, apoi, deodată, se linişti.

— Este extra! zise ea. Am impresia că sunt violată de un negru.

În aceeaşi poziţie nu pierdea nicio secvenţă din ceea ce se petrecea pe ecran. Malko se delecta. Când făcea dragoste cu Mandy era mereu ca o sărbătoare. Ei îi plăcea oricum, dar mai ales să o sodomizeze. A posedat-o astfel mult timp ca apoi să explodeze în măruntaiele ei primitoare…

Imediat ce se eliberă, Mandy se ridică şi dispăru. După zece minute, apăru cu un platou în mână pe care era un bol enorm de cristal plin cu boabe mari de Beluga – Rolls-ul caviarurilor –, cu o sticlă de Dom Perignon, una de Stolichnaya şi un teanc de documente.

— La lucru, anunţă ea. Uite ce am găsit!

Întinse hârtiile. Malko se uită rapid peste ele şi descoperi ce *Qhapter XIX*: International Center against Cenzorship. Un fel er2/\mnesty International care denunţa peste tot abaterile de la

boturile omului Mai era şi o adresă din sudul Londrei, Borough *urm* Street numărul 90. SE. I Lăsă tot din mână şi luă tartina pe are era aşezat un munte de caviar. Excelent întăritor. C îşi spuse că Mandy ar fi intermediarul ideal pentru a afla foarte repede mai multe lucruri despre necunoscuta din Kensington Court.

— Te vei duce mâine dimineaţă la birourile acestei organizaţii şi le vei spune un basm cu zâne: că vrei să o revezi neapărat pe această blondă, că te interesează Irlanda…

Mandy îşi termină caviarul şi coborî privirea. Era clar că Salman Rushdie nu făcea parte din gândurile ei. Lumina perversă din ochii ei îşi spori intensitatea.

— Mai vreau încă! suspină ea.

Abătut, Malko se gândea tot la Salman Rushdie Deodată, Mandy ieşi din cameră şi nu mai apăru decât după zece minute. Cu privirea întunecată, umedă de perversitate, îmbrăcată într-o rochie-viespe roşie mulată pe trup, machiată din nou, cu părul ridicat în coc şi o poşetă mare în mână. O goli peste perne făcând să cadă o mulţime de bancnote de 10 lire!

— Asta este tot ce era în ladă, zise ea simplu. Voiam să văd dacă o să meargă ca în Honolulu…

Îl înlănţui pe Malko frecându-se uşor de el cu tot corpul, apoi îl trase spre patul cu bani. Când simţi cum sexul lui Malko o pătrunde uşor, îşi încorda trupul ca un arc şi apucă în mâini bani. Îi mototoli şi imediat corpul începu să îi tremure convulsiv în timp ce îl cuprindea în braţe pe Malko

— *Oh*. *my God*! suspină ea. Întotdeauna e bine. După ce se odihni înainte de a-l părăsi. Mandy dori cu orice preţ să-l facă pe Malko să viziteze primul etaj. etajul „ei”.

— Când am venit prima dată, era plin de praf. Îi spuse ea. M-au apucat dracii. L-am pus pe arhitectul meu, Claude Dalie, să refacă totul. Acum este extra.

Trecură prin două camere: o orgie de mobile somptuoase din mesteacăn alb. dulapuri susţinute de coloane din porfir, canapele Art Deco şi piele albă. Mandy era încântată…

Aşezat pe vine pe puntea lui *Sundowner*. Nasser Ali Nashour mângâia într-una superbul câine-lup de şase luni căruia îi vorbea ca un îndrăgostit. Imediat ce nava *Sundowner* acostase la cheiul nr. 3 din portul militar Tripoli alături de un vapor DCA al marinbi libiene, a sărit

imediat pe puntea vasului şi l-a întrebat cu nerăbdare pe noul căpitan, Jack Hopkins:

— Mi-aţi adus cumva câinele?

— Mda, îl am. i-a răspuns căpitanul. Am pierdut mai multe ore la sosirea în Malta din cauza animalului ăsta. A trebuit să îl certifice un veterinar că are toate vaccinurile făcute. Este în cabina mea. mort de frică.

Colonelul libian s-a dus chiar el în cabină să vadă tânărul câine-lup comandat de Brian Savage. Visul vieţii sale. Nefericitul animal era într-o stare de plâns după o călătorie în buncărul unui avion Lufthansa de la Frankfurt în Malta, via Roma, apoi formalităţile din Malta şi în fine călătoria pe mare până la Tripoli. *Sundowner* plecase la ora 10 dimineaţa din La Valetta ca să ajungă să se ancoreze la locul de întâlnire: douăsprezece fregate la vest de intrarea în portul civil Tripoli, la 3/4 de mile de coastă, la orele 18. Hopkins trimisese un semnal luminos în morse după cum era stabilit: STOCKHOLM.

O oră mai târziu venea o navetă a marinei libiene să îl acosteze, după ce în prealabil se asigură asupra identităţii căpitanului şi a celor patru membri ai echipajului. Aşteptaseră mai bine de două ore să se însereze înainte de a intra în portul militar. „Nasser” îi întâmpinase.

Îl cunoscuse pe Hopkins la Roma, acum opt zile. Noul căpitan fusese adus de Brian Savage care a reuşit să găsească în timp record un om care să îl înlocuiască pe Kevin O’Connor. Mereu hiperprudenţi. libienii aprobaseră eliminarea acestuia din urmă. Cei patru membri ai echipajului, toţi din IRA, veniseră în Malta separat. *Sundowner* fusese ancorat în portul de agrement de la Tax biex în largul La Valettei de mai bine de o lună: îl adusese un prim echipaj „neutru”. Nava-cabotier pe care o cumpărase anul trecut Kevin O’Connor la Kalmas. În Suedia, era de nerecunoscut.

Era înmatriculat în Panamá sub noul nume: îi fuseseră mo mastructurile. instalareaurâe Piracâralei; de-tórra Hri1 difilated? n faţă. îifuseserăschimfcateşimotoarelfijtóotjua-imari partfală 15 noduri. I

Vite Za în an îi mi\; i na cnlH

Colonelul libian îi privi pe soldaţii care urmau să se ocupe cu descărcarea.

O parte era descărcat cu macaraua, alte câteva lăzi pe spatele amenilor, peste pasarelă. „Nasser” îşi consultă ceasul. Erau „oroape

5.000 de cutii şi niciodată nu s-a încărcat totul într-o sinaură noapte… Pe chei staţionau două camioane cu remorci, Menite de la un depozit militar. Era o vreme splendidă, chiar puţină briză

— La ora 6 dimineaţă. Îi zise lui Hopkins, vom întrerupe încărcarea şi vă veţi întoarce la locul vostru de ancorare unde vă veţi petrece restul zilei. Veţi încheia operaţiunea noaptea viitoare.

El nu avea acum decât un gând: să rămână singur cu câinele lui. Strânse mâna marinarilor şi pe a lui Hopkins şi se întoarse pe chei.

Cu o listă în mână, Hopkins verifica încărcătura de pe *Sundowner*. Era ora cinci şi jumătate dimineaţa şi ultimul camion acoperit încărcat de cutii cu obuze pentru aruncătoare de mină de 83 de mm se îndepărta deja După a doua noapte de încărcat, *Sundowner* era gata să pornească pe mare. Hopkins începu să îşi verifice lista:

— 200 de lăzi de 5 AK4; 7 de provenienţă românească.

— 10 mitraliere grele sovietice Duşka calibrul 12.7 NATO:

— 10 lansatoare-rachetă RPG7 cu 120 rachete:

— 1 milion cartuşe:

— 450 grenade defensive:

— 1.000 obuze aruncătoare de mină 82 mm;

— 2.5 tone de semtex;

— 20 rachete sol-aer SAM 7 de origine sovietică;

— 10 tunuri de 106 fără recul, cu 200 obuze:

— Câteva lăzi de pistolete automate Taunus cu muniţia respectivă.

Nu mai putea sta pe punte din pricina marinarilor grăbiţisă şteargăorice urmă de armă libiana de deasupra lăzilor. În jurul vasului, plutea un praf lemnos de la care strănutau toţi. A trebuit ca încărcarea să fie terminată cu mâna pentru că macaraua râmă. sese în pană.

Colonelul Nasser Ali Nashour îşi privi ceasul şi spuse:

— Cel târziu într-o jumătate de oră trebuie să plecaţi.

— Aşa vom face. îl asigură Hopkins:

Ultimii soldaţi coborau în fugă pasarela, iar marinarii începură să dezlege cu nerăbdare parâmele. Descărcară în grabă două cutii cu Johnnie Walker destinate lui „Nasser” pe care le uitaseră pe punte. Vasul DCA, care protejase încărcarea navei cu arme. se depărta. „Nasser” strânse îndelung mâna lui Hopkins.

— Veţi ajunge cam într-o lună?

— Dacă totul decurge bine. Dar uneori în golful Corogne se

strică vremea.

Cu aceste 200 tone de arme nu avea niciun chef de timp urât. *Sundowner* era greu de manevrat.

— Vedeta vă va însoţi până la limita apelor teritoriale, zise „Nasser”, şi *good luck*. Sper să nu vă fi reperat nimeni. La întoarcere, când veţi fi la distanţă de o oră de apele teritoriale, să îmi transmiteţi cuvântul cod SHIP OF THE DESERT pe frecventa 3683 KHZ.

— *Will de*! *zise* laconic Hopkins.

Puntea începu să freamete. Motoarele se puseră în mers.

— Perfect, zise „Nasser”. Nu veţi rămâne decât timpul necesar transbordării. Apoi va fi mai bine să o ştergeţi spre Africa să navigaţi puţin pe coastă ca să vă mai destindeţi.

Ultimele parâme erau dezlegate. „Nasser” sări de pe vas şi privi *Sundowner* care se depărta în umbra portului militar din Tripoli urmat de o vedetă a marinei libiene. Căpitanul habar nu avea că în timp ce el rămăsese pe ţărm. oamenii-broască ai marinei libiene puseseră încărcături explozive magnetice telecomandate pe carcasa navei sale…

Când se va întoarce, după ce îl va livra pe Salman Rushdie libienilor, *Sundowner va* fi distrus de un comando al Forţelor speciale libiene cu scopul de a elimina orice martor care ar putea deranja. Trebuia ca Salman Rushdie să dispară la Londra şi să apară din nou la Tripoli. Pentru ca după asta colonelul Kadhafi să-l poată oferi cu tot fastul iranienilor.

Colonelul „Nasser se urcă în Mercedesul lui după ce nu mai –, a luminile celor două vase care se pierdeau în noapte. Pentru va membrii serviciilor libiene, era vorba despre o livrare de arme t0—, re IRA. aşa cum mai fuseseră multe înainte. Doar el singur şi Ylandezii erau la curent cu adevărata natură a operaţiei. I se grăbi spre cazarma pe care Kadhafi şi-o alesese drept domiciliu ca să-l anunţe că se pusese în mişcare ultima fază a operaţiunii. Peste o lună. Inch’Allah. stăpânul Libiei, va fi omul cel wa\ popular al lumii musulmane, singurul care a putut să îndeplinească *fatwa* dată de ayatollahul Khomeini.

Rolls-Royce-ul cu geamuri negre se opri în faţa numărului 90 pe Borough High Street, la o casă cu trei etaje şi faţada îngustă care nu prea inspira încredere. La parter se afla un butic închis, vopsit într-un albastru strident şi care era sediul asociaţiei *Chapter XIX*.

— Haide, zise Malko lui Mandy Brown. du-te şi joacă-ţi bine rolul de patroană. Îmi trebuie neapărat numele acestei blonde.

— Plec. murmură Mandy Brown. intimidată.

Îşi schimbase ţinuta sulfuroasă din ajun cu un taior Chanel care îi ascundea pieptul opulent, îşi făcuse un machiaj discret şi îşi luase o geantă Hermes tocită. Perfectă. Şoferul îi deschise portiera de la Phantom VI şi se îndreptă spre soneria uşii albastre. Malko o văzu spunând câteva cuvinte în interfon şi poarta se deschise. Nu se ghicea prezenţa lui Malko în Rolls datorită geamurilor negre.

După o jumătate de oră Mandy reapăru. Se trânti pe bancheta de piele cu un suspin de uşurare.

— Ce m-ai pus să fac? Sper că acei *spooks* ai tăi nu o să mă sfâşie încă. Cum îţi dau o mână de ajutor, sunt o groază de alte mutre care vor să mă omore.

— Ce ai aflat?

— Se numeşte Elizabeth Malone. este irlandeză şi lucrează juma' de normă în chestia asta. În restul timpului este decoratoare *free-lance*.

— Sper că te-ai descurcat? Mandy se uită la el chiorâş.

— Drept cine mă iei! l-am zis că asta era nemaipomenit, că aveam o mulţime de chestii de redecorat. Am văzut două femeie cumsecade, simpatice. îl adoră pe Salman Rushdie şi fac destul tam-tam pentru el. Petiţii, reuniuni, articole. A telefonat el când eu eram acolo! apoi a mai venit o femeie cumsecade să o caute pe cea cu care vorbeam eu.

Mandy Brown era foarte excitată.

— Asta-i tot ce ai aflat?

— Da. mărturisi ea cu un glas jalnic Aveau un aer bănuitor acele mârţoage bătrâne. Le-am strecurat odată cu numărul meu de telefon şi un cec de 1.000 lire pentru nevoile lor şi lucrul ăsta le-a mai îmblânzit. Mi-au spus că îi vor transmite lui Elizabeth Malone numele şi adresa mea şi că va lua legătura cu mine.

În mod evident, şefii de la *Article XIX* nu o luaseră pe Mandy Brown în serios, dar cel puţin acum Malko ştia numele misterioasei blonde şi avea confirmarea legăturilor ei cu Salman Rushdie. Nu mai avea de făcut decât să transmită aceste informaţii britanicilor.

Rolls-ul urca acum spre centrul Londrei.

— Unde mergem? întrebă Mandy Brown.

— Lasă-mă pe Grosvenor Square, o rugă Malko.

— Ce fac dacă telefonează Elizabeth Malone?

— O chemi la tine acasă. Încerci să afli cât mai multe despre ea.

Dacă. de exemplu, l-a întâlnit pe Salman Rushdie.

— OK, OK, făcu Mandy. Sper că nu este lesbiană.

Malko se despărţi de Mandy pe Grosvenor Square. Cinci minute mai târziu era în faţa lui James Williamson căruia îi comunica ultimele descoperiri:

— Chem imediat Scotland Yard-ul, zise americanul. Avem un corespondent special la *Special Branch*. Şi îl previn şi pe sir Peter Clarke ca să nu sufere. Este mai onorabil aşa. Le aducem povestea pe tavă. Să se descurce singuri Ai făcut un *splendid job*!

Malko aşteptă să sune în timp ce sorbea dintr-o cafea americană infectă. James Williamson îl asigură:

— Vor verifica dacă fata asta este în fişierul lor „IRA" şi dacă a fost în contact cu Salman Rushdie. Ne va suna el după asta. Este drăguţă şi poate că-l interesează să-şi mai umple singurătatea.

— Trăieşte singur?

— Este divorţat de o americancă De atunci se pare că a mai avut vreo două aventuri, dar ştii că britanicii sunt foarte discreţi în probleme de genul ăsta; nu cred că îi este prea uşor. propos, nu mai ai veşti de la Mairead O'Connor?

— Niciuna şi mă tem că nu am s-o mai văd…

— Ar trebui să dăm de urma vaporului cumpărat de fratele ei. Şi chiar dacă afacerea Rushdie este dezamorsată, mai rămâne traficul de arme din Libia. Dacă l-am putea prinde pe acest colonel Nasser…

Îi întrerupse soneria telefonului. James Williamson răspunse ascultă şi închise.

— Elizabeth Malone este necunoscută ca activistă IRA de Scotland Yard sau de MI5. Este catalogată, dimpotrivă, drept militantă pentru drepturile omului, iar legăturile ei cu *Article XIX* sunt oficiale. O organizaţie foarte idealistă cunoscută pentru simpatia de stânga şi ideile sale mai degrabă radicale.

Văd peste tot genociduri. Două dintre militantele organizaţiei au fost expulzate din Algeria pentru că reproşau autorităţilor algeriene torturile suferite de membrii FIS arestaţi. Nu văd mai departe de lungul nasului. Când oficialii algerieni le-au explicat că FIS este o organizaţie teroristă care încerca să ia puterea pentru a instaura o dictatură de cea mai joasă speţă, ele au răspuns că asta nu era problema lor.

Din fericire *Article XIX* nu deţinea monopolul încăpăţânării

Malko revedea articolele ditirambice consacrate Khmerilor Roşii. În 1974, de către „stânga caviar”.

— Şi Salman Rushdie?

— Scotland Yard este afirmativ: ea nu l-a întâlnit niciodată şi nici nu a cerut să o facă.

— Mijloacele ei de existenţă?

— Decoratoare. Este destul de cunoscută la magazinele de decoraţii şi obţine chiar comenzi de la oameni cam snobi. Se pare că *Vogue-Deco* vorbeşte despre ea.

Malko începea să se alerteze. La urma urmei. Elizabeth Malone putea să fie doar o prietenă a lui Kevin O’Connor. Totuşi. În meseria lui *niciodată* nu existau coincidenţe: faptul că în acelaşi timp gravita în jurul lui Salman Rushdie şi că era şi în legătură cu un om care lucra pentru IRA nu putea fi pus pe seama întâmplării Cât despre fişele Scotland Yard-ului, sute de membri ai IRA le scăpau printre degete.

— În orice caz, concluziona James Williamson. Scotland Yard o va pune imediat sub supraveghere discretă şi îi va asculta telefonul. À-propos, am vorbit în dimineaţa asta cu sir Peter Clarke. El crede că vor trece mai multe săptămâni până îl vor înlocui pe Kevin O’Connor. Asta plus timpul cât un vapor face din Europa până în Libia şi invers, ne lasă un răgaz.

FBI nu a descoperit nimic în lucrurile lui Kevin O’Connor care”, ajute să identificăm vaporul?

— Acum jupoaie documentele. Ştim că a fost de mai multe ori; n Suedia unde sunt multe vapoare de vânzare. Staţia noastră din Stockholm lucrează cu poliţia suedeză, dar nu este deloc uşor. Vor trebui vizitate, unul câte unul. toate şantierele navale sau, altminteri, să aibă mult noroc. Eşti liber acum să pleci.

— Numai puţin, protestă Malko. Am rugat-o pe Mandy Brown să intre în contact cu Elizabeth Malone. Dacă îi spun să renunţe va intra în panică.

— OK. în cazul ăsta mai rămâi încă două zile.

Elizabeth Malone aştepta într-o cabină telefonică de pe Fleet Street. Era ora întâlnirii sale săptămânale cu şeful de la *Special* Action *Service Unit* referitor la afacerea Rushdie, Brian Savage. Nu ştia unde să îl găsească pe acesta din urmă şi cabina aceasta era singura legătură cu Organizaţia.

Nu dădea niciodată telefoane de la ea de acasă din Kensington

Court. În felul ăsta a reuşit să scape atenţiei diferitelor servicii ale poliţiei britanice care se ocupa de IRA.

Părăsise de mult Irlanda de Nord şi nu fusese încă reperată. Totuşi, după ce un comando protestant îi omorâse părinţii la Bel-fast se angajase activ în Organizaţie. Poliţia britanică habar nu avea că bruneta picantă, care pescuise doi soldaţi prostănaci dintr-un bar din Londonderry ca să îi ducă într-un apartament unde i-au omorât doi ti pl din IRA, nu era alta decât Elizabeth Malone, împopoţonată cu o perucă.

După terminarea operaţiunii Rushdie, ea nu s-ar fi mişcat din locul ei. Nu exista nicio dovadă că ar fi avut vreo legătură cu vinovaţii. Poziţia ei socială era un atu fantastic pentru IRA. Fără să fie bănuită, cu un statut social stabil, cu numeroase relaţii, ea putea servi de paravan în multe afaceri.

Telefonul sună şi ea răspunse. Dădu un cuvânt de cod. primi şi ea unul şi îşi făcu raportul.

Era simplu: R.A.S. Rolul ei se încheiase când îl întâlnise pe Harry „Mad Dog" Flynn şi îi transmise lui Brian Savge informaţiile pe care tocmai le adunase. Dacă apărea Scotland Yard-ul. se va descurca. Viaţa ei era curată chiar şi în plan financiar şi nu se atingea de cele 10 lire săptămânale atribuite drept „soldă" merg. brilor IRA în operaţiune într-o *Action Service Unit*.

În orice caz, îşi câştiga bine viaţa şi activităţile ei în slujba apărării drepturilor omului erau perfect transparente. Iar în ceea ce prj. veste trecutul ei, dacă poliţaii englezi ar fi descoperit, nu avea nicio vină că părinţii îi fuseseră asasinţi de protestanţi… Puteau chiar să îi percheziţioneze şi apartamentul din Kensington Court…

Cu toate astea, simţea că Brian Savage este îngrijorat.

— Dacă poliţia se apropie prea mult, dispari, o sfătui el.

Ea îşi spuse că lui îi era teamă ca nu cumva să vorbească dacă va fi prea dur interogată. Nu trebuia să îl mai vadă pe Harry „Mad Dog" Flynn, dar cu toate astea evident că ştia multe lucruri.

— Foarte bine, zise ea.

La IRA nu se discutau niciodată ordinele şefului. Închise telefonul şi o luă pe jos pe Fleet Street niţel cam dezorientată. Se obişnuise cu viaţa ei „legală" iar perspectiva de a plonja din nou în ilegalitate îi provoca deodată teamă.

Întoarsă acasă găsi un mesaj de la *Article XIX* care îi spunea să o

caute pe ducesa de Veninor. Formă mai întâi numărul asociaţiei ca să afle mai multe detalii. I se explică că ducesa de Veninor trecuse pe la birou şi lăsase un cec de 1.000 de lire şi cu un interes în plus faţă de cauza irlandeză dorea să o folosească drept decoratoare. Elizabeth Malone formă numărul ducesei care îi aduse aminte cum se cunoscuseră mai înainte de a se întâlni recent la *San Lorenzo*.

— Ah, da, îşi aminti Elizabeth, eram invitată de şefa redacţiei de la *Beautiful Homes*.

Şi-o imagina acum pe interlocutoarea ei: o brunetă provocatoare, cu pieptul amplu, care în seara aceea trebuia să fi fost cu amantul ei.

— Aş putea să trec mâine pe la ora patru, propuse ea.

— Perfect, zise Mandy, este chiar ora ceaiului.

— Am aranjat, mă întâlnesc cu Elizabeth Malone, sări în sus de bucurie Mandy.

Malko o puse să îi repete toată convorbirea avută în detalii şi zise drept concluzie:

— Pune accentul pe decoraţie, eşti mai în largul tău. Spune-i că ai cerut unui prieten pasionat de arta mobilei să vină şi el ca să schimbaţi idei.

— Asta eşti tu?

— Bineînţeles.

Era îmbucurător să te întâlneşti înaintea Scotland Yard-ului cu Elizabeth Malone. foarte probabil membră a IRA.

— Mă inviţi la cină? întrebă foarte timid Mandy.

— Cu plăcere, zise el. Dar fără cele două sălbăticiuni ale tale.

Harry „Mad Dog" Flynn se strecură într-unul din separeurile din fundul barului *Hampstead & Highgate Conservative Association*. Permanenţa aceasta a Partidului Conservator se afla la parterul unei case albe de trei etaje, foarte după moda victoriană cu un peron şi două superbe coloane albe.

În toate serile era aceeaşi ambianţă relaxantă. Pe lungimea sa. barul dispărea după o mulţime de indivizi şleampeţi, ilari, care îşi vorbeau urlând. Aproape toţi irlandezii, care nu se considerau mai mult laburişti decât conservatori, preferau barul din Collège Crescent, o străduţă curbă şi îngustă din cartierul Hampstead. Vacarmul din jur permitea discuţii discrete fără să atragă atenţia. Şi care oare dintre membrii IRA ar fi fost căutaţi aici în această permanenţă de oameni

devotaţi lui John Major?

Un băiat solid, cu nasul ca o trompetă şi bărbia adusă, veni şi se aşeză în separeu.

— Merge, Jerry?

— *All right*. *all right*, mormăi Jerry MacCann, înainte de a-i comanda chelneriţei o Guiness neagră.

Vechi şofer de categorie grea la Belfast, pasionat de mecanică, se alăturase organizaţiei IRA după ce patronul său. protestant. îl concediase. De atunci fura maşini pentru IRA. Era mai degrabă slab datorită ocalelor de bere pe care le înghiţise şi chelit prea devreme; ochii lui albaştri nu reuşeau să-i dea un aer inteligent. Oficial, lucra ca mecanic într-un mic service Mercedes, puţin mai sus de Collège Crescent.

— Unde-i Moss? întrebă Harry

— Termină o hodoroagă.

Moss Cooney era prietenul lui. Locuiau amândoi într-un apar. ltament minuscul de deasupra garajului. Moss. mecanic la Armagn" intrase în IRA la 17 ani. Era specializat în ambuscade împotriva Patrulelor britanice. Mic şi îndesat. îl admira pe Harry ca pe un zeu Foarte credincios, nu scăpa niciodată slujba de duminică nici pentru un regat.

— Ai verificat maşina? îl întrebă Harry urlând ca să acopere vacarmul.

— Da. Merge fără probleme.

Moss Cooney şi Jerry MacCann formau împreună cu Harry „Mad Dog" Flynn o *Action Service Unit* de temut care opera în Londra de luni de zile. Misiunea lor consta în a abandona pachete explozibile în locuri publice sau să conducă maşini capcană în locuri stabilite. Nu se lăsaseră prinşi niciodată.

Mercedesul la care făcea Harry aluzie fusese furat acum cincisprezece zile şi îi schimbaseră numărul cu altul fals de la un alt Mercedes asemănător ca să scape unui control de rutină. O aduseseră în stare de funcţionare, povestindu-i patronului lor că era a unui prieten.

— Bine, aprobă Harry „Mad Dog" Flynn. Cealaltă este pe poziţie la locul stabilit. Cheile sunt în faţă, la bord, în stânga.

Aceea era o Sierra închiriată de Elizabeth Malone la aeroportul Heathrow. Era garată într-un loc liniştit şi nu fusese folosită până

acum.

— Uite cum vom proceda, anunţă Harry. Ne vom întâlni în garaj, lângă furgon.

Îşi continuară conversaţia, strigând uneori ca să acopere hărmălaia. Nimeni nu îi băga în seamă. În sală erau peste douăzeci de irlandezi de toate culorile, obişnuiţi ai casei.

O oră mai târziu, Harry şi Jerry se ridicară. Făcuseră un antrenament militar în Libia şi ştiau să folosească armele obişnuite. Omorârea unui om îi lăsa cu totul indiferenţi din moment ce era în slujba Cauzei. La fel de uşor le era să plaseze o bombă într-un magazin plin de lume…

Cât despre Salman Rushdie, le păsa atât cât de-o înghiţitură de Guiness. Un britanic de origine indiană şi pe deasupra musulman era pe treapta cea mai de jos a mamiferelor în ochii acestor catolici mândri care îl rugau pe Dumnezeu înaintea fiecărui atentat, convinşi că Domnul era de partea lor.

Când părăsiră baiul de permanenţa al Partidului Conservator, tul era pus la punct. Începea numărătoarea inversă.

Sundowner fugea spre nord cu paisprezece noduri după un – cump cu vreme urâtă care îl făcuse să îşi reducă viteza la zece poduri. Ar fi avut o zi întârziere până în marea Irlandei. După ce au trecut de strâmtoarea Gibraltar, căpitanul său. Jack Hopkins, se simţi mult mai liniştit. Ar fi putut cu siguranţă să fie reperaţi de sateliţii americani în poziţie staţionară deasupra Libiei, dar în cazul ăsta ar fi fost inspectaţi în Gibraltar. Nu îi urmărea nicio navă suspectă şi nici chiar vreun avion nu le trecea pe deasupra.

În apele internaţionale nu mai riscau mare lucru. Pericolul se apropia iar. odată intraţi în marea Irlandei. Dar pe mări erau mii de vapoare ca ale lui. Trecea drept transportator de fructe uscate şi de bumbac cu destinaţia Liverpool. Bineînţeles că nu trebuia ca încărcătura să fie inspectată prea în amănunt.

Profitând de soare, doi din membrii echipajului se bronzau lungiţi pe lăzile cu SAM 7 şi îşi treceau din mână în mână o sticlă de Johnnie Walker. Era frumoasă viaţa şi se şi gândeau la călătoria de întoarcere.

În caz că s-ar ivi neplăceri, era simplu: înainte de a fi inspectată, ar fi aruncat peste bord încărcătura de plumb. Marea era calmă şi începu să viseze la ceea ce vor face cu banii câştigaţi din treaba asta

urâtă. Ceilalţi membri ai echipajului nu vor lua decât o primă modestă din partea Organizaţiei. Vor ajuta la transbordarea armelor livrate în Irlanda de Nord prin filiere complicate, dar sigure. IRA se pregătea de mult de o revoltă generală sau, cel puţin, de o acţiune de anvergură împotriva blestemaţilor de britanici. De aceea armele libiene erau bine venite. Vor mai găsi şi altele prin ascunzătorile răspândite peste tot. Doar câţiva responsabili ai IRA cunoşteau locurile.

Brian Savage se uita la televizor în casa lui din Frankfurt. Nu voia să se întoarcă în Irlanda de Sud înainte de finalul primei părţi a operaţiunii. Acolo unde se afla era cât de cât în siguranţă şi dispunea de mijloace de legătură cu IRA şi cu „Nasser”. Se întreba în numele lui – Allah uneori dacă făcuse bine cedând şantajului libienilor. Cu siguranţa că 200 tone de arme, a căror listă o întocmise chiar el, era ceva foarte important. Dar mai aveau deja şi la nevoie ar fi procurat din Rusia, din Iugoslavia sau din Liban.

Lista care atârnase în favoarea şantierului libian era mult mai importantă. Or el nu avea drept garanţie decât cuvântul lui „Nasser”. Iar cuvântul unui arab nu avea prea mare valoare.

Şi dacă peste şase luni „Nasser” îi va cere altceva după Salman Rushdie? îl ştia pe colonelul Kadhafi destul de nebun ca să ceară orice. Leaderul libian nu avea nicio simpatie deosebită pentru IRA. Voia numai să-i sâcâie pe englezi şi să iasă el în evidenţă în lumea arabă…

Brian Savage îşi turnă un pahar de whisky irlandez. Această operaţiune era una dintre cele mai complexe pe care le organizase vreodată. Existau riscuri, putea eşua şi juca viaţa câtorva dintre cei mai buni oameni ai lui. Dacă eşua nu i se va ierta niciodată. Înainte de a-l părăsi pe „Nasser”, îl prevenise pe libian că orice tentativă de şantaj ulterior va fi considerată de IRA ca o declaraţie de război la care irlandezii vor răspunde cu cruzime trecând la lichidarea sistematică a membrilor identificaţi ca făcând parte din serviciile libiene în străinătate. Între timp, ar avea timp să-i pună la adăpost pe cei de pe listă.

Îşi consultă cesul: ora unsprezece seara. Orele ce urmau aveau să treacă foarte greu. În mai puţin de douăsprezece ore. partea cea mai delicată a operaţiunii va fi terminată.

Reuşită sau ratată.

Harry „Mad Dog” Flynn nu mai dormea de la ora 5 dimineaţa, dar când Sharon Dyle bătu la uşa lui îi răspunse cu un mormăit.

Văduva anunţă cu o voce puţin cam ridicată:

— *Early morning tea*!

După ce puse platoul pe un gheridon, se apropie zâmbind de pat. Impecabil machiată, purta o cămaşă fără sutien şi o fustă plisată, iar pe picioare ciorapi foarte bine întinşi. Harry se întreba uneori dacă nu doarme aşa machiată. Ea aştepta surâzătoare, în picioare, lângă pat. Nu era momentul să-i spui ceva supărător. Totuşi Harry nici nu se gândea la aşa ceva. Fără să se ridice din pat, întinse mâna şi atinse pulpele lui Sharon Dyle. Urcă apoi alunecând pe mătasea ciorapului, simţi pielea coapsei şi continuă. Când degetele lui mângâiară pântecul fără apărare, Sharon Dyle se încolăci.

— *Naughty boy*! *se* sclifosi ea fără să încerce să scape din ceea ce, de altfel, programase.

Cu un gest îndrăzneţ, Harry „Mad Dog" Flynn îi vârî trei degete în sex. Apăsându-şi degetul mare pe pubisul ei, se folosi de el ca de un croşeu improvizat ca să o atragă pe pat aşa cum tragi o pisică. Sharon scoase un strigăt scurt, de durere şi de surpriză. Schimbase tactica. Cu mâna stângă, Harry azvârli cuvertura descoperindu-şi trupul gol şi sexul semiexcitat. O linse pe văduvă între coapse, o prinse de ceafă şi îi propti faţa sub pântecul lui. Orgoliul o obliga pe Sharon să protesteze, dar subjugată, îi înghiţi cu blândeţe membrul.

Între timp Harry îşi reluă mângâierea lui brutală şi ea i se supunea. În câteva minute se întări cum trebuie, se desprinse, o strivi pe văduvă sub greutatea lui şi o străpunse până spre stomac!

Sharon Dyle scoase un „Ah!" de satisfacţie şi de durere. Din câteva mişcări din mijloc. Harry îşi satisfăcu plăcerea fără să ţină seama de a partenerei sale. Dar poate că era mai bine să o lase aşa flămândă. De altfel, ea nu protestă când el se ridică şi încă în erecţie se îndrepta spre baie. Demnă, cu inima încă bătându-i, ea se ridică şi urcă să se aranjeze. Sosise *ZIUA*.

Era gata. remachiată, impecabilă. În timp ce Harry urca din *basement* cu un sac de pânză în mână. Şi ea pregătise un coş mare cu legume, cutii cu Corn Flakes şi un ziar îndoit. Când simţi greutatea sacului, avu impresia că o să juiseze iar. îl aşeză cu grijă la fundul coşului ei şi pândi o aprobare din partea amantului Acesta era foarte calm. Îi spuse:

— Îţi aminteşti ce ai de făcut?

— Da, da.

— Eşti în continuare hotărâtă să ne ajuţi?

— Da.

Şi-a susţinut privirea fără să clipească. Era cea mai frumoasă zi din viaţa ei. Harry „Mad Dog” Flynn îi explicase că aveau să jefuiască seiful unui dentist indian care aduna bani pentru sikhşi. deci cu alte cuvinte îşi fura clienţii. Banii vor fi necesari ca să îi întreţină pe camarazi în închisoare… O acţiune bună, unde nu se va trage niciun foc, dar trebuia prevăzut totul.

Harry „Mad Dog” îşi consultă ceasul.

— Poţi să pleci, la un taxi din Upper Street, dar nu te grăbi, nu are rost să ajungi prea repede.

Sharon Dyle aprobă cu capul. Era prea emoţionată ca să vorbească, îşi luă paporniţa şi ieşi din Vincent Terrasse. Străduţa era total liniştită.

Duminica veneau pescari şi se instalau pe malurile canalului Grand Union. Sharon Dyle merse până la capătul lui apoi o luă pe Duncan Street şi ieşi în Upper Street. Acolo un şir de taxiuri aşteptau lângă autobuz. Se urcă într-unul

— Highbury Park nr. 76. zise ea şoferului.

Era de mers cam o milă jumătate. Privea distrată pe fereastra perindându-se casele victoriene nu prea proaspăt zugrăvite, nenumăratele buticuri, anticariatele. Era unul dintre cartierele fermecătoare şi în acelaşi timp populare din nordul Londrei care număra mulţi imigranţi pakistanezi şi indieni.

Sosiţi la destinaţie, şoferul întoarse taxiul.

— Pe stânga sau pe dreapta, Lady?

— Pe dreapta.

Taxiul coti puţin şi se opri în faţa nr. 76. Taxiurile din Londra

ca nimeni altele. Highbury Street era largă şi în pantă. Peste douăsprezece case victoriene cu două etaje se întindeau pe mai bine de 100 m. lipite unele de altele.

La parterul fiecăruia, se deschidea câte o prăvălie: una de modă. un coafor, un restaurant indian. Cel de pe colţ cu Northolm Poad era în reparaţii şi intrarea era acoperită de o prelată mare albastră. Sharon Dyle se îndreptă spre un parter vopsit în alb de lângă restaurantul indian *Rodala*. Numele dentistului era scris cu litere negre alături de diplomele sale. Câteva plante verzi rahitice încercau în zadar să mai înveselească prăvălia. Se apropie, zări la stânga o tejghea şi un rând de

scaune goale în spatele uşii. O împinse şi se declanşa o sonerie. Imediat ce intră ieşi din cabinet o infirmieră îmbrăcată în alb.

— Am programare la 10, 30, îi explică Sharon. Mrs. Dyle mă numesc, am telefonat alaltăieri. Am venit puţin mai devreme pentru că tocmai eram prin cartier.

— Perfect, zise infirmiera. Luaţi loc. Domnul doctor se va ocupa de dumneavoastră imediat ce va putea. Mai sunt încă doi clienţi înaintea dumneavoastră.

— Nu face nimic, spuse Sharon Dyle şi începu să citească ziarul.

Nu mai fusese nicicând atât de mândră de ea.

Jaguarul albastru aştepta parcat într-o staţie de autobuz. În afara unei discrete antene de radio, nimic nu îl deosebea de celelalte vehicule. Şoferul în canadiană maron citea *Evening Standard*. În locul acesta liniştit al West-Endului, mişunau maşini Jaguar, de aceea nimeni nu o lua în seamă pe cea albastră. Deodată radioul începu să scrâşnească.

— *Principal is on his way1*. anunţă o voce neutră.

Şoferul apucă microfonul şi apăsă pedala pentru a răspunde.

— *Allright*. *Allclear*. *O.F.D.z*.

Peste câteva clipe apărură trei bărbaţi pe trotuarul din faţa unuia din imobilele mici de pe Fremantle Court. Cel dintâi, solid, cu ochelari, îmbrăcat într-un costum prost croit, ţinea în mână un walkie-talkie.

1) *Principalul este pe drum*.

2) *Only tuckers drivers*.

Era membru al *Diplomat Protection Group* din *Special Branch* în Scotland Yard, mai cunoscut sub numele de D.-P.G… Bărbatul care era cu el purta şi el ochelari, avea părul răstirat, purta un hanorac şi bascheţi. Coborî în grabă scările şi urcă în Jaguar-ul a cărui portieră fusese lăsată deschisă de cel dinaintea lui.

În ultimii patru ani, Salman Rushdie nu se deplasa decât în felul acesta. Cu /ieawezupă el, în maşină blindată şi schimbând des locuinţele. O viaţă de infern… Singura lui legătură cu exteriorul era telefonul. Dar nu îl suna nimeni doar dacă cerea el neapărat. El îi chema pe fiul său, pe prieteni şi pe cei care îl sprijineau.

Nu mai conducea o maşină, niciodată nu era singur în diferitele apartamente uneori luxoase, uneori sordide care îi serveau drept ascunzătoare. La trei zile, unul din *heavies* se ducea la cumpărături,

cumpăra mai ales hrană congelată. Bunurile lui lumeşti se rezumau la un Nintendo, un ordinator Apple pentru lucru şi o bicicletă de gimnastică pe care nu avea curajul să se suie prea des.

Îngerii lui păzitori nu îl scăpau din ochi. Erau des schimbaţi, nu vorbeau niciodată, păreau cvasitransparenţi, nu beau şi nu mâncau atâta timp cât erau *on duty*. Nişte automate care nu vorbeau decât în onomatopee, bolborosind în walkie-talkie. Scriitorul nu mergea niciodată într-un magazin de teama de a nu-i ieşi în cale un musulman fanatic. Cu atât mai puţin la un cinema sau la un restaurant, decât în cazuri excepţionale. Atunci când era într-un apartament, se trăgeau perdelele ca să nu fie zărit din exterior.

O viaţă de câine.

Când şi cel de al treilea poliţist se aşeză lângă şofer, Jaguarul demară cu viteza pe care i-o permitea greutatea blindajului său… Un adevărat seif ambulant. Într-o zi, din neatenţie, maşina se găsea în Regent Street chiar la ora când se ieşea din moschee. Salman Rushdie îşi ascunse faţa după un *Independent* cu inima cât un purice. În dimineaţa aceasta privea cu aviditate trecătorii, animaţia de pe străzi, vitrinele, autobuzele verzi, în timp ce Jaguarul urca spre Hyde Park, înspre nord. În această direcţie circulaţia devenea greoaie.

1) Doorsteps – Pavements and Gutter.

E totul în ordine în dimineaţa aceasta, Mr. Rushdie? îl întrebă politicos şoferul.

— Perfect, răspunse Salman Rushdie. *Thankyou*. Învăţase să-i aprecieze pe oamenii aceştia care îl apărau zi şi noapte neobosit. Un rol ingrat.

Acum urcaupe Highbury Drive, o stradă strâmtă şi întortocheată. Şoferul începu să înjure printre dinţi. Un Morris se târa în spatele autobuzului şi îi împiedica să depăşească.

— JULF … murmură el.

În sfârşit, cea de la volan, o femeie, se dădu la o parte şi Jaguarul depăşi. Zece minute mai târziu, ajungea în capătul străzii la curbă cu Highbury Park. Strada era pustie Jaguarul se întoarse puţin şi opri în faţa unei şcoli din cărămidă roşie şi parcă în faţa prăvăliei albe a dentistului. De-a lungul trotuarului era oprit un Mercedes gri cu una dintre roţi imobilizate într-un clamzalben. Şoferul rânji.

— Aceşti *Black* Rat să au prins iar pe cineva. Asta face 400 de lire.

Poliţia hăituia cumplit pe cei care parcau greşit şi puneau cu generozitate „papucii galbeni” în locurile cele mai neaşteptate. Cel de lângă şofer coborî şi intră în prăvălia dentistului. Salman Rushdie insistase să vină să îşi îngrijească o măsea de minte la acest medic la care venise de ani de zile. de pe vremea când ducea o viaţă normală. Casa lui, care era acum de vânzare, se afla la o jumătate de milă de aici.

În timp ce aşteptau, trecu prin faţa lor cu prestanţă o patrulă de doi poliţişti călări în vestoane galbene. În cartierele acestea animate, pline de străini aveau o impresionantă putere de a face pe cineva să-şi schimbe părerea… Walkie-talkie bâzâi.

— *Bring in the Principal*, *all clear*. se auzi o voce. Poliţistul de lângă Salman Rushdie deschise portiera şi *cobon* pe trotuar după ce mai întâi se descheie la vestă, deşi nu văzuse pe nimeni în mod deosebit Cei trei bărbaţi erau înarmaţi, antrenaţi

1) *Jump up*, *little fucker*!

2) *Papuc*, *sabot*.

3) *Poliţişti care se ocupă de parcări*.

şi aveau ordin să tragă dacă Salman Rushdie era în pericol. „The Principal” era numele lui codificat.

— *Go ahead*, sir, zise poliţistul.

Salman Rushdie sări sprinten pe caldarâm şi făcu trei paşi câţi mai erau până în prăvălie. De-abia intrat, urmat de îngerul lui păzitor, că imediat şoferul începu să dezlege cuvinte încrucişate din *Independent*.

În interior nu mai era decât o pacientă care citea. Uşa se deschise şi dentistul îl conduse pe clientul care nici măcar nu-l cunoştea pe Salman Rushdie.

Scriitorul intră în cabinet în timp ce cei doi poliţai se aşezaseră lângă doamnă. Înainte de a veni, verificaseră împreună cu dentistul dacă imobilul nu avea cumva două ieşiri. Stătea înăuntru de mai bine de o jumătate de oră. O măsea de minte nu este o treabă prea uşoară.

Cei doi poliţişti din *Special Branch* tresăriră când văzură uşa deschizându-se. Nu trebuia totuşi să li se pară nimic suspect, l-ar fi prevenit colegul lor rămas în Jaguar. Ori aparatele walkie-talkie bâzâiau liniştit. În sală pătrunseră doi bărbaţi întâmpinaţi de infirmiera cu care schimbară câteva cuvinte.

— Luaţi loc domnilor, le spuse ea. Mai este şi această doamnă înaintea dumneavoastră…

Înainte de a lua loc, unul dintre poliţişti se îndreptă cu cartea de vizită a Scotland Yard-ului în mână şi spuse politicos:

— Scuzaţi-ne, trebuie să vă percheziţionăm… *Nothing personal*. Supraveghem o personalitate.

Cei doi bărbaţi nu protestară şi se lăsară percheziţionaţi, apoi se aşezară din nou. Din cabinet nu se auzea niciun zgomot şi unul dintre poliţişti se întreba dacă nu cumva Salman Rushdie nu suferea cumva un martiriu. Avea oroare de dentişti. Trebuia cu adevărat să duci o viaţă de mizerie pentru ca o vizită la dentist să ţi se pară o sărbătoare…

*

Cu coada ochiului, şoferul Jaguar-ului văzu un colos în jachetă de piele ce se apropia de Mercedesul garat în faţa lui şi care, zărind papucul-piedică, izbucni în înjurături…

— *Motherfuckers*! urlă el. O să mă mai coste drăcia asta vreo 100 de lire scârboase!

Se apropie de şoferul Jaguar-ului. Acesta lăsă jos geamul.

— L-aţi văzut pe blestemaţii ăia?

— *No*. *şir*. răspunse şoferul reţinându-şi un zâmbet. Proprietarul Mercedesului se îndepărtă bombănind, dădu ocol maşinii sale, dădu un picior în pneu şi deschise portbagajul. Cotrobăi înăuntru câteva minute apoi se întoarse spre Jaguar. Poliţistul îşi reluase cuvintele încrucişate liniştit la adăpostul maşinii lui blindate. Nici măcar nu văzu arma uriaşă pe care colosul o fixase spre încheietura braţului lui stâng. Era o mitralieră grea Duşka. fără trepied.

Vizând parbrizul Jaguar-ului, apăsă pe trăgaci un tir cu rafale. Detunăturile răsunară în stradă de parcă erau tunete. Toate proiectilele trecură prin parbriz. Jaguar-ul tremura sub impactul loviturilor, parbrizul se volatiliza. Poliţistul muri pe loc, atins de ploaia de gloanţe cincizeci în cap şi în gât.

Pe Highbury Park se lăsă iar liniştea.

Cei doi poliţişti de la *Special Branch*, aşezaţi în anticamera dentistului, săriră ca arşi, când auziră detunăturile. Se năpustiră pe uşă, cu armele Browning în mâini. Cu noduri în stomac şi pulsul 150, nu văzură mai întâi decât parbrizul distrus al Jaguar-ului şi pe colegul lor mort la volan, cu capul zdrobit. În afară de un autobuz care sosea din josul străzii, nu se mai vedea nicio altă maşină. Apoi portbagajul deschis al Mercedesului le atrase atenţia şi făcură un pas în direcţia lui.

De abia ajunseseră poliţiştii pe trotuar, că cei doi bărbaţi din

sala de aşteptare se şi repeziră la paporniţa din care scoaseră sacul lui Harry „Mad Dog” Flynn. Scoaseră din el două pistoale automate prelungite cu amortizoare. Nu le tremurau niciun pic mâinile când ieşiră după poliţiştii care îi percheziţionaseră. Deschiseră foc asupra lor. A fost mai puţin spectaculos decât atacul Jaguar-ului. Atinşi de mai multe proiectile, cei doi membri ai *Special* în numele lui – Allah *neh*-uiuise prăbuşiră trăsniţi pe trotuar. Harry „Mad Dog Flynn. ascuns după Mercedes, se ridică în câteva secunde a scos papucul de pe roata Mercedesului cu cheia pe care o avea la el. ¡1 azvârli în portbagajul deschis împreună cu Duşka şi se năpusti în cabinetul dentistului urmat de cei doi complici ai săi. Acum era momentul cel mai periculos. Singura parte din operaţiune pe care nu putuseră să o programeze în întregime.

Ar fi putut să apară o maşină a poliţiei şi ar fi văzut corpurile lungite pe trotuar. Jaguar-ul cu parbrizul distrus. Vecinii trebuie să fi telefonat la 999. Aveau doar puţin timp.

* * *

Sharon Dyle nu mai înţelegea nimic. Îi văzuse cu ochii ei pe cei doi bărbaţi trăgând în poliţişti! Nu era ceea ce i se spusese ei. Se ridică şi îl văzu pe chiriaşul său năvălind în sala de aşteptare. Trecu prin faţa ei. Voi să îl tragă de mânecă.

— Harry… întrebă ea cu o voce tremurândă, *What’s*…

Dar nu apucă să termine. Harry „Mad Dog” Flynn îşi scoase un pistol de la centură şi o ţinti drept în frunte. Jerry MacCann şi Moss Cooney pătrunseseră deja în cabinetul dentistului unde era tratat Salman Rushdie. Terorizată, infirmiera se furişase într-un colţ al camerei. Moss Cooney îl smulse pe Salman Rushdie din fotoliul dentistului în timp ce Jerry MacConn îl ameţea cu o lovitură de crosă. Harry „Mad Dog” Flynn îşi îndreptă pistolul spre doctor.

— *Don’t move*!

Acesta încremenise. Harry „Mad Dog” Flynn se apropie de el şi cu grijă îi trase un glonţ în cap. Când se prăbuşi, îl termină cu un alt glonţ în ureche. Infirmiera nu apucă să ajungă la uşă. Se prăbuşi trăsnită de un glonţ în spate şi apoi altul în ureche. Harry „Mad Dog” Flynn părea atins de boala lui Parkinson. Era agitat, avea ticuri, sărea pe loc, avea privirea rătăcită. Îşi privea complicii care tocmai vârau corpul nemişcat al lui Salman Rushdie într-o husă de plastic neagră şi îi înjura.

— *Hurry up*. *hurry up*.

Ieşi primul din cameră. Grupuri mici de gură-cască ieşeau din prăvăliile vecine, însă erau prea înspăimântaţi ca să intervină. Deschise portbagajul Mercedesului şi luă de acolo un Kalaşnikov cu patul frânt pe care îl puse alături de el pe banchetă. Inima îi

Innumele lui – Alian

120

să îi spargă pieptul. Fuseseră masacrate şase persoane, jar îi era teamă mai ales pentru el. Deodată, se auzi răsunând sirena unei maşini de poliţie care urca pe Hight Street, apropiindu-se. Harry „Mad Dog" Flynn începu să apese pe volan ca un nebun urlând numai obscenităţi.

— *Fucking bastarás*!

În clipa aceea apărură şi cei doi complici ai lui cărând husa neagră pe care o azvârliră la spatele Mercedesului. În clipa când Harry Flynn tocmai demara, le apăru în faţă. cu sirena urlând, un Vauxhall albastru şi alb al Poliţiei Metropolitane care coti ca să se întâlnească cu Jaguar-ul.

Din cele două portavoci fixate pe acoperiş se auzi un avertisment.

— *Drop your guns*! *Get out of this car*! *1*

Harry „Mad Dog" Flynn sări pe trotuar. Protejat de caroseria Mercedesului şi cu Kalaşnikovul pe umăr. Începu să tragă fără ezitare asupra maşinii de poliţie care tocmai întorcea. Îşi goli tot încărcătorul din puşca de asalt. Urla de bucurie, blestema râzând proiectilele care spărgeau geamurile şi se întingeau în trupurile celor doi poliţişti. Ceata de gură-cască se ascunse terorizată în prăvălii.

Vauxhall-ul plecă în zigzag şi se ciocni cu un autobuz, fixându-se în caroseria lui, în timp ce acesta urca pe Highbury Park. Imediat Harry „Mad Dog" Flynn îşi aruncă arma goală pe bancheta Mercedesului şi demară în trombă spre Northholm Road, o străduţă calmă care cobora la est de Londra. Se continua până spre Clissold Park. Acolo, într-o fundătură liniştită, lângă o staţie de metro, se găsea Sierra închiriată de Elizabeth Malone. Sări din Mercedes şi recupera cheile din ascunzătoarea parbrizului. Jerry MacCann deschidea deja portbagajul cu ajutorul lui Moss Cooney. Azvârliră fără menajamente husa neagră şi armele în cealaltă maşină, apoi îşi scoaseră mănuşile şi coborâră în staţia de metro.

Harry „Mad Dog" Flynn plecă la rândul său conducând încet şi

cu precauţiuni Poliţia căuta un Mercedes gri cu trei bărbaţi la bord şi nu o Sierra albă cu un singur pasager. Făcu mai bine de douăzeci de minute până la parkingul unde se afla furgoneta pestriţă. Se parcă în apropierea ei şi deschise uşile din spate. Nu i se păru

1) *Aruncaţi armele*! *Ieşiţi din maşină*!

prea uşor să tragă trupul lui Salman Rushdie din portbagajul Sierrei. Când reuşi, urcă în furgoneta. Închise uşile din spate şi deschise husa. Complicii lui îi puseseră lui Salman Rushdie cătuşe la mâini. Le verifică. Îi mai puse altele la încheieturile picioarelor şi îi lipi un adeziv mare lat peste gură şi peste ochi.

Încă ameţit, scriitorul nu reacţiona. Gemea doar din pricina rănii de la cap. Cu nişte funii. Harry „Mad Dog" Flynn îl imobiliza de podea în spatele cartoanelor. Puteai să îl zăreşti doar dacă intrai în furgoneta. Apoi transportă şi armele, le verifică una câte una. O încarcă pe cea pe care o folosise.

În IRA era o tradiţie, se păstrau întotdeauna armele chiar şi cele care reprezentau un pericol aşa cum erau acestea care omo-râseră poliţişti.

Asta data din vremea când IRA avea puţine arme şi când erau foarte preţioase.

Când termină. Harry „Mad Dog" Flynn ieşi din furgoneta, închise uşile şi urcă din nou în Sierra după ce mai întâi verifică să nu fi uitat nimic compromiţător. Se simţea extrem de calm în ciuda măcelului pe care tocmai îl provocase. Trecură douăzeci de minute, după care auzi zgomotul ascensorului. Jerry MacCann cobori din lift şi se îndreptă spre Harry „Mad Dog" Flynn care îi întinse cheile de la furgoneta MacCann urcă în ea ca să păzească prizonierul.

— Pe mâine.

Harry „Mad Dog" Flynn se depărta la volanul Sierrei pe care o abandonă la trei mile mai departe, într-un loc stabilit. Apoi o luă pe jos. Se scursese puţin din viaţa lui Nu se va mai întoarce niciodată în Vincent Terrasse. Poliţiştii trebuie să fi ajuns deja acolo chiar dacă nu o bănuiau încă pe Sharon Dyle.

Dar vor ajunge repede, prin vecini, să urce până la el. fără prea multe elemente prin care să îl identifice. Pentru câteva zile avea altă ascunzătoare. Ce era mai greu se făcuse. Se opri să telefoneze de la o cabină şefului său. căruia voia să-i dea vestea cea bună.

Într-un colţ al biroului era un televizor Samsung aprins, dar fără

sonor. Ştirile erau transmise în surdina de radio. Cu privirea fixă. cu o ţigară aprinsă ce i se consuma în vârful degetelor. James Wil-liamson părea că meditează, afundat în fotoliul uriaş din dosul biroului.

Îl salută pe Malko cu un gest al mâinii şi îl anunţă direct:

— L-au prins pe Salman Rushdie!

Malko crezu că nu aude bine. Nu putea să fie adevărat după toate avertismentele date britanicilor!

— Ce s-a întâmplat? întrebă el înainte de a se aşeza.

— O capcană adevărată! explică şeful staţiei CIA. Salman Rushdie se hotărâse să meargă în dimineaţa asta la dentistul lui ca să îşi scoată o măsea de minte Nimeni nu ştia. În afară de dentist, care jurase să păstreze tăcerea, de poliţişti şi de Salman Rushdie A fost o ambuscadă. Trei oameni înarmaţi. Aveau chiar şi o mitralieră! Au omorât pe cei trei paznici de corp ai lui Rushdie, apoi pe dentist, pe infirmieră şi pe o pacientă care aştepta în sală. Aşa că nu există niciun martor! L-au luat pe Salman Rushdie cu un Mercedes furat, care a fost găsit la două mile mai departe.

Năucit. Malko se gândea la dezvăluirile pe care i le făcuse Mairead O'Connor…

— Au mai fost împuşcaţi încă doi poliţişti în maşina lor. chemaţi de vecinii speriaţi. Unul e mort. celălalt într-o stare foarte gravă.

— Poliţia pune această răpire în seama IRA?

— Nu am aflat deocamdată nimic. Martorii au fost foarte şocaţi ca să poată da semnalmente sigure despre răpitori. Ne-au spus despre trei bărbaţi, doi de înălţime mijlocie şi unul foarte solid. Niciun alt semn particular. Nimic mai mult până acum.

— V-aţi văzut cu omologii dumneavoastră?

— Da. Sir Peter Clarke jură pe toţi zeii că a făcut tot ce era necesar. Stella Rimington este deznădăjduită. A pus în mişcare maximum de servicii: operaţiunea „Rolling Black" cu treizeci de posturi de control la ieşirile din Londra.

— Este genul de măsuri care nu servesc practic la nimic, remarcă Malko. Au rămas cu siguranţă la Londra într-o primă fază.

— Ar trebui să mă sune. Ziarele de seară nu vor vorbi decât despre asta. Televiziunea face deja flash-uri la fiecare sfert de oră E o adevărată harababură la ieşirile din Londra.

Îl întrerupse soneria telefonului. Când răspunse mai avea încă aerul răvăşit.

— Era sir Peter Clarke. Spumegă de furie. Tocmai a vorbit cu superintendentul de la *Special Branch*. cu Desmond Taylor. În ciuda avertismentelor date de MI6 şi MI5 nu s-a făcut nimic.

— Adică?

— Oamenii însărcinaţi cu protecţia lui Salman Rushdie n-au primit nicio instrucţiune în plus şi cota alertei a rămas aceeaşi *Black order*, când ar fi trebuit să treacă la stadiul superior, *Red order*. Aceasta este o nouă variantă a cazului Lord Mountbatten…

Scotland Yard-ul primise în 1979 mai multe informaţii care avertizau asupra faptului că Lordul Mountbatten era în *hit-list* a IRA. Or acesta îşi petrecea în fiecare an vacanţa în Irlanda de sud. nu departe de frontiera cu Ulster. În acea vară. Scotland Yard-ul nu a mai luat nicio măsură suplimentară. Rezultatul: *Shadow V*. yachtul Lordului Mountbatten. a sărit în aer de la încărcătura explozivă pusă de IRA. omorându-l împreună cu alţi membri ai familiei sale.

— În ceea ce îl priveşte pe Salman Rushdie, zise americanul, Scotland Yard-ul nu a mai primit niciun indiciu aşa că nu au vrut să ţină seama de informaţiile date de MI5 şi MI6: se detestă prea mult!

Trecu un înger şi zbură în direcţia Meca.

Malko se simţea cuprins de plictiseală amestecată cu dezgust. Aceeaşi poveste în toate ţările. Niciodată Serviciile nu colaborau în totalitate. Geloşi unii pe ceilalţi, le uşurau munca adversarilor lor. Dacă Scotland Yard-ul ar fi făcut tot posibilul, probabil că răpirea ar fi fost împiedicată.

Punctul cel mai important al istoriei povestite de Mairead O'Connor tocmai se verifica. IRA îl răpise pe Salman Rushdie pentru socotelile libienilor. Dacă britanicii nu reuşeau să îl găsească repede pe scriitor, oamenii din IRA puteau să îl strecoare afară din Marea Britanie. Din acel moment, nu se mai putea face nimic pentru el. Va fi probabil predat libienilor pe un vas, în afara apelor teritoriale apoi, de acolo, prin aceeaşi metodă, iranienilor. Făcându-şi socoteala asta, Malko se simţea frustrat şi furios. La ce bun să rişti atât?

— Şi Elizabeth Malone? întrebă el. Au pus mâna pe ea?

— Nu încă A plecat de-acasă dis de dimineaţă. Au pus să supravegheze piaţa. În faţă la Kensington Court.

— Se întâlneşte cu Mandy astăzi la ora patru, îl anunţă Malko. Au aranjat asta de ieri. dar m-ar mira să vină la întâlnire. Or, dacă vine.

Înseamnă că nu este amestecată în această răpire Am să mă duc la Mandy cum i-am promis, dar după asta gata, încetez orice activitate. Anglia nu este decât o insulă, nu-i aşa? Prietenii noştri britanici au cinstita şansă de a-l recupera pe Salman Rushdie înainte de a se bălăngăni la capătul unei funii în Teheran.

James Williamson îşi strivi ţigara într-o scrumieră şi îl privi pe Malko de parcă îi spusese o obscenitate.

— *My dear Malko*. glumeşti! spuse el cu un ton lipsit de cea mai mică urmă de umor. În orele următoare vreau să-mi ridic în cap unităţile MI5. MI6 şi Scotland Yard-ul. Or *tu* eşti cel care a condus această anchetă. Şi eşti singurul care o poate continua.

— Scotland Yard-ul are tot ce îi trebuie referitor la Elizabeth Malone, obiectă Malko.

— Şi Mairead O'Connor? Ea ştia, dar credea că nu se va face răpirea asta. Poate că acum va accepta să colaboreze!

— Mă îndoiesc, zise Malko, dar pot încerca să iau legătura cu ea. Am un număr de telefon. Dar mai sigur ar fi să mă întorc la Dublin.

— Şi în iad, dacă asta foloseşte! zise şeful staţiei. Onoarea *Company-e*\ este în joc. Dacă le-o luăm înainte cu afacerea asta, ne vor mânca din palmă multă vreme şi vor fi mai puţin aroganţi.

— Nu credeţi că ar putea să-l găsească pe Salman Rushdie?

— Scotland Yard-ul nu a găsit până acum *nici o singură* ascunzătoare a IRA la Londra. Răpitorii vor aştepta ca lucrurile să se liniştească şi apoi îl vor scoate uşurel din ţară într-o săptămână sau două Nu putem scotoci în toate maşinile care pleacă din capitală. După…

Îşi lăsă fraza în suspens.

— Mai este şi Elizabeth Malone.

— Chiar dacă este amestecată în răpire, nu este sigur că şti6 desfăşurarea pe mai departe a operaţiunii şi nici locul unde s-a refugiat comando-ul cu Salman Rushdie. IRA este extrem de compartimentată.

— Cum a aflat totuşi de această vizită la dentist şi prin cine? remarcă Malko. Informaţia asta este capitală. Fără locul şi ora ştiute. IRA nu ar fi putut să dea lovitura. Probabil că este o altă persoană implicată.

— Îi vei explica toate astea lui Desmond Taylor. îl aştept să vină. Trebuie punctat ceea ce ştim deja. Dacă luăm drept bază povestirea lui

Mairead O'Connor, IRA va trebui să primească un vapor plin cu arme, care la întoarcere să-l ia pe Salman Rushdie. Urmarea operaţiunilor ar trebui să se deruleze în Irlanda de Sud. Acolo s-au făcut toate livrările de arme. În Ulster, supravegherea britanică este foarte eficace.

— Exact, zise Malko, dar ne lipsesc cele trei informaţii fundamentale: numele vasului, data la care trebuie descărcată încărcătura şi schimbată cu Salman Rushdie şi locul unde se va întâmpla asta. Pot de altminteri să descarce într-un loc şi în alt loc să-l predea pe Rushdie. La nevoie chiar într-un port britanic. Pentru IRA asta este cât se poate de simplu. Fără o informaţie sigură, poliţia nu va găsi nimic.

Îl întrerupse bâzâitul interfonului. Vocea secretarei anunţă:

— A sosit Mr. Desmond Taylor.

— Îi spunem tot? întrebă Malko.

— Da. Mai puţin despre Mairead O'Connor.

*

Desmond Taylor era blond, blondul spicului de grâu specific englezilor, cu câteva fire gri şi obrajii mâncaţi de o cuperoză vorace. Nu prea avea aerul unui băutor de apă… James Williamson făcu prezentările. Superintendentul părea nervos şi stresat. Se trânti într-un fotoliu în faţa americanului.

— Ceva nou? îl întrebă acesta din urmă.

— Nu mare lucru, mărturisi britanicul. Şoferul Jaguar-ului blindat a fost ucis cu proiectile speciale care au străpuns blindajul. IRA a mai folosit din astea. Este posibil ca persoana care îşi aştepta rândul la dentist să le fi fost complice. De câteva luni ţinea în gazdă bărbat cu semnalmente care ar corespunde unuia dintre atacatori. Afacerea fusese foarte bine pregătită. Poartă ştampila organizaţiei IRA. Răpitorii au acţionat cu o sălbăticie glacială, fără să le dea nicio şansă nefericiţilor de poliţişti. Dar nu înţelegem de ce IRA trebuia să-l fi răpit pe Salman Rushdie…

Malko şi Williamson schimbară priviri pline de înţeles. Era clar că Desmond Taylor nu făcea încă legătura între avertismentele trimise de MI5 şi MI6 şi răpire. Puteau să îşi mai lase interlocutorul să fiarbă puţin.

— Nicio urmă de Salman Rushdie?

— Niciuna. În momentul ăsta sunt câteva interpelări în Camera Comunelor. Toată presa o să se dezlănţuie. Şi nu avem ce să le spunem!

Că erau două maşini. Am găsit-o pe prima, un Mercedes furat şi acum întrebăm prin vecini de cel mai mic amănunt al celei de a doua. Şi asta trebuie să fi fost abandonată. Vom spune la televizor tot ce ştim în speranţa că ne vor ajuta şi cetăţenii.

Părea complet descurajat. Cum ajunsese celebrul Scotland Yard…

Malko întrebă cu viclenie:

— Aveţi idee cum a aflat acest comando de deplasările lui Salman Rushdie?

— Nu încă. De ce?

— Nu v-a menţionat nimeni numele Elizabethei Malone? Poliţistul îşi încruntă sprâncenele.

— Ba da. E bănuită ca făcând parte din IRA şi că ar fi amestecată în povestea asta.

Hotărât lucru, informaţia circula prost.

— Elizabeth Malone, explică Malko, este în contact cu o asociaţie care se ocupă mult de Salman Rushdie, numită *Article XIX*. Este posibil să fi avut cunoştinţă de această întâlnire cu dentistul prin intermediul ei.

Desmond Taylor avu o tresărire.

— Nu m-a prevenit nimeni, scrâşni el. Ştiu doar că suntem în căutarea acestei Malone. De cum vom pune mâna pe ea…

— Eu ştiu unde va fi astăzi la orele 16, preciza Malko. În fine, unde se presupune că s-ar găsi.

Îi făcu poliţistului britanic un scurt rezumat al intrigii pe care o ţesuse datorită lui Mandy Brown. Desmond Taylor îşi scoase un carnet şi îşi luă notiţe, încordat ca o arbaletă. Uitase de situaţia umilitoare de a fi informat de CIA şi nu de serviciile britanice. Ca să-i mai pună puţină sare pe răni. James Williamson îi mai spuse suav:

— Suntem de un timp la curent cu această afacere, l-am prevenit acum multe zile pe cei de la MI5 şi MI6 de un posibil atentat asupra lui Rushdie, dar în aparenţă, acest avertisment nu a fost luat în serios. În orice caz, nu suficient.

Desmond Taylor ridică ochii spre american. Cu privirea pierdută, cu maxilarul ascuns, părea căi-a dispărut şi cuperoza din obraji.

— Am văzut nota asta, mărturisi el cu o voce plină de umilinţă. Dar asemenea avertismente sunt tot timpul cu zecile. Ar fi trebuit o

informaţie precisă, detaliată.

Malko se hotărî să îi vâre capul la apă. Aşa numai, fără răutate, doar ca să o răzbune pe Jeanne d'Arc.

— Evident, zise el, dacă aţi fi ştiut unde şi când va acţiona IRA să îl răpească pe Salman Rushdie, lucrurile s-ar fi simplificat.

Desmond Taylor deschise gura, o închise din nou, se făcu puţin mai roşu la faţă, îşi contemplă încălţările obosite şi sfârşi prin a schiţa un surâs forţat.

— *Indeed*! trăspunse el cu un aer înţepat.

— Cred că ar trebui să dăm o raită pe la *Article XIX*, sugeră Malko. Dacă, bineînţeles, nu vă deranjează. Noi nu avem în ţara dumneavoastră putere de poliţie, însă în ceea ce o priveşte pe Elizabeth Malone şi această răpire, ar trebui să ne înţelegem bine pentru această după-amiază, nu-i aşa?

Întremat puţin la ideea de a relua iniţiativa, Desmond Taylor sări în sus.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Elizabeth Malone ţâşni din staţia de metrou London Bridge şi o luă pe St. Thomas Street şi apoi pe Borough High Street. Nu mai avea decât câteva sute de metri până să ajungă la imobilul care adăpostea Article XIX. Mai avea cam treizeci de metri, când un Rover vişiniu se opri în faţa porţii albastre. Coborâră din maşină

1) *Chiar aşa*!

doi bărbaţi, iar al treilea, şoferul, rămase la volan. Cei doi bărbaţi sunară şi năvăliră în imobil. Ea avusese timp să îi examineze. Unul maj robust, prost îmbrăcat, celălalt, solid, blond, avea alura unui străjn Alertată, irlandeza încetini şi examina Roverul. Maşina avea cam prea multe antene ca să fie lucru curat. Era cu siguranţă vorba de o maşină demodată de la MI5 sau de la Scotland Yard… Calmă. Îşi continuă drumul, fără să se uite înapoi şi o sută de metri mai încolo făcu semn unui taxi.

Era inutil să meargă să se azvârle în gura lupului…

Prevedea că responsabilii de la Article XIX erau deja interogaţi, dar nu era nimic alarmant. Nu aveau nicio dovadă palpabilă împotriva ei; doar cu bănuieli nu o puteau acuza.

— Kensington Court 10, zise ea şoferului.

Bătăile inimii i se liniştiră când taxiul traversă London Bridge. Elizabeth Malone trecea în revistă capcanele care i-ar fi putut fi întinse.

Din fericire, transportarea lui Salman Rushdie până la locul ambarcării nu o privea.

Ajuns la colţ cu Kensington Road, taxiul semnaliza la stânga.

— Lasă-mă acolo, zise Elizabeth Malone.

Plăti, coborî, făcu câţiva paşi şi rămase nemişcată. Puţin mai sus, pe stradă staţiona o camionetă roşie de la Royal Mail. Inima începu să îi bată tot mai repede. Era unul dintre adăposturile favorite ale celor de la *Special Branch*. Stăpânindu-şi panica, făcu cale întoarsă.

În zadar îşi repetase mental de-a lungul anilor un incident asemănător, acum inima tot îi bătea să se spargă şi de-abia se abţinea să nu o ia la fugă. Creierul îi fierbea. Normal ar fi trebuit să-şi continue liniştită drumul. Ar fi fost interpelată şi dusă la *Special Branch*. Toţi membrii IRA era posibil să păţească asta. Dar chiar dacă nu aveau nimic sigur împotriva ei, asta însemna sfârşitul vieţii ei normale. De acum încolo va fi în permanenţă supravegheată, îi va fi interceptată corespondenţa, telefonul va fi ascultat, vizitatorii ei anchetaţi. Aşa că acum trebuia să plonjeze în clandestinitate, să se întoarcă în Irlanda de Sud, „paradisul” agenţilor IRA deconspiraţi.

Să încerce să-şi facă altă viaţă acolo. Aici, la Londra, toţi îi vor întoarce spatele: clienţii ei, voluntarii de la Article XIX, acei dintre prietenii ei care nu bănuiau nimic… Ajunse în Kensington High

Street şi intră într-o cabină telefonică. Formă numărul unei mesagerii, îl dădu pe cel al cabinei în care se afla şi aşteptă. După douăzeci de minute telefonul sună. Explică ce se întâmplase şi anunţă că va închide.

— Aşteaptă încă puţin, mai gândeşte-te, i se răspunse. Ar putea fi falsă.

Închise şi plecă pe jos ca să-şi mai schimbe ideile. Atinsese deja linia invizibilă care separa lumea normală de clandestinitate Instinctul îi spunea că nu este vorba de o alarmă falsă.

Înghesuită într-un birou minuscul între un fotocopiator şi un morman de dosare, responsabila dosarului lui Salman Rushdie era imaginea vie a dezolării.

— Nu pot să cred, repeta ea, chiar ieri am vorbit cu el. Este oribil, absolut dezgustător. *My God*, unde oare o fi acum?

Ridică spre Desmond Taylor o privire plină de disperare. Acesta arbora aerul unui cioclu ajuns la sfârşitul unei zile deosebit de fructuoase.

— Vom face tot posibilul, promise el.

Smiorcăita îi conduse apoi într-un birou mai spaţios, cel al directoarei, şi ea la fel de răvăşită. Superintendentul Taylor îl prezentase pe Malko drept un colaborator şi cele două femei nu îi acordară nicio atenţie. După ce lacrimile se uscară, începu interogatoriul condus de Malko.

— Aţi luat legătura cu Mr. Rushdie în orele sau zilele ce au precedat răpirii sale? întrebă el.

— Bineînţeles! afirmă imediat directoarea. Ne telefona de mai multe ori pe zi. Ne ocupam mult de el. Tocmai pregăteam o reuniune la Adunarea Europeană de la Strasbourg. Trebuie ca o acţiune energică diplomatică să le arate iranienilor că trebuie să îşi schimbe atitudinea, să abandoneze acest proiect oribil.

Malko se abţinu să spună că cea mai bună acţiune diplomatică era pe bază de bombe nucleare.

— Aveţi numărul lui Mr. Rushdie? întrebă el. Ea avu un surâs forţat.

— *Numerele*, vreţi să spuneţi, pentru că şi le schimba tot timpul El era cel care suna pentru că dorea să aprobe textele pe care noi le publicam în favoarea sa. Dar uneori, dacă nu eram aici, îşi lăsa numărul de telefon. Înţeleg, zise Malko.

— Mai aveţi şi altă colaboratoare, întrebă el.

— Nu, o secretară şi câteva benevole care vin să ne ajute în acţiuni specifice.

— De exemplu?

— De câtva timp avem ca asistentă o tânără care se ocupă mult de violarea drepturilor omului în Ulster. Noi ne ocupăm de toată lumea, nu-i aşa?

— Cum se numeşte?

— Elizabeth Maione. Este foarte devotată. Irlandeză, bineînţeles, care lucrează ca decoratoare. Acesta este biroul ei.

Arătă spre un mic birou plin de hârtii şi broşuri.

— Unde este acum? întrebă Malko.

— Nu vine tot timpul. Are şi meseria ei. Dar o pot chema dacă doriţi. Deşi nu are nicio legătură cu Salman Rushdie. Nu l-a văzut niciodată.

— Acum asta nu este o urgenţă. Să ne întoarcem la el. Ştiaţi că în dimineaţa aceasta trebuia să meargă la dentist?

Directoarea făcu ochii mari.

— Bineînţeles! Sporovăiam despre orice. Pentru el asta era o zi mare. Urma să iasă din casă…

Avea o candoare dezarmantă. Malko îi trimise surâsul lui cel mai calm.

— Vă mai amintiţi când v-a vorbit Mr. Rushdie despre vizita la dentist?

Ea îşi încruntă sprâncenele.

— Staţi puţin… Da, cam acum o să săptămână. Am vorbit puţin… L-am întrebat chiar de ce mergea la dentistul acesta necunoscut în loc să meargă într-un spital mare şi modern…

— Eraţi singură când aţi purtat această discuţie?

— Eh, da… nu, cred că era aici şi Elizabeth Maione, ca în fiecare dimineaţă… Dar…

Se înroşi la faţă.

— Doar nu vă gândiţi că… că eu aş…

— Nu dumneavoastră, o corectă imediat Malko. Dar suntem aproape siguri că Elizabeth Maione face parte din IRA şi că datorită acestei informaţii legate de ieşirea lui Salman Rushdie a putut fi răpit. Or este singura, şi dumneavoastră desigur, care aţi ştiut.

Directoarea părea ca lovită de trăsnet.

— IRA! Dar de ce l-ar răpi IRA pe Salman Rushdie?

— Este o poveste lungă, zise Malko. Spuneţi-ne tot ce ştiţi despre Elizabeth Malone.

Cu capul în mâini, organizatoarea de la Article XIX încerca să-şi adune gândurile.

— Ne-a fost recomandată de *Chapt*erul nostru de la Belfast, deşi ea locuieşte la Londra de multă vreme. Asta a fost acum patru luni. Am găsit-o foarte simpatică, muncea foarte bine. Dumnezeule, este oribil! Ce o să i se întâmple lui Mr. Rushdie? Ce am putea face?

— Mai întâi să nu o alertaţi pe Miss Malone, spuse Malko. Dacă va veni, vă purtaţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De restul ne ocupăm noi.

Frustrat, Desmond Taylor interveni:

— Începând de acum, vă vom supraveghea zise el. Nu vă temeţi de nimic; sunaţi la acest număr de telefon pentru orice vi se pare anormal.

Îi lăsară un număr de telefon la care i se răspundea douăzeci şi

patru de ore din douăzeci şi patru şi se despărţiră. Malko era mai degrabă mulţumit că aflase răspuns la întrebarea pe care şi-o pusese.

— Femeile astea nu ştiu niciodată să ascundă ceea ce tocmai au aflat, zise el. Dacă Elizabeth Malone mai apare pe aici, cel mai bun lucru ar fi să o arestăm imediat.

Aceasta era recomandarea superintendentului de la Scotland Yard. Telefona din maşină şi aşteptară ca o altă maşină de duzină a *Special Branch*-ulw să sosească în acel loc. Britanicii îşi luau măsuri de precauţie. Din păcate cam târziu.

În drum spre ambasada americană, Malko îi comunică lui Desmond Taylor adresa lui Mandy.

— Supravegherea să fie discretă, recomandă el. Elizabeth Malone trebuie că este mai precaută în clipele astea. Este posibil să vină la acest rendez-vous în ciuda celor petrecute, dacă se simte destul de sigură pe sine.

— Veţi merge şi dumneavoastră? întrebă Desmond Taylor.

— Bineînţeles. Aş vrea să acţionez fără să se simtă. În orice caz aşteptaţi puţin până să o arestaţi. Nu doresc să o amestec pe prietena mea Mandy în povestea asta. IRA ar putea să se răzbune pe ea.

— De acord, promise superintendentul. Ne vom mulţumi doar să o urmărim. Poate că se va întoarce acasă la ea.

— Asta ar fi cea mai bună soluţie, zise Malko înainte de a coborî din Rover.

Elizabeth Malone ajunse în gara Charing Cross şi deschise unul dintre compartimentele închiriate à la longue ale fişetului automatic. Scoase un pachet de mărimea unei cutii de pantofi şi merse la toaletă.

Acolo, îl deschise şi scoase din el un pistol automat Taurus 9 mm cu încărcător de schimb. Verifică şi văzu că mai are un glonţ şi îşi vârî arma în carâmbul cizmei acoperită de fusta lungă.

Primul gest al poliţiştilor britanici când arestau o suspectă era să îi smulgă geanta… Şi nu să o percheziţioneze pe corp. Elizabeth Malone făcu o piruetă, mulţumită că pistolul era complet invizibil…

De câteva ore se gândise mult. La plecare, era pregătită să stea câteva săptămâni în închisoare. Numai că exista maşina Sier-ra. Mijlocul de legătură dintre răpirea lui Salman Rushdie şi ea. Scotland Yard-ul nu o va lăsa să-i scape. Era o poveste prea gravă pentru ca Elizabeth Malone să nu-şi închipuie că ei vor pune totul la bătaie.

Complicitate la răpire… risca mulţi ani de închisoare. Era ceva

prin care nu voia să treacă. Chiar dacă se întâmpla să omoare un poliţist ca să scape din mâinile lor.

Avea intenţia de a părăsi Londra chiar în acea zi şi să se întoarcă în Irlanda de Sud pe drumuri ocolite. Cu o perucă, cu înfăţişarea puţin schimbată, va reuşi să treacă.

Începu să meargă spre Belgravia Street. Ezită mai întâi, dar apoi hotărî să meargă la întâlnire. După părerea responsabilei de la Article XIX. nebuna miliardară era extrem de generoasă. Dacă îi va putea stoarce câteva mii de lire o să îi prindă foarte bine.

133

— Malko! Ce drăguţ din partea ta că ai venit. Vreau să ţi-o prezint pe noua mea decoratoare. Vino.

Mandy Brown era perfectă în rolul de lady, deşi vorbea cam tare aşa cum văzuse în foiletoanele televizate. O rochie neagră strâmtă îi scotea în relief formele, era discret machiată, şi purta pe fiecare deget câteva sute de carate de briliante. Elizabe th Malone stătea pe un colţar de canapea roşie, cu o geantă mare lângă ea şi îmbrăcată cu o rochie lungă Laura Ashley. Malko fu izbit de expresia ochilor ei limpezi, aspri şi reci ca cei ai unei sălbăticiuni.

Pisicindu-se, Mandy Brown făcu prezentările. Ea îi explica că tânăra irlandeză se ocupa de opere de binefacere dar şi de decoraţie şi că ea voia să îşi refacă salonul ăsta oribil. Îi turnă apoi lui Malko un pahar de *Château La Gaffeliere* 82 dintr-o sticlă din care se băuse destul. Din colţul ei, Elizabeth Malone asculta cu un zâmbet întipărit pe chipul triunghiular.

Malko observă o tensiune pe care Mandy nu o percepea. Oare irlandeza se îndoia de ceva? Se ştia probabil hăituită şi el o simţea pregătită pentru orice pe viaţă şi pe moarte.

— V-am zărit într-o seară la *San Lorenzo*, zise el, când cinam cu Mandy, nu-i aşa?

— Se poate, răspunse Elizabeth Malone cu o voce inexpresivă. Merg acolo uneori.

Nu la *San Lorenzo* îl văzuse ea pe acest bărbat, ci acum câteva ore, la nr. 90 pe Borough Street, când ieşea dintr-o maşină a poliţiei!

Când l-a văzut pe Malko intrând în cameră, Elizabeth Malone a crezut că o să i se oprească inima. Într-o clipă a înţeles apelul neobişnuit al acestei ducese trăsnite care brusc se interesa de nenorocirile irlandezilor. Îi întinsese o capcană!

Singura cale de a ieşi din încurcătură era să-i suprime pe cei doi martori şi să dispară. Cu o mişcare naturală îşi aşeză mâna dreaptă de-a lungul piciorului şi simţi atingerea protectoare a pistolului. Mai avea un glonţ şi trăgaciul era ridicat. N-avea decât să apese. Îi reveni înaintea ochilor imaginea celor doi soldaţi britanici pe care îi atrăsese într-o cursă la Belfast. De data asta era singură, nu mai erau alţi ucigaşi care să termine treaba.

Respiră profund ca să-şi poată stăpâni bătăile inimii… în câteva ore devenise o criminală.

Elizabeth Malone, încordată ca un arc, încerca să-şi păstreze sângele rece. Simţea mai multă ură pentru această *rich bitch1* acoperită de diamante decât pentru bărbatul care venise şi ura asta îi dădea curaj. Îi adresa lui Mandy un zâmbet crispat în timp ce aceasta îi expunea problemele ei cu decoraţia. Ea îşi repeta într-una că ăştia doi vor fi în curând pe altă lume şi încerca să-şi înghită spaima ca să se poată gândi cum să facă să scape cu faţa curată.

Se putea ca bărbatul să fie înarmat. Trebuia să îl ucidă pe el mai întâi. Mai erau şi alte persoane în casă.

Glasul strident al lui Mandy o smulse din gândurile ei dezordonate.

— Liz, vino să îmi vezi camera de sus. Aş vrea să vezi ce îmi place mai mult.

Elizabeth Malone se ridică ca un automat. Mandy îi uşura situaţia, într-un dormitor sunt perne. Asta o va ajuta să amortizeze zgomotul pistolului Taurus şi apoi să coboare şi să-şi termine treaba. Pe faţă afişă un zâmbet aproape cald după care se ridică.

— O foarte bună idee! zise ea.

Cele două femei traversară holul şi începură să urce scara monumentală.

Imediat ce ieşiră, Malko se năpusti la geanta lăsată de Elizabeth Malone pe canapea şi începu să o scotocească, asigurându-se că nu conţinea nicio armă. Amintirea criminalei din Tunis2 îi revenea în minte. Nu trebuia să ai încredere nici în femeile, nici în bărbaţii din IRA. Răsuflă uşurat: oamenii de la Scotland Yard erau cu siguranţă împrăştiaţi pe afară. Nu va fi o bătălie cruntă. Elizabeth Malone, singura care putea să le furnizeze informaţii cu privire la răpirea lui Salman Rushdie, nu prezenta interes decât vie.

jle

1) Târfă bogată.

2) SAS nr. 108 – *„Lovitură de stat la Tripoli”*.

Mandy stătea în admirație în fața patului ei Charles X în marchetărie creat special pentru ea de arhitectul Claude Dalie. Acesta îi transformase camera victoriană într-un decor hollywoodian. De câte ori o vizitau prietenele ei arăboaice, voiau să îi cumpere totul.

— E nostim, nu-i așa? zise ea Elizabethei Malone.

Nu-i venea să creadă că această micuță blondă nervoasă poate să fie monstrul descris de Malko. În materie de politică nu era prea tare. Elizabeth Malone privea decorul cu un aer absent gândindu-se la toți prietenii săi. care zăceau în închisorile britanice. Se agăță de gândul ăsta pentru ca să se decidă. Perspectiva unei vieți sfârșite în pușcăriile englezești o îngheța. Trebuia să o lichideze pe idioata asta și apoi să coboare să-i omoare prietenul.

— Ai văzut seiful? zise Mandy. Este bine ascuns, nu-i așa?

Îi arătă cu un zâmbet inocent un panou lăcuit care glisa în perete.

— Vă încap multe lucruri în el? întrebă Elizabeth Malone cu un ton detașat.

— Daa! O grămadă. Întotdeauna mi-e teamă să nu duc lipsă de ceva și apoi nu îmi plac cecurile…

Elizabeth Malone o privi fix, într-un fel straniu, încât Mandy își dădu seama că Malko avea dreptate. În Honolulu trăise multă vreme printre vagabonzi, așa că își dădu seama de brusca schimbare de atitudine a tinerei femei. În clipa aceea, Elizabeth Malone se aplecă ca și cum s-ar fi scărpinat, își ridică fusta și se îndreptă cu pistolul în mână.

— Deschide dulapul, zise ea sec. Repede! Mandy privi spre pistol, apoi spre irlandeză. Nu avea chef să-și dea banii. Chiar dacă avea mulți.

— Du-te la dracu’! îi zise ea.

Elizabeth Malone nu se tulbură cu una cu două.

— Ai chef să șchiopătezi toată viața? îți dau zece secunde înainte să-ți trag un glonte în genunchi…

De data asta, Mandy nu mai ezită decât câteva secunde. Nu avea de gând să se lase schilodită pentru zece mii de lire sterline. Deschise panoul lăcuit, făcu combinația seifului și deschise ușa ridicându-se.

— Servește-te, ticăloaso!

În clipa când Elizabeth Malone se apleca spre seif, Mandy închise brusc uşa şi urlă ca o sirenă:

— Malko! Malko! îmi şterpeleşte lovelele!

Elizabeth Malone se întoarse dintr-un salt şi trase la întâmplare Glonţul izbi într-o balustradă înainte de a ricoşa într-un tablou vechi.

Elizabeth Malone ezită şi hotărî să golească mai întâi seiful, îndesă cu înfrigurare bancnotele într-o geantă Harrod's şi apoi se precipită cu pistolul în mână. Chiar dacă Mandy chema poliţia, avea timp destul să îi omoare pe amândoi până să apară poliţiştii.

Auzind împuşcătura Malko sări şi se repezi spre hol. O prinse pe Mandy în braţe.

— Este înarmată, tâmpită! scheună ea. Uite-o!

Elizabeth Malone apăru în capătul scărilor. Trase în direcţia lui Malko. Rată. Intră împreună cu Mandy într-o cameră ca să scape din raza ei de tragere. Erau departe de uşa de la intrare. Malko nu avea armă. Irlandeza putea să-i urmărească şi să îi omoare.

— Nu ai arme pe aici? întrebă el. Mandy se opri brusc.

— Ba da. În biroul soţului meu. Puşti.

Îl conduse de-a lungul mai multor camere şi deschise un birou care avea un perete întreg de arme protejate de geam. Malko sparse geamul, puse mâna pe o Harrington pentru vânătoare de elefanţi. Un Magnum 444. Dar vai, era goală.

— Grăbeşte-te! îl rugă Mandy.

Deschise un dulap în perete unde găsi o cutie cu cartuşe de calibrul dorit. În câteva secunde, puse în încărcător trei cartuşe. Acum nu mai avea decât să o găsească pe Elizabeth Malone.

Elizabeth Malone, aplecată peste balustrada care domina holul, ciulea urechile. Spaţiosul hotel particular era complet tăcut. Brusc intră în panică. Coborî scările câte patru deodată, traversă holul în fugă şi deschise uşa cu pistolul în mâna dreaptă şi geanta cu bani în stânga.

*

Mandy şi Malko ajunseră în hol în clipa când de afară se auziră zgomote de împuşcături. Malko deschise uşa dinspre Belgravia Square. Mai întâi nu văzu decât maşini care blocau toată piaţa. Două Vauxhall albe şi albastre ale poliţiei şi mai multe maşini obişnuite.

Elizabeth Malone zăcea în josul peronului hotelului particular, strângând încă în mâna dreaptă pistolul Din geanta Harrod'e-a lui Mandy ieşeau câteva bancnote. Malko ajunse lângă ea în acelaşi timp

cu superintendentul Taylor.

— Am auzit împuşcături în interior şi ne-am strâns efectivele. Cum ne-a văzut a început să tragă Noi am ripostat.

Malko o privi pe tânăra femeie lungită pe o parte, uşor ghemuită. Fusese atinsă de mai multe proiectile, dintre care unul sub pometul stâng care trebuie să-i fi fost fatal. Ca toţi morţii, părea cal mă, destinsă. Mandy îl ajunse din urmă şi discret începu să-şi adune cele zece mii de lire sterline.

Malko oscila între tristeţe şi decepţie. Singura pistă care ar fi dus la găsirea lui Salman Rushdie zăcea pe trotuar. *Butl*erul lui Mandy apăru pe trotuar ca scos din minţi.

— Vom face o percheziţie la ea acasă. Îi spuse Desmond Taylor lui Malko. Ne vom reîntâlni în seara asta la ora şase în Gros-venor Square. Vom stabili ce vom face.

Malko intră în hotelul particular împreună cu Mandy Brown care se posomorâse. îl privi cu răutate.

— Încă o dată era să o păţesc din cauza ta! Nu o să ne mai vedem niciodată în condiţii normale. M-am săturat, nu vreau să te mai aud nici la telefon…

— Sunt sincer dezolat, zise Malko, nu mi-am închipuit că Elizabeth Malone poate fi atât de periculoasă.

— propos, întrebă ea, de ce îl urăsc atâta ayatollahii pe Salman Rushdie? Le-a furat ceva bănet?

— Nu, o corectă Malko. A scris într-un roman că profetului Mă-homet îi plăceau femeile.

— Ei şi? i-o tăie Mandy care fusese la o şcoală catolică şi Iisus se dădea la târfa de Maria Magdalena… Asta nu l-a împiedicat să se facă cunoscut.

— Faptul ăsta nu a fost dovedit istoric, obiectă Malko. Însă musulmanilor integrişti nu le-a convenit, aşa că s-au folosit de IRA

a fi răpească pe Rushdie şi să-l execute în Iran. *Iran sucks*" scrâşni Mandy. Ar trebui să le vomiţi bombe atomice în gură la toţi scrântiţii ăştia. Ca să se termine stocul.

Malko îşi zise că uneori Mandy Brown avea nişte viziuni geopolitice lipsite de orice urmă de bun simţ.

Se mai agăţa de o mică speranţă. Poate că poliţia britanică o să găsească ceva interesant acasă la Elizabeth Malone.

Superintendentul Desmond Taylor arboră o mină distrusă. Va fi

supus unor presiuni politice demente! Ziarele britanice de seară se dezlănţuiau asupra afacerii Rushdie acuzând Scotland Yard-ul de neglijenţă. Şi încă nu ştiau tot! Unii comentatori de televiziune mergeau până la a insinua că poliţia britanică era foarte mulţumită că a scăpat de incomodul scriitor…

Câţiva deputaţi laburişti îi interpelaseră pe John Major întrebându-l ce avea de gând să facă pentru a-l găsi pe Rushdie teafăr. Ambasadorul Iranului fusese convocat la Foreign Office, unde declarase că este vorba despre o provocare şi că ţara sa nu era amestecată în dispariţia scriitorului. La ieşirea de pe Downing Street, primul-ministru a fost nevoit să înfrunte o masă de manifestanţi cu drepturile omului care îl cereau pe Salman Rushdie… Neştiind la ce să se aştepte, ţările musulmane aveau reacţii temperate. Cel mai mare cotidian pakistanez spunea că este o provocare, precizând că *fatwa* dată de Khomeini cerea ca Rushdie să fie ucis şi nu răpit…

După răpire, baraje improvizate opreau maşinile care ieşeau din Londra, crezând într-un miracol Numai *Independent se* întreba *cine* oare îl răpise pe Salman Rushdie, menţionând că putea fi vorba de mercenari care acţionau în interesul Iranului. Dar nimeni nu pomenea de IRA. Cei de la Article XIX primiseră ordin de la poliţie să nu vorbească despre Elizabeth Malone.

— Nu am găsit nimic la Elizabeth Malone, anunţă Taylor, doar câteva numere de telefon care corespund unor cabine telefonice. Ar trebui organizată o pază la fiecare dintre ele, ceea ce practic este imposibil.

— Aţi trecut în revistă toate numerele chemate de la aceste cabine? întrebă Malko.

1) Căcănari iranieni.

— Nu încă. Dar asta poate lua săptămâni întregi. Ar trebui făcut un program informatic.

— Nu aveţi nicio pistă de la informatorii dumneavoastră?

— Niciuna. mărturisi superintendentul. Sperăm că a văzut careva ceva neobişnuit şi să ne semnaleze acest fapt. Am arestat deja o echipă de bombagii ai IRA, în acest mod. Am promis chiar zece mii de lire pentru o informaţie precisă.

Malko simţi că nici chiar el nu putea să creadă ce spune. Nu acţionezi împotriva unei operaţiuni deja înfăptuite cu atâta grijă

bazându-te doar pe hazard. Era o tâmpenie. Salman Rushdie fusese răpit, iar peste nu mult timp răpitorii lui vor îndeplini cea de a doua parte a contractului lui şi îl vor scoate din Marea Britanie.

Era exasperant, dar chiar când trăia, Elizabeth Malone îi ajutase oare? Superintendentul Taylor trebuie să se fi gândit la acelaşi lucru deoarece suspină.

— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la ziua când Salman Rushdie va trebui să apară în faţa unui tribunal religios iranian… Eu, care nu mai am decât un an şi jumătate până la pensie…

— Aţi putea să ameninţaţi preventiv Iranul, îi sugeră James Wil-liamson.

Britanicul surâse dezamăgit.

— Pentru moment nu avem nicio dovadă. Dacă această catastrofă se va materializa, vom rupe relaţiile diplomatice. Dar tot nu îl vom preda pe Salman Rushdie! Iranienilor puţin le pasă. ei îşi continuă treaba. Chiar aici, am primit nişte telefoane de la persoane importante care mi-au spus pe ocolite că în cele din urmă, nici nu era prea grav ca problema Salman Rushdie să fie rezolvată. Avem doar de depăşit un moment neplăcut.

— Şi pentru Salman Rushdie la fel, numai că pentru el va fi ultimul.

Cei trei bărbaţi se priviră resemnaţi, iar britanicul îi adresă lui Malko un zâmbet dezolat.

— Oricum vă mulţumesc. Aţi făcut o anchetă splendidă. Dacă noi am fi fost mai vigilenţi, am fi putut împiedica această operaţiune. O pregăteau de mai bine de trei luni.

Au acţionat la fix. Au introdus un complice la Article XIX. sperând că vor obţine o informaţie preţioasă. Membrii de la Article XIX nu sunt implicaţi deloc în asta.

Îşi luă rămas bun de la James Williamson şi de la Malko şi ieşi cu umerii încovoiaţi.

— Stau prost Verii, remarca şeful staţiunii CIA. imediat ce englezul ieşi. Mă întreb dacă inerţia aceasta a *Special Branch*-ului nu a fost dictată prin ordin *politic*. Nu sunt chiar atât de cretini pe care pretind. Mulţi oameni din rândul conservatorilor sunt încântaţi că au scăpat de Salman Rushdie. Bineînţeles că asta o să mai facă ceva valuri câteva zile, dar actualitatea se schimbă rapid…

— Tot ce este posibil, recunoscu Malko.

Un înger deghizat în *Perfidul Albion* trecu prin încăpere, înfăşurat în mantia *Union Jack*.

James Williamson se scutură şi îşi reveni.

— Bun, acum trebuie să vedem ce putem face *noi*.

— Să reluăm legătura cu Mairead O'Connor. sugeră Malko. Sau să apelăm la serviciile unui informator.

— Nu telefona de aici, îl sfătui James Williamson. Trebuie să am cel puţin o jumătate de duzină de „bretele" pe linie. Verii bănuie că noi ştim mai multe decât ei. Îţi dai seama ce s-ar întâmpla dacă noi vom fi cei care îl vom aduce înapoi pe Salman Rushdie?

— *Don't get carried away*… îl sfătui Malko.

Mairead O'Connor aflase acum despre răpirea lui Rushdie. Dacă ar fi vrut să-i mai dea de veste lui Malko, ar fi făcut-o până acum. Oricum îşi luă rămas bun de la James Williamson şi se întoarse la *Méridien* ca să telefoneze.

Malko privea ecranul Samsung-ului unde se transmiteau ştirile de la CNN. Răpirea lui Salman Rushdie era cap de listă în toate ziarele din lume şi la fiecare jumătate de oră CNN repeta telespectatorilor săi ce se mai întâmplase.

BBC nu mai vorbea practic decât despre asta. În zilele următoare erau programate mai multe manifestaţii în favoarea scriitorului răpit. Scotland Yard-ul difuză un „număr verde" la care putea primi de la anonimi informaţii privitoare la arestarea răpitorului. *Evening Standard* tocmai scosese o ediţie specială în care înfiera incapacitatea poliţiei.

1) Nu vă ambalaţi!

Era prăpăd!

Mairead O'Connor nu răspunsese la chemarea presantă a lui Malko. Cel care îi răspunsese fusese un necunoscut care îi precizase că nu ştia când va lua legătura cu tânăra femeie.

Nu mai avea altceva de făcut decât să se roage.

Moss Cooney înfuleca nişte corned-beef direct din cutie cu o lingură ruginită, aşezat pe o ladă în fundul furgonetei lui Harry „Mad Dog" Flynn. Din când în când privea pe unul dintre hublouri ca să se asigure că afară totul era în regulă. Parkingul era folosit pentru staţionări pe durată lungă, aşa că nu era mai nimeni acolo. El, împreună cu Jerry MacCann şi Harry Flynn, se schimbau la fiecare opt

ore pentru ca în permanenţă să fie cineva cu Salman Rushdie.

Scriitorul era întins pe jos, în furgonetă, cu mâinile şi picioarele în cătuşe şi cu o bandă lată adezivă pe ochi şi alta pe gură. De două ori pe zi, temnicerii îi descopereau gura ca să îi dea să mănânce şi să bea. Conserve şi apă. Prima dată a vrut să vorbească şi să întrebe unde se află şi drept răspuns Harry i-a îndesat ţeava pistolului în gât ameninţându-l că îi va zbura creierii.

Tot de două ori pe zi era ridicat, i se scoteau cătuşele de la mâini şi era lăsat să se uşureze într-o găleată igienică în partea din faţă a furgonetei. Cu gleznele legate şi căluş la gură, nu reprezenta un pericol. Temnicerul de serviciu avea ordine să-i tragă un glonte în cap la cea mai mică încercare de fugă. Aceeaşi înţelegere era valabilă şi dacă apărea poliţia. După uciderea poliţiştilor, cei trei bărbaţi nu voiau să-şi agraveze situaţia. Pedeapsa cu moartea fusese suprimată în Marea Britanie.

După ce îşi termină cutia cu corned-beef. Moss Cooney aruncă o privire indiferentă spre prizonier. Acesta era băgat tot în husa neagră care îi slujea şi drept sac de dormit, iar prin deschizătura de deasupra putea respira.

Irlandezul râgâi, îşi aprinse o ţigară şi se cufundă în lectura ultimului număr din *Gallery*. Mai avea trei ore până la schimb. Nu ştia când vor pleca din acest parking. Începuse să se cam sature.

Malko privea pe fereastra camerei sale turnul de pe West-minster care se vedea de departe. Trecuse o săptămână. Fusese la un dineu delicios stropit cu *Château La Gaffeliere 1976* în compania lui Mandy Brown, dar acum inactivitatea începea să îl apese…

Mairead O'Connor nu dăduse niciun semn de viaţă, în ciuda celor patru mesaje pe care i le lăsase la Dublin.

Salman Rushdie continua să fie pe prima pagină a ziarelor, deşi nu se mai întâmplase nimic deosebit. Din pricina mutismului Scotland Yard-ului. nu se ştia nici măcar cine îl răpise. Elizabeth Malone fusese îngropată discret de familie în comitatul Armagh. În Irlanda.

CIA obţinuse o confirmare indirectă despre implicarea libienilor. Serviciile ungureşti semnalaseră o întâlnire recentă a colonelului Nasser Ali Nashour cu ayatollahul Sainei, unul din responsabilii serviciilor iraniene, la Budapesta.

FBI-ul îşi continua ancheta în Suedia, urechile americane îndreptate spre Libia erau şi mai vigilente ca niciodată, dar nimic nu

ieşea din toate astea.

Bineînţeles, controalele la ieşirile din Londra se opriseră. Nu mai fuseseră menţinute decât în aeroporturi şi în porturi. Presa arabă se dezlănţuise, acuzându-l pe Salman Rushdie că şi-a organizat propria dispariţie cu complicitatea Scotland Yard-ului, în scopul de a scăpa de furia musulmanilor…

Acum două zile, superintendentul Desmond Taylor îl invitase pe Malko la masă la Clubul său. Foarte politicos (îşi revenise din emoţii). îl informase că ancheta stabilise că unul dintre membrii comando-ului locuise la Sharon Dyle, pe Vincent Terrasse la nr. 10. Din nefericire, nu a putut fi identificat pentru că dispăruse, iar ea nu mai putea să îl denunţe. Încă un impas.

Pe scurt, afacerea Rushdie era un subiect mort.

Malko trebuia să se întâlnească la *Westbury* cu James Williamson să ia masa împreună. Avea de gând să-l anunţe pe american de hotărârea lui de a părăsi Londra.

Taxiul îl lăsă în Oxford Street. În clipa când cobora din taxi, îl lovi un enorm câine-lup dus de un boy de hotel care era târât de forţa acestui animal ce cântărea cam jumătate din greutatea celui care îl plimba… Băiatul nici nu avu timp să-şi ceară scuze pentru că animalul îl trase după el.

Malko privi „cuplul” ce se îndepărta şi căzu pe gânduri. Când

— Ai câştigat la Loto? Malko se aşezăpevntrpue; RAest să – aflămnumeie trebuie să sosească în Irlanda. 5 deasemeneacând

James Williamson îl privi pe Malko cu un scepticism aproape agresiv.

— Ai văzut toate astea într-un glob de cristal?

— Nu, răspunse Malko. Mi-am amintit de un detaliu menţionat de Mairead O’Connor. În scrisoarea lui, fratele ei îi spunea că „Nasser” ceruse un ciobănesc german care trebuia să-i fie adus în clipa când vaporul IRA va veni să încarce armele.

— Da, şi?

— Şi atunci plec de la ipoteza că trebuie să verific. Poate să fie falsă, dar din moment ce tot ştim de ea… Ştim că Malta este o placă turnantă a traficului cu arme provenind din Libia. Am putea să ne gândim că vaporul care trebuie să aducă în Irlanda cele 200 tone de arme face escală în Malta ca şi celelalte dinaintea lui, ca *Eksund*. de exemplu. Mai mult, logic ar fi ca IRA să fi lăsat acest vapor în Malta

aşteptând să aibă loc răpirea lui Salman Rushdie. Vaporul poziţionat în Malta odată cu ziua acţiunii cunoscute împotriva lui Salman Rushdie, nu are de făcut decât 15 zile până la Tripoli de unde să încarce armele.

— Nu este chiar o tâmpenie, recunoscu James Williamson, dar ar putea aştepta şi în Málaga, la Tanger, în Gibraltar, într-un port tunisian sau în Sicilia.

— Este mult prea departe. Iar Malta închide ochii asupra multor traficuri ce îi privesc pe libieni. Continuu: o dată răpit Salman Rushdie, cu siguranţă că IRA are de gând să termine cât mai repede operaţiunea. Asta facilitează lucrurile. IRA nu a putut afla de vizita la dentist decât cu şase zile mai înainte, atunci când Rushdie a telefonat la Article XIX.

— Şi ce legătură are asta cu câinele?

— Acum ajung la ea. Există două ipoteze: una bună şi alta proastă. Câinele ar fi putut fi adus pe acest vapor cu mult timp înainte. În cazul acesta nu mai este nimic de făcut. Dimpotrivă, este foarte posibil ca noul răpitor, cel care l-a înlocuit pe Kevin O'Connor, să îl şi luat cu el atunci când a venit să ia vaporul dl Malta

— Să admitem. Şi după asta?

— Aţi mai încercat să intraţi într-o ţară cu un animal? Autorităţile sanitare cer certificate. Presupun că în Malta se întâmpla la fel. Nu trebuie să importi haite de ciobăneşti germani, mai ales în perioada care ne interesează. Aşadar, dacă veţi cere staţiunii din La Valetta să ancheteze autorităţile veterinare ale insulei vom avea şansa să aflăm urma acestui câine. Şi a proprietarului său. Este un punct de plecare.

— O demonstraţie strălucită, spuse James Williamson. Cu condiţia ca blestematul ăsta de vapor să fi trecut prin Malta Este un *long shot*…

— Vi-l acord dumneavoastră, zise Malko, dar mai aveţi vreun alt mijloc?

— *My God*, nu! dejunăm şi vom faxa la Malta. Malko îi adresă un zâmbet fermecător, dar ferm:

— Faxăm în Malta şi apoi dejunăm.

Trecuseră 24 de ore. Malko îşi rodea unghiile. Cu fiecare minut care trecea descurajarea îi sporea. Frumoasa alcătuire a spiritului său părea tracasată de cruda realitate. Era logic ca acest vapor să se oprească în Malta, dar dacă ciobănescul german era la bord deja, nu va

mai fi declarat.

Malko nu mai putea să se uite la televizor şi nici să mai asculte apelurile telefonice vădit obscene ale lui Mandy Brown.

Chiar atunci sună telefonul. Aşteptă puţin înainte de a răspunde. Mandy Brown? James Williamson? Mairead O'Connor?

Ridică receptorul şi trebui imediat să-şi depărteze aparatul de ureche. Cu siguranţă că James Williamson nu va deveni niciodată un autentic gentleman britanic. Cuvintele i se încurcau în gură şi se bâlbâia.

— Vino repede, pentru Dumnezeu, zise el. Vino. Am primit răspunsul.

Închise cu teama că i-a spus lui Malko prea mult, iar acesta se repezi spre ieşire. Dacă răspunsul din Malta ar fi fost negativ, şeful staţiunii CIA nu ar mai fi fost în starea aceea.

— Am găsit veterinarul, îi spuse James Williamson, înainte chiar ca Malko să fi închis uşa biroului său. Un anume Zamit. Însărcinat de serviciul de sănătate maltez să elibereze certificate pentru animalele care sosesc în insulă. A fost după un ciobănesc german provenind de la Frankfurt, zborul 7645 Lufthansa, pe 4 martie.

Malko de abia se putea abţine. În mod cert şeful staţiunii CIA ardea de nerăbdare să se caţere pe pereţi de bucurie.

— Altceva ce mai ştiţi? întrebă Malko cuprins şi el de bucurie.

— Da. Câinele era însoţit de un anume Jack Hopkins, supus britanic. Tocmai am primit răspuns de la Foreign Office. Paşaportul era fals.

— Ce s-a întâmplat cu Jack Hopkins? James Williamson se bosumflă.

— A părăsit Malta, zise el. La bordul unui cabotier de 300 tone înmatriculat în Panamá, *Sundowner*. Vaporul acesta era pe chei în portul de distracţie din Tax biex, în faţă cu La Valetta. A plecat pe mare pe 5 martie pe la zece dimineaţa. Oficial în direcţia Nigeria. Câinele era la bord.

Malko îşi savura triumful. Nu putu să nu îşi toarne un pahar de vodcă de la barul şefului său. Aflase dintr-odată numele şefului. Aflase dintr-odată numele vaporului care urma să livreze arme şi să îl ia pe Salman Rushdie cât şi data plecării din Malta. Pornind de la aceste elemente putea să calculeze cu aproximaţie data sosirii în apele irlandeze.

— Sunt necesare cam zece ore de navigat pentru a ajunge de la Tripoli în Malta, zise el. La asta se mai adaugă două zile cu încărcatul. Tripoli-Irlanda, asta face cam cincisprezece zile. A plecat pe 5. Suntem în 18. În mod normal ar trebui să fie în apropierea Irlandei. În două, trei zile avem răgazul să aflăm *unde* se află. După asta nimic nu-l va mai putea face pe Salman Rushdie să mai dispară.

James Williamson căzuse pe gânduri.

— Ar trebui avertizaţi Verii ca să supravegheze coastele Irlandei de Sud cu patrule şi cu avioane: nu va fi greu de găsit vaporul *Sudowner*.

— Bineînţeles, recunoscu Malko, dar vor merge peste tot ca să intercepteze armele iar dacă vor inspecta *Sundowner* înainte ca Salman Rushdie să fie la bord. arunci nu îl vom mai găsi niciodată.

James Williamson surâse: era de acord pentru că nu era dispus să scoată din foc castanele cu mâna lui în folosul Verilor.

— Avem răgazul acesta! Ce sugerezi, deci?

— Plec la Dublin, trecând prin Paris! Nu ţin să trag după mine o haită de „Joes” 1 ai Mi 6. Dacă Verii vor vedea că plec spre Irlanda se vor îndoi că merg doar ca să joc golf.

— Dar ce, vrei să faci *într-adevăr*? Mairead O’Connor ţi-a scăpat.

— Cine ştie? Poate reuşesc să o găsesc. Am totuşi un număr de telefon. Şi apoi ceea ce va urma se va petrece în Irlanda de Sud, cel puţin cu vaporul.

— *Good luck*, zise James Williamson. Să nu mă contactezi direct. Utilizează sistemul de protecţie al staţiunii din Dublin. În ceea ce mă priveşte, am să fiu la cea a NATO. Dacă vom putea repera *Sundowner* datorită unei patrule aeriene, va fi nemaipomenit.

*

* * hvifl ei m* *ataoU*.

Malko tocmai îşi făcea valiza când sună telefonul. Trebuia să fie portarul de la *Méridien* care îl anunţa că i-a sosit taxiul. Făcuse ostentativ o rezervare la Air France acum o oră. Avusese de ales între Heathrow şi London City chiar din mijlocul Londrei datorită noului tunel.

— Malko?

Un val de adrenalină i se scurse prin vene. Era Mairead O’Connor. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Eşti la Londra? întrebă el.

— Nu. la Dublin. Ştiu că m-ai căutat de mai multe ori.

— Nu mi-ai răspuns niciodată.

— Aveam motivele mele. Acum s-au schimbat. Dar prefer să nu vorbesc despre asta la telefon.

— Asta pică foarte bine, zise Malko prinzând ocazia. Tocmai plecam la Dublin. Ajung în seara asta. Unde aş putea să te văd?

— Voi fi începând cu ora 9 într-un bar. Mac*Grath*, colţ cu North Wall Quay şi Castleforbes Road. îl vei observa pentru că are o faţadă verde.

1) *Agenţi*.

O mulţime zgomotoasă ieşea de la Horse-shoe. barul hotelului *Shelburn* şi se îndrepta spre recepţie şi salonul de ceai. Bărbaţi şi femei care păreau să sărbătorească la nesfârşit recunoaşterea independenţei Irlandei de Sud semnată în 1922 în acest loc istoric. Singura schimbare notabilă începând cu acea dată era că acum erau şi femeile acceptate în baruri.

Malko. sosit de două ore de la Paris, prin Air Inter, se strecură în mulţime până în dreptul autoturismului Sierra parcat în faţa hotelului. Londra-Paris-Dublin, spera că cei de la *Special Branch* nu îl urmăriseră. Nu mai avusese timp să treacă nici pe la ambasadă să îşi ia o armă. Iar Sierra pe care o închinase de la Hertz în condiţii care ar fi încântat pe contabilii CIA. mulţumită acordurilor Hertz-Air France, nu îi oferea aceeaşi protecţie ca şi Escortul blindat al CIA. Dar timpul trecea şi nu mai avusese timp să mai facă traseul cu feribotul.

După ce ocoli Collège Park. coborî spre cheiurile din Liffley, pe lângă râul care traversează Dublin-ul de la est la vest şi se întoarse spre stânga. În Custom House Quay, strecurându-se spre vest. Cartierul era de-a dreptul sinistru, cheiul plin de antrepozite, de uzine abandonate şi de clădiri părăsite. Zona portuară se termina puţin mai departe. Parcă era un oraş bombardat. Nicio pisică. Nu puteai să nu observi barul Mac*Grath* care punea singura pată de culoare în acest univers arid. Faţada verde strălucitoare era luminată de proiectoare ceea ce o făcea şi mai stridentă. Malko îşi parcă în faţă Sierra. Era locul ideal pentru o ambuscadă. Traversă şi intră în bar.

O magmă zgomotoasă se aglutinase în jurul barului, ţipi de genul docher sau manufacturieri. Urlau cât îi ţinea gura. trânteau halbele de bere să le spargă acoperind melodiile vechi irlandeze scoase de un juke-box. Fumul era atât de gros că de-abia puteai să vezi prin el.

Malko trebui să traverseze pe oblic ca să examineze cele aproape zece separeuri aşezate în spatele cârciumii, într-unul. un cuplu flirta fără jenă. Încolăciţi unul de celălalt ca nişte şerpi.

În cel de alături era Mairead O'Connor cu un pahar gol în faţă. Părul ei lung şi roşcat era dat pe spate descoperindu-i fruntea înaltă, ochii verzi conturaţi cu negru şi gura mare care lucea în pe numbră. Ca şi prima dată, Malko îşi dădu seama că este frumoasă. Se aşeză în faţa ei, cu spatele spre sală. Când ea se îndrepta puţin, putu să îi observe pieptul plin de sub caşmirul negru. Avea un zâmbet puţin melancolic…

— Nu credeam că am să te revăd…

— Nici eu, zise Malko.

Mairead părea că nu este la primul pahar pentru că privirea îi era uşor tulbure şi avea obrajii roşii. În spatele lor apăru un barman care, în ciuda aiurii bărbăteşti, avea părul lung negru, umerii laţi reliefaţi de un pulover albastru şi bine strâns în jeanşi negri vârâţi în nişte cizme de cow-boy cu bot metalic. Azvârli câteva cuvinte în gaelică lui Mairead, iar spre Malko o privire dispreţuitoare şi după treizeci de secunde veni cu două măsuri de Guiness care păreau vomitate de o sepie pe care aproape că le aruncă pe masă.

— Nu pare prea amabilă, zise Malko.

— Oh, aşa este Sheila. Este sora unui membru al IRA care este închis într-o închisoare din Dublin pentru omor. Ea este din Londonderry, dar a venit să lucreze aici pentru ca să-l vadă din când în când.

— Sunt oameni ai IRA pe aici?

— Unii, iar toţi ceilalţi clienţi sunt simpatizanţi.

— De ce ai venit tocmai aici?

— Pentru că aici nu sunt niciodată *blue-noses*.

Dintr-o sorbitură îşi bău jumate din bere. Malko o studia. Părea agitată, nu era în apele ei.

— Ai să-mi spui ceva nou? îl întrebă ea.

— Ai citit ziarele?

— Sigur. Nu credeam că îl vor înlocui pe Kevin atât de repede, zise ea. Am fost surprinsă.

— Ştii cine sunt membrii comandoului care l-a răpit pe Salman Rushdie?

— Nu.

— Poate că mai este timp să se facă ceva, sugeră Malko.

— Ce anume?

— Am putut obţine nişte informaţii. Am aflat numele vaporului şi data când a plecat din Malta.

Poliţişti.

a se aplecă în faţă.

— Glumeşti!

— Este *Sundowner*.

Văzându-i expresia chipului schimbată, ştiu că a nimerit în plin. pupilele lui Mairead se micşorară. Cum ai aflat?

— Prin raţionament, zise Malko, dar îmi lipseşte informaţia capitală: unde va fi descărcat acest cabotier peste câteva zile? Un fel de rictus îi trase lui Mairead gura spre stânga.

— Chiar dacă aş şti nu ţi-aş spune. Şi în orice caz nu mai am acces la nicio informaţie.

— De ce?

Ea îşi termină berea şi înainte să îi răspundă mai comandă încă una.

— Îţi spusesem de intenţia mea de a protesta pe lângă *Army Council* pentru omorârea fratelui meu. Am obţinut o întrunire aproape excepţională a majorităţii membrilor şi le-am expus ceea ce ştiam cerând reabilitarea postumă a lui Kevin. Le-am explicat că fusese asasinat degeaba. Au dezbătut apoi mai multe zile, după care m-am întâlnit cu responsabilul, ştii care, „Wilfred Reilly”. Am primit alaltăieri răspunsul lor: mi-au respins cererea. Ca să fie acoperit, omul acesta i-a convins că Kevin era gata să trădeze. S-au folosit împotriva lui de scrisoarea pe care mi-o scrisese. Şi, în plus, mi-au dat de înţeles că şi eu reprezentam un pericol pentru că ştiam totul! Ai avut dreptate când m-ai avertizat…

Malko simţea că se chinuie. Vorbea încet, ţinea degetele încrucişate a rugăciune şi avea o privire întunecată. Repede, mai adăugă:

— Dacă mi-ar fi dat dreptate nu ţi-aş mai fi dat niciodată vreun semn de viaţă. Aşteptam răspunsul lor.

— Şi acum ce ai să faci? Ea ridică capul.

— Îl voi ucide pe „Wilfred Reilly”. Ştiu unde să îl găsesc. S-a reîntors la Dublin. Vreau să îl răzbun pe Kevin.

Spusese asta fără ostentaţie. Faptul că „Wilfred Reilly”, responsabil al operaţiunii revenise, îi confirma ipoteza: *Sundowner*

trebuia să sosească. Totuşi Mairead nu va fi uşor de manevrat

Malko ştia asta. Nu era pentru prima dată că membrii IRA se omorau între ei. După seria de bombe din 1970 fuseseră eliminaţi toţi psihopaţii nebuni după pistoale şi cei mai mulţi din Dublin.

— Uite. Trebuie să te părăsesc acum.

— De ce ai acceptat să mă vezi? Mairead se tulbură uşor.

— Oh. mi-este greu să spun. Mi-ai fost simpatic. Voiam să vorbesc cu cineva despre fratele meu. Nu prea am avut cu cine Nu vreau să mă urmăreşti. Rămâi puţin aici, eu voi pleca prima.

Mai înainte să aibă timp să protesteze, ea se şi strecurase din separeu şi traversa sala. Purta o fustă scurtă, colanţi negri şi cizme. Şi din spate era la fel de apetisantă ca şi din faţă. Frustrat. Malko încercă să guste berea. Era groaznică.

Barmanul Sheila luă din cui o haină de piele, îşi luă de sub casă bastonul de crichet şi îi salută cu un gest bucuros pe obişnuiţii barului. Un roşcovan bărbos şi jovial o înlocui şi se puse imediat pe treabă. Ea ieşi pe uşa de alături şi plecă spre centru pe jos mergând repede.

După douăzeci de metri o ajunse din urmă pe Mairead O'Connor care mergea în aceeaşi direcţie Aceasta se întoarse şi o recunoscu.

— Trebuie să îţi vorbesc, zise Sheila. Mairead O'Connor se opri.

— Ce vrei?

— Cine este tipul ăsta?

— Nu te priveşte! zise Mairead furioasă. Sheila o fixă, plină de dispreţ.

— Nu e cumva un *blue-nose*? Se spun o groază de lucruri despre tine.

Palma fu atât de rapidă încât Sheila nu apucă să se ferească. Nebună de furie, răspunse violent şi o trânti pe Mairead la pământ, la intrarea într-o fundătură întunecată, între două antrepozite abandonate. Geanta tinerei femei alunecă de pe umăr.

— Ticăloaso! Te învăţ eu minte! zise Sheila.

O prinse pe Mairead de pletele roşcate şi o târî câţiva metri spre intrarea în fundătură. Apoi, dându-i drumul, apucă băţul de crichet şi începu să o lovească cu toată forţa pe Mairead in cap.

În cei zece ani de închisoare aceasta din urmă avusese de-a I cu zeci de tratamente feroce. Se chirci instinctiv, iar băţul o în umărul stâng, făcând-o să scoată un urlet de durere. Dar deja în patru labe cât pe ce să se ridice. Cu o lovitură precisă de picior. Sheila îi strivi mâna

dreaptă. Apoi cu băţul ridicat deasupra capului se întoarse iar spre Mairead încă o dată aceasta reuşi să pareze loviturile trăgându-se înapoi.

Dar Sheila. cu forţa câtorva răsuciri impresionante, o împinse spre zidul din fund. Cu o lovitură violenta de picior o făcu din nou pe Mairead să urle. lovită în plin în tibie. Sheila se dezlănţuise şi îşi manevra bâta cu o precizie înspăimântătoare. Era suficientă o singură lovitură în cap ca să o termine.

Mairead, cu respiraţia tăiată, cu piciorul şi gamba care refuzau să o mai ajute, se sprijini de un container alb părăsit. De data asta, bâta o ocoli la un milimetru izbindu-se cu zgomot sonor de metalul containerului. Următoarea lovitură va reuşi. Avea impresia deja că i s-a spart ţeasta.

Malko lăsă cinci lire pe tejghea şi ieşi de la Mac*Grath*.

După ce Mairead îl abandonase nu îi mai rămânea decât o soluţie şi nu cea mai bună pentru Salman Rushdie: să-i prevină pe britanici. Vor ajunge cu siguranţă să inspecteze nava *Sun-downer* imediat ce vor intra în marea Irlandei. Dar atunci nu prea mai erau şanse să-l găsească viu pe Salman Rushdie.

Urca spre centru, încet, fără viteză, la volanul Sierrei când farurile lui luminară un obiect pe jos la intrarea într-o fundătura. O geantă mare de femeie. Asemănătoare celei a lui Mairead O'Connor.

Malko opri şi coborî din Sierra când auzi un urlet în capătul fundăturii! Se năpusti asupra celor două siluete. O voce îl opri.

— *My purse*! *Take the gun inside*! *1*

Era vocea lui Mairead!

Malko se întoarse, luă poşeta şi căută în ea.

Ştia că va găsi o armă înainte chiar de a pune mâna pe un colţ 45 ruginit cu încărcătorul suplimentar lipit cu scotch de-a lungul

1) *Geanta mea*! *la pistolul din ea*!

patului puştii. Cu pistolul în mână se îndreptă spre capătul fundăturii.

Văzându-l pe Malko. barmaniţa se îndreptă spre el. Ţinea bâta de crichet la orizontală şi o răsucea deasupra capului încercând să îl lovească, pentru ca apoi să fugă.

Malko ezită să tragă. Fata îi azvârli cu brutalitate în cap bâta de crichet şi o luă la fugă spre Custom House Quay. Înainte de a dispărea,

ea urlă câteva cuvinte în gaelică spre Mairead.

Aceasta îl ajunse pe Malko. Era într-o stare jalnică, cu chipul murdar de noroi şi de sânge, care curgea dintr-o rană de sub plete, cu mâinile umflate, un umăr mai sus decât celălalt şi îşi târa piciorul stâng. Se prăbuşi în Sierra cu capul în mâini şi începu să plângă.

— Ticăloşii! Ticăloşii! spuse ea încet. M-au condamnat la moarte pentru trădare! Ca şi pe fratele meu.

— De unde ştii?

— Mi-a strigat-o Sheila înainte să fugă. Malko conducea de-a lungul cheiurilor pustii.

— Unde vrei să mergi?

— Nu ştiu. Nu mă pot întoarce la prietenii mei. Mă vor căuta şi acolo.

— Vino la *Shelburn*.

— Cum aşa!

— Am să spun că ai avut un accident, că te-a lovit o maşină.

Recepţionerul îi aruncă lui Mairead o privire intrigată în timp ce Malko lua cheia şi îi lăsă un bilet de zece lire. Tânăra femeie de-abia se ţinea pe picioare, îşi muşca buzele ca să nu urle. În cameră se prăbuşi pe pat, iar Malko îi studie rănile. Avea o plagă enormă în cap, un hematon deschis pe tibie, un deget strivit plus umărul stâng care îşi dublase volumul. Probabil o fractură a claviculei.

— Trebuie un medic, spuse el.

— Nu, sări Mairead. O să fac o baie. În timpul ăsta mergi la o farmacie. Mai înainte ajută-mă să mă dezbrac. Nu-mi pot mişca braţul.

Malko se execută şi scoase puloverul peste capul femeii. Pieptul plin îi era acoperit de un sutien alb care scotea mai mult în evidenţă petele de roşeaţă. Avea pântecul plat şi picioare lungi.

orpul îi eraP mde vânătăi. O ajută să îşi scoată fusta, apoi ea se târî spre baie.

Mairead pusese zăvorul şi veni să îi deschidă. Înfăşurată într-un halat de prosop şi cu pletele ude semăna cu o sirenă. Malko observă imediat minibarul deschis, două sticle mici de Cointreau goale şi un Browning aşezat pe noptieră.

— Eşti mai bine?

— Da, zise ea luând pachetul de la farmacie. Mă doare, dar merge. Mi-e teamă să nu am clavicula dreaptă zdrobită. Dar cu capul stau mai bine…

— Ce vrei să spui?

Mairead O'Connor întoarse spre el o privire scânteind şi plină de febra furiei.

— Pentru că nebunii ăştia cred că i-am trădat, chiar am s-o fac cu adevărat. Oricum mă vor ucide. Aşa că te voi ajuta să găseşti locul unde se află *Sundowner* şi unde va debarca încărcătura de arme. Asta vrei, nu-i aşa?

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor. În sfârşit era tocmai ceea ce voia să ştie pentru a păstra o şansă de a-l salva pe Salman Rushdie.

— Cum? întrebă el.

— Ştiu un skipper care a transportat de două ori arme pentru IRA, o dată de la Beirut, altă dată din Libia. Cele două călătorii s-au terminat în acelaşi loc, pe coasta de est a Irlandei de Sud Cred că şi de data asta vor folosi acelaşi loc…

Asta i se părea cam nesigur lui Malko. IRA îşi va asuma oare acest risc?

— Nu crezi că vor schimba locul?

— Nu. Au o logistică terestră, au oameni care îi ajută să ascundă armele după ce acestea au fost distribuite. Asta nu pot să schimbe. Şi apoi sunt foarte conservatori…

— Dar de ce coasta de Est? Marea Irlandei este mult mai supravegheată decât Atlanticul. În Connemara nu există nimeni, am văzut nişte plaje superbe.

— Marea este mai aspră acolo şi în orice caz IRA nu are niciun fel de bază acolo. Debarcările s-au făcut întotdeauna pe coasta de Est. IRA chiar a furnizat skipperului despre care îţi vorbesc o casetă video cu locul unde ar trebui să debarce. Chiar dacă nu ştiu numele acestui loc, aş putea reuşi să recuperez această casetă inventând ceva.

De data asta ipoteza devenea serioasă. Malko se îndoia încă de sinceritatea bruştei schimbări a lui Mairead O'Connor.

— Ştii ce rişti dacă mă ajuţi…

Mairead îşi învârtea gânditoare cuburile de gheaţă din paharul golit de Cointreau.

— Oricum, zise ea, m-au condamnat la moarte. Pe nedrept! Nu poţi înţelege ceea ce simt. Mi-am dat zece ani din viaţă pentru Organizaţie. Acum. când sunt nevinovată, vor să mă urmărească şi să mă ucidă. Dar le-o voi plăti! Chiar dacă nu reuşesc să-l ucid e „Willfred

Reilly”, vreau să împiedic această operaţiune nedemnă de noi. Ei nu gândesc. Sunt oameni grosolani care ascultă orbeşte de ordinele pe care le primesc. Sunt capabili de cel mai mare devotament ca şi de cea mai cumplită cruzime, fără să ţină seama de multe lucruri! în ochii lor, eu sunt femeia care trebuie ucisă. În ceea ce îl priveşte pe Salman Rushdie, nu vor şti niciodată…

— Te condamni singură acţionând în felul acesta. 11 spuse Malko. emoţionat şi tulburat de hotărârea tinerei femei.

Ea îl privi disperată.

— Dar sunt abandonată, moartă! zise ea cu o voce inexpresivă. Sigur că aş putea să fug din ţară, să mă ascund în Statele Unite, să încerc să uit, dar o să stau tot timpul cu frica în sân. IRA este foarte răzbunătoare. Cel care a trădat ştie că nu are scăpare. *Special Branch* cumpărase pe unul din şoferii unui membru important al *Army Council*. Au aflat asta. Un comando l-a dus pe vinovat la ţară şi l-au bătut de viu în cuie într-un copac, cuiele erau cuie de dulgher!

Mai vorbiră şi băură încă timp de o oră. Mairead se ameţise, amestecând atâtea băuturi aflate în bar şi acum limba i se împleticea. Privirea îi era tulbure iar gesturile nesigure. Aşa, anesteziată de alcool, părea că nu mai suferă.

În clipa aceea, Malko îşi dădu seama că în cameră nu era decât un singur pat mare… Lui Mairead nu părea să-i pese. Se ridică şi, cu o grimasă de durere, îi spuse:

— Ajută-mă să-mi scot halatul. În spatele ei Malko prinse capetele halatului pe care ea şi-l desfăcuse şi i-l scoase cu multă grijă de pe umeri. Spatele îi era plin de vânătăi, iar când halatul căzu pe jos, Malko observă că, după baie, Mairead nu-şi pusese nici sutienul şi nici chilotul. Avea un spate lung, cabrat, două fese mici care-i subliniau rotunjimile pline, dar alungite. Nu avu timp să o admire prea mult. pentru că Mairead se întoarse încet cu faţa spre el. Avea multe urme roşiatice iar tufişul de sub pântec semăna cu cărbunii aprinşi.

Surâse uşor. Privirea i se plimba şi, cu încetinitorul, se lăsă cu tot trupul spre Malko. strivindu-i plăcut buzele sub ale sale. Scoase un mic strigăt când el o mângâie uşor peste umărul umflat şi învineţit.

Apoi îşi desprinse buzele şi spuse cu o voce de nerecunoscut

— *Fuck me hard*! *1*

Mairead O’Connor adeverea proverbul conform căruia irlandezele nu cedează decât bete criţă. În faţa acestui dar mut, acestei

senzualităţi amorţite. Malko simţi cum dinspre mijloc îl cuprinde o erecţie formidabilă. Cu multă grijă o culcă pe Mairead pe spate. Ea începuse iar să îl sărute şi îi simţi coapsele musculoase cum se deschid sub greutatea lui. Vârfurile sânilor îi erau tari ca marmura. El se dezbrăcă repede şi dintr-odată se strecură în ea. Mairead gemu, îşi puse braţul sănătos pe spatele lui şi îl sărută cu furie. Făcură dragoste încet, în timp ce ea, cu picioarele strânse, se ondula încet sub el şi îl strângea să îl sufoce. Ea fu cea care începu să se mişte rapid sub el, declanşându-i lui Malko plăcerea pe care ea o primi cu o scuturare din tot corpul, cu ochii închişi.

Când Malko se desprinse de ea şi i se strânse alături, Mairead rămase în aceeaşi poziţie. O observă că se mângâia pe pântec cu mişcări imperceptibile ale degetelor. Nu dură mult timp. Malko văzu cum ridică bazinul, respiră profund, apoi căzu. liniştită. Întoarse spre el capul şi îi spuse cu un zâmbet îndepărtat:

— A fost foarte bine, dar de când am fost în închisoare nu mai ştiu să juisez decât în felul ăsta.

Peste treizeci de secunde era adormită. Malko rămase cu ochii deschişi în întuneric. Dacă Mairead nu se înşela, avea atunci o şansă să-i reuşească misiunea. Dar foarte repede IRA va afla de prezenţa lui la Dublin şi va face totul ca să îl elimine.

Harry „Mad Dog” Flynn lăsă vântul să-i lovească chipul. Sprijinit de bastingajul feribotului care lega Wilmington de Dublin, în sfârşit se destindea pe teritoriu irlandez. Perioada care urmase răpirii lui Salman Rushdie fusese stresantă. Aflase din mass media despre moartea Elizabethei Malone fără să ştie cum fusese reperată de Scotland Yard. Nu se menţiona nimic nici despre IRA în legătură cu răpirea, dar asta trebuia să fie un şiretlic de-al poliţiei. Moss Cooney, Jerry MacCann şi el, Harry, se înlocuiseră unul pe celălalt în furgoneta în care era ascuns Salman Rushdie, pândind

1) Străpunge-mă tare!

ce mai mic semn anormal şi întrebându-se în fiecare zi dacă nu va apărea poliţia.

Scriitorul, căruia îi administrau doze masive de calmante, era într-o stare de comă. De două ori pe zi continuau să îl hrănească şi să-şi facă nevoile. Apoi îl puneau din nou în „linţoliul” lui. În fiece zi. Harry „Mad Dog” Flynn suna la numărul de la mesagerie, aşteptând semnalul de plecare. O nouă tensiune în perspectivă, job-ul lui consta

în a-l duce pe scriitorul răpit la un membru al IRA care locuia în Arklow. În sudul Dublin-ului, şi de a veghea la finalizarea operaţiei.

În sfârşit, mesajul sosise şi porni la drum, uşurat, în ciuda riscurilor pe care le comporta această călătorie. Din fericire, în media nu se mai vorbea despre Salman Rushdie, iar poliţia trebuie să-şi mai fi slăbit supravegherea. Harry „Mad Dog" Flynn adusese armele în furgoneta care se pierduse în valul de maşini care ieşeau din Londra.

Se îmbarcase fără probleme pe feribotul pe care controalele erau punctuale. Harry aşteptase chiar ca un simpatizant al IRA să fie de serviciu ca să se îmbarce. Acum zărea chiar luminile din Dublin. Nu simţea absolut nimic, niciun sentiment pentru omul pe care îl răpise. Nici ură, nici milă. În ochii lui nu era decât un obiect de valoare, nimic mai mult. El şi cei doi complici ai săi îl tratau fără brutalităţi inutile, abţinându-se de la orice contact cu el. Decupase cu grijă toate articolele referitoare la răpire, pentru amintirile sale. Încă o dată îşi bătuse joc de Scotland Yard. Privea luminile Dublin-ului în ceaţă. Într-o zi nu va avea decât o singură Irlandă, iar el şi camarazii lui vor fi cinstiţi pentru lupta lor.

Trei zile! După calculele lui Malko, nu mai rămâneau decât trei zile cel puţin înainte de sosirea în largul coastei Irlandei a vasului *Sundowner*. Timpul trecea cu o viteză fulgerătoare. Mairead ieşi din baie în slip şi în sutien Umărul îi era umflat şi vânăt şi şchiopăta Totuşi reuşise să se machieze bine cât de cât şi îşi legase părul în coadă.

— Voi încerca să-l întâlnesc pe Jimmy Toland, spuse ea.

— Ce îi vei spune?

— Mai întâi să-i fixez întâlnire. Ştie că aparţin Organizaţiei, sper să nu-mi pună întrebări. După aceea, mai vedem.

Formă un număr de telefon şi începu să vorbească în gaelică Conversaţia dură destul de mult. Malko ar fi dat o aripă a castelului din Liezen doar ca să înţeleagă gaelica… Când Mairead închise, era radioasă.

— Mă va suna la numărul meu – cel pe care ţi l-am dat şi ţie – ca să fixeze unde ne întâlnim. Trebuie să se deplaseze încoace, pentru că nu locuieşte în Dublin.

— Superb! zise Malko. Acum avem două lucruri de făcut. Mai întâi, îţi cumperi nişte haine, apoi eu trebuie să trec pe la ambasada americană.

— Te voi aştepta aici, propuse Mairead, nu mă simt prea bine.

Brian Savage de-abia debarcase la Frankfurt, via Paris, că şi telefona la Londra la numărul de la mesagerie care-i folosea ca să comunice cu *Sundowner*. Avea un mesaj foarte scurt. *Ship of the desert* întârzia două zile din cauza vremii proaste.

Nu era o veste prea proastă. Se grăbise mai ales să afle veşti de la Harry „Mad Dog" Flynn între Londra şi Dublin. Tremura de fiecare dată când asculta radioul. Sună la uşa lui cineva şi merse să-şi lipească ochiul de vizor. Deschise. Era un om sigur, şeful de la *Active Service Unit* pentru protecţie, Paddy MacNeil. Acesta părea îngrijorat.

— Avem o problemă serioasă, zise el. Mairead O'Connor ştie că o urmărim şi i-am pierdut urma.

Îi povesti altercaţia cu barmaniţa şi tot ceea ce urmase. Ca şi prezenţa unui străin care venise la întâlnirea de la bar. Dintr-odată. surâsul sardonic al lui Brian Savage se şterse.

— Trebuie să o găsim, cu orice preţ. Verificaţi toate punctele.

— Şi apoi? *7 Nut her1*.

În câteva zile, *Sundowner* sosea, aşa că nu era momentul să rişte. Paddy MacNeil plecă aşa cum venise. Cunoştea Dublin-ul ca pe propriile-i buzunare şi ar fi descoperit-o pe Mairead şi dacă s-ar fi ascuns în infern. Brian Savage dorea, de când fusese informat despre condamnarea pronunţată de *Army Council* în dauna tinerei femei, să fie executată cât mai repede posibil.

Nu avea încredere într-o astfel de femeie.

Jack Hopkins. căpitanul de pe *Sundowner*. privea oceanul liniştit, în cele din urmă. Credea că n-o să mai treacă niciodată de Golful Leului. O vreme îngrozitoare l-a determinat să reducă viteza la nouă noduri şi ar fi trebuit să se refugieze în portul Corogne, ceea ce ar fi fost o catastrofă, se prăjea dacă o făcea.

Câteva cutii stivuite pe chei dispăruseră în timpul furtunii, dar asta nu era prea grav.

Coborî iar în cabina lui şi începu să-şi refacă ultimele calcule. După ce traversează Countown vor ajunge în trei zile. Acolo, vor avea puţin de aşteptat până la căderea serii când va avea loc întâlnirea finală. Descărcarea va dura poate vreo două nopţi. Asta depindea de oamenii şi de mijloacele puse la dispoziţie. Apoi, după ce va schimba echipajul, pentru că cei patru irlandezi ai IRA care erau cu el se simţeau epuizaţi după optsprezece zile de traversare, va porni din nou în ultima lui călătorie spre Tripoli. De data asta fără un risc major.

După asta nu îi mai rămânea decât să-şi cheltuie cele o sută de mii de lire sterline.

Formă un mesaj radio pe care îl transmise curând cu destinaţia serviciul de mesagerii londonez prin intermediarul prin care comunica, îi preciza, ca în fiecare zi, poziţia unde se afla. Ultima parte a călătoriei era cea mai periculoasă din pricina patrulelor de la Royal Navy şi mai ales a avioanelor de la Royal Air Force. Dar fără vreo informaţie sigură nu aveau niciun motiv să se intereseze de acest cabotier provenind din Nigeria şi care transporta ananas şi lemne cu destinaţia Liverpool.

De zece minute bune Malko vorbea pe linia protejată a ambasadei cu James Williamson, la Londra. Îi dădea din nou speranţe. La Londra, afacerea Rushdie continua să tulbure lumea politică. Omologii americanului mărturiseau că numai printr-un miracol l-ar mai putea găsi cineva pe Salman Rushdie viu.

— Printre altele, adăuga şeful staţiunii CIA, FBI-ul a găsit şantierul naval suedez de unde a fost cumpărat *Sundowner* Atunci se numea *Sparrow*. A fost cumpărat printr-un intermediar al unei bănci din Jersey, în numele lui Kevin O'Connor. Asta vine să confirme raţionamentul tău. După asta. Îi pierdem urma.

— Sper că-l vom regăsi aici, zise Malko.

— Mă pui într-o situaţie imposibilă, suspină James Williamson Dacă vreodată Verii vor afla că noi cunoaştem coordonatele unui cabotier care se pregăteşte să livreze două sute tone de arme către IRA, vor urla în aşa hal cum nici nu vreau să îmi închipui. Iar mie îmi place Londra mult. Istoria ta cu plaja pe care ei o folosesc la orice acţiune îmi apare la antipozii măsurilor de securitate cele mai elementare.

— Pentru că vă aflaţi la Londra, de aceea, explică Malko. Aici. În Irlanda de Sud, IRA face ce vrea ea, datorită miilor de simpatizanţi din rândul populaţiei şi a complicităţii pasive a autorităţilor politice. Gândiţi-vă numai cum le refuză britanicilor extrădările. Aşadar, dacă au un loc bun, cu ajutorul complicilor din jur, atunci îl folosesc din nou. Nu pare să fie o metodă prea rea. Sunt multe debarcări de arme în Irlanda de Sud în favoarea IRA şi niciodată nu a fost interceptat nici măcar un cartuş. Dacă planul meu funcţionează, îl vom recupera *şi pe* Salman Rushdie *şi* armele.

— Să te audă Cel de Sus, zise James Williamson. Dar pentru asta

ai patruzeci şi opt de ore. după care voi divulga totul Verilor dacă nu vii cu lucruri precise.

După ce închise telefonul. Malko luă pistolul Beretta 92 cu două încărcătoare pe care i-l pregătise şeful staţiunii. Nu era o măsură de precauţie inutilă, deşi Dublin-ul părea atât de liniştit cu autobuzele sale verzi imperiale ce se grăbeau încet spre străzile strâmte şi cu atmosfera sa de orăşel de provincie adormit.

Nu îl îngrijorau prea mult temerile lui James Williamson; la Langley. conducătorii CIA trebuie să fi sărit în sus de bucurie la ideea că vor da o lecţie orgolioşilor Veri. care pretindeau că ei au inventat informaţia. *Arrogant Pricks*… cum spuneau ei.

Mairead O'Connor vorbea la telefon când Malko se întoarse la *Shelburn*. Umărul îi dădea dureri îngrozitoare, dar tot refuza să

Aleargă la spital. Ieşise cu Malko ca să îşi cumpere câte ceva de toaletă şi de îmbrăcat. Avea migrene îngrozitoare, gamba i se umflase şi era învineţită toată, iar mâna se deformase. Imediat ce închise telefonul îi aruncă lui Malko o privire triumfătoare.

— M-a sunat Jimmy Toland. Avem întâlnire mâine la Dundalk. Îmi va confirma locul şi ora mâine de dimineaţă, l-am dat numărul de aici.

— Unde este Dundalk?

— Este un orăşel de pe coastă, la nord de Dublin, chiar înainte de frontieră, la două ore de mers.

— Astăzi nu poate?

— Nu. Şi nu pot să-l zoresc.

Mai rămânea puţin timp înainte de sosirea presupusă a vasului *Sundowner*. dacă Malko nu se înşelase în calculele sale. Cel puţin cabotierul să fi înaintat doar cu trei noduri cel mult pe oră şi să nu fi ajuns să descarce deja. Pe Malko îl treceau sudori reci. CIA era alături de el 100% în caz de succes, dar dacă ar fi fost nevoit să mărturisească Verilor, cu părere de rău. că CIA participase la rearmarea IRA. James Williamson nu va suporta de unul singur ruşinea asta.

Mairead se strâmbă de durere.

— Nu vrei să te vadă un medic? întrebă Malko. Ea îşi scutură pletele roşcate.

— Nu. doar după ce se va termina totul.

Tânăra irlandeză era foarte înverşunată să se răzbune pentru serviciile pe care le adusese Organizaţiei IRA.

Matthew O'Connel închise receptorul cu mâna tremurândă. În clipa aceea, ţeava pistolului fixată în ceafa sa se depărta puţin, încet, stomacul lui îşi reluă locul normal. Privea pe fereastra atelierului său de reparat ceasuri circulaţia de pe Armand Quay, ca pentru a-şi dovedi că nu trăia un coşmar.

Necunoscutul care îl ameninţa cu pistolul intrase ca un client oarecare. Imediat însă încuiase uşa şi îl ameninţă pe Matthew O'Connel că dacă striga îi va trage un glonţ în genunchi. Aşa ca pentru început.

Astea erau metodele IRA…

După care musafirul lui l-a întrebat veşti despre Mairead O'Connor. verişoara sa. Trădase şi acum IRA o căuta. Terorizat, ceasornicarul fusese nevoit să accepte învoiala. Trimisul IRA *ştia* că Mairead se folosea de el ca intermediar telefonic. O făcea de când lucra în Organizaţie. El rămânea acolo să intercepteze toate apelurile de la Mairead sau destinate ei…

După două ore sunase Jimmy Toland şi lăsase un mesaj; după câteva minute a sunat chiar Mairead. Omul de la IRA notase cu scrupulozitate toate informaţiile. Acum Matthew O'Connel nici nu mai îndrăznea să îl privească. Aştepta în orice clipă ca acela să îi tragă un glonte în cap.

Celălalt îl asigură:

— N-ai de ce să te temi dacă-ţi ţii gura. Nu m-ai văzut, nu spui nimic. Dacă mai vin mesaje, le notezi pentru mine. Voi reveni în seara asta. Dacă nu, ai de ales o *hood*.

Hood era o glugă neagră ce se punea pe capul trădătorilor înainte de a fi împuşcaţi. Bărbatul îşi puse pistolul la cingătoare, îşi încheie deasupra puloverul, îşi aşeză şapca pe cap şi plecă închizând uşor uşa în urma lui. De-abia se depărtase, că Matthew O'Connel întinse mâna spre telefon. O iubea mult pe Mairead O'Connor.

Ezită câteva lungi minute şi se rezemă apoi de tejghea. Mâinile lui tremurânde nu mai reuşeausă găsească şuruburile minuscule Un văl îi trecu prin faţa ochilor. Îşi dădu seama că plânge.

Lungită pe pat. Mairead. cu ochii închişi, avea febră. Malko o privea. Decisese să nu iasă din hotel ca să evite orice întâlnire. Şi oricum nu avea nimic de făcut înainte de întâlnirea cu Jimmy Toland.

Ea întoarse capul spre Malko şi îi surâse.

— Am impresia câmi trăiesc ultimele clipe plăcute din viaţa mea, zise ea încetişor.

— De ce?

— Nu vei fi mereu în preajma mea ca să mă aperi. Trebuie să ies, să văd oameni. Ei mă pândesc.

— *Company* nu o să te lase fără protecţie dacă afacerea asta reuşeşte.

Ea nu răspunse, dar îl trase pe Malko spre ea.

— Mângâie-mă peste tot, zise ea.

El începu să o mângâie peste tot trupul, iar Mairead se ondula sub degetele lui. Ştia ce îi place şi îşi vârî mâna pe sub halatul de prosop şi continuă să o mângâie. Mai întâi ea se încorda, apoi închise ochii. Malko o făcu să simtă plăcerea într-un timp record. Era cu siguranţă metoda sa preferată. Puţin mai târziu ea îl cuprinse cu buzele. Cu pricepere şi fără grabă ea îi smulse o plăcere atât de violentă încât strigă.

Jimmy Toland împinse, ca în fiecare zi, uşa de la *Snooker* cu faţada verde violent şi se duse la partida lui de biliard. Clientela obişnuită era la fel de zgomotoasă ca de obicei şi se îndreptă spre biliard salutând pe toată lumea, apoi se îndreptă spre scară şi urcă la primul etaj unde se afla barul.

Aici nu erau decât vreo şase bărbaţi. Barmanul Brennan, un adevărat butoi cu picioare, secondat de un bărbat cu o faţă ascuţită, foarte brunet, cu ochii apropiaţi şi de culoare închisă. Jimmy Toland nu-l mai văzuse niciodată pe acesta. Ajunse la tejghea şi îl salută pe Brennan.

— Hello! Ca de obicei, da? Brennan îi făcu cu ochiul.

— Eşti sigur că astăzi n-ai băut cam prea mult, Jimmy?

— N-are importanţă, zise cu indignare Jimmy Toland. Şi-apoi niciodată nu bei destul.

— Pune-ţi mâinile aici să văd dacă tremuri.

Râzând. Jimmy Toland îşi aşeză mâinile pe tejghea. Barmanul cel nou se apropie.

Înainte ca marinarul să aibă timp să îşi mai tragă mâinile, acesta apucă un ciob de sticlă şi lovi cu el din toate forţele mâna dreaptă a lui Jimmy Toland!

Acesta scoase un urlet înfiorător, voi să se dea înapoi, dar se opri. Mâna lui dreaptă era practic fixată în tejghea şi sângele începuse să şiroiască din rană.

Înnebunit de durere, privi în jurul lui prin ceaţa lacrimilor.

Toate feţele erau încruntate, îşi dădu seama că toţi cei de acolo aparţineau IRA!

Calm. barmanul cel gras coborî scara barului şi o fixă cu o sfoară de care era prinsă o inscripţie pe care scria: *Private party No trespassing*.

Când reveni la bar, unul dintre „clienţi” tocmai era pe cale să-i înfigă lui Jimmy Toland între coaste vârful unui pumnal. Acesta din urma urla cu mâna fixată tot de tejghea. Brennan se duse spre juke-box şi puse o baladă irlandeză. Bărbatul care ţinea pumnalul se aplecă spre urechea lui Jimmy şi urlă. ca să acopere zgomotul muzicii:

— Îmi vei spune când să mă opresc.

Malko îi întinse lui Mairead telefonul.

— Este pentru tine.

Avu timp să audă hărmălaia discuţiilor pe un fond muzical. Mairead schimbă câteva cuvinte în gaelică cu cel care-i telefonase şi închise.

— Avem întâlnire mâine, la prânz, spuse ea. La Dundalk, în faţa cinematografului Adelphi. Jimmy ne aduce caseta.

Jimmy Toland puse receptorul în telefonul de pe tejgheaua barului cu mâna stângă. Se forţase din răsputeri ca să spună câteva cuvinte pe un ton normal. Durerea din mână îi era atroce şi la fel de dureros simţea şi vârful cuţitului înfipt în spate.

— *Prease*, ia-mi asta, se rugă el.

Cu brutalitate, băiatul brunet şi slab îi smulse vârful de sticlă din tejghea şi îi eliberă mâna. Sângele şiroia. Barmanul îi azvârli un prosop ca să îşi înfăşoare mâna rănită şi imediat îl înconjurară patru zdrahoni.

— Hai. mergem acasă.

Jucătorii de biliard nu observară nimic deosebit când aceştia trecură prin sală. Jimmy ştia că cei patru l-ar fi omorât pe loc dacă ar fi încercat să atragă atenţia asupra lui. Şi-apoi. nimeni nu s-ar fi amestecat…

Brian Savage îl îmbrăţişa îndelung pe Harry „Mad Dog” Flynn care îl depăşea cu un cap şi părea încă şi mai uriaş în încăperea cu tavan jos.

Totuljnerge bine? întrebă Savage.

Harry se lăsa cu toată greutatea într-un fotoliu. Yeah! Sunt la Arklow. la Dennis. Şi celălalt?

— E.O.K. L-am pus la rece, în pivniţă.

— *No problem*, zise Harry „Mad Dog” Flynn.

Ce câteva ore. Brian Savage avea de dezlegat o situaţie dificilă. Prezenţa alături de Mairead O’Connor a unui necunoscut care semăna mai mult cu un „Joe” de la Mi 6 decât cu un îndrăgostit. Asta însemna că adversarii lor mirosiseră ceva.

Soluţia înţeleaptă era să fi anulat totul, însă era imposibil. Fiece oră suplimentară de navigat reprezenta pentru *Sundowner* un risc în plus şi partea cea mai secretă a operaţiunii nu putea fi amânată. Brian Savage nu avea decât acest vapor pentru a-l scoate pe Salman Rushdie şi pentru a-şi îndeplini angajamentul faţă de „Nasser”. În plus, IRA avea absolută nevoie de SAM 7 şi de puştile 106 fără recul pentru a putea organiza adevărate operaţiuni de război împotriva elicopterelor, blindatelor şi ale cazărmilor armatei de ocupaţie britanică în Ulster. Nici nu putea fi vorba ca planul prevăzut să nu se mai aplice. Trebuia numai „cumpărat” un răgaz chiar cu un preţ mare

Malko şi Mairead sosiră la Dundalk în vederea întâlnirii cu o jumătate de oră mai devreme. De la Dublin şoseaua mergea de-a lungul coastei. Nimic suspect nu le atrăsese atenţia, doar un motociclist care părea să-i urmărească, după care dispăru. Coborî pe Clan Brassil Street, strada principală care se înfunda într-un restaurant în întregime albastru, *Queen’s*. Mairead se informă, iar el întoarse la dreapta. La o sută de metri mai departe zări o piaţetă cu un complex bătrânicios compus dintr-un cinema şi un restaurant chiar în faţa oficiului de turism. Restaurantul cu storuri în dungi roz părea închis. Un afiş indica că era „*Adelphi movie theater*”. În faţă se afla *Hotel Imperial* şi barul lui superb. *Rockwell*, de la parter. Ca şi celelalte oraşe din Irlanda de Sud. Dundalk respira o plictiseală profundă şi o burniţă fină uda trotuarele.

Malko parcă în faţa restaurantului *Adelphi* şi privi în jurul lui.

— Este bine aici? întrebă el.

— Da, zise Mairead. Va veni cu siguranţă pe jos. Noi am ajuns devreme.

Prudent. Malko se hotărî să cerceteze împrejurimile. După ce îşi vârî Beretta 92 în centura pantalonilor, acoperit de vestă, deschise portiera.

— Aşteaptă-mă acolo. Îi spuse el lui Mairead O’Connor. Traversă şi pătrunse în *Rockwell’s Pub*. Interioarele erau bogate, lămpi mari Tiffany luminau tejgheaua lungă, la capătul căreia trei consumatori

priveau meciul de fotbal la televizorul suspendat. Nu mai era nimeni altcineva, nici chiar în sufrageria hotelului. Ieşi din nou, merse pe lângă Oficiul de turism şi pe lângă restaurantul închis. Liniştea nu era neobişnuită. Era tocmai ora de dinaintea dejunului.

Reveni la Mairead O'Connor care fuma cu nervozitate. Aşteptară în linişte. Văzură trecând două maşini ale Gărzii.

— Crezi că o să vină? întrebă Malko consultându-şi ceasul.

— Cu siguranţă, zise Mairead.

— A întârziat.

Mai trecură zece minute, după care Malko văzu venind dinspre centru un Rover gri care mergea foarte încet cu un singur om la bord. Făcu un ocol ca şi cum ar fi căutat loc de parcare şi în sfârşit se opri nu departe de ei. Şoferul, un colos, coborî. Traversă fără să se grăbească şi intră în *Hotel Imperial*.

Se scurseră cinci minute. Malko se simţi straniu de neliniştit, ca o pisică sălbatică înainte de furtună. Ora întâlnirii trecuse de mult şi în jurul lor piaţa era goală. Liniştea asta prelungită îl scutură deodată. Brutal îi veni în minte o imagine: acum douăzeci de ani în Belfast… Ieşi repede din maşină şi se apropie de Roverul gri parcat alături.

Avu impresia că stomacul îi va strivi plămânii. Se întoarse, prinse privirea lui Mairead prin parbriz.

— Ieşi! urlă el.

Ea nu îl auzi însă – îi văzu mişcarea buzelor şi expresia chipului. Malko ajunse lângă ea în momentul când cu greu. din cauza piciorului, încerca să iasă din Sierra. O apucă de mâna sănătoasă şi o trase afară.

— Repede! Să plecăm de aici!

Privi în jurul lui. ezită să traverseze, apoi zări zidul înalt care înconjura parkingul învecinându-l cu Oficiul de turism. Având impresia că retrăieşte o scenă recentă din viaţa lui. se ruga cerului să ajungă la timp.

Malko trebui să o împingă pe Mairead O'Connor cu violenţă ca aceasta să se lase în jos în spatele unui zid de ciment. Ea se sprijini în mâini şi Malko ateriza alături de ea cu faţa la pământ. Nu apucară să schimbe nicio vorbă. O explozie nebunească făcu zidul să tremure, după care îi învălui un aer fumegând şi un nor cenuşiu. Avură impresia că au plonjat deodată într-o linişte minerală. Explozia îi asurzise pur şi simplu. Presiunea aerului din timpane îi făcu pentru moment să nu mai audă nimic.

Ridicându-se cel dintâi. Malko zări o coloană de fum negru ridicându-se din trotuarul din faţa lui *Adelphi*. Părea că nu mai era viaţă în Dundalk. Liniştea mormântală se prelungi câteva secunde, după care fu întrerupta de strigăte, de apeluri, de claxoane.

Malko o ajută pe Mairead să se ridice. Se săltară cu gesturi automate contemplând un spectacol de apocalips. Faţada de la *Rockwell's Pub* nu mai exista, fusese distrusă de explozie Interiorul ardea încă şi câţiva oameni încercau să scape din incendiu. O femeie ieşi din ruine strigând, cu spatele în flăcări. Toate vitrinele din jur erau sparte şi strada era plină de cioburi.

Roverul gri nu mai exista, iar Sierra lui Malko. sfărâmată, fusese proiectată de cealaltă parte. Ardea. Mai departe ardeau şi alte maşini. Peste tot zăceau răniţi. Oamenii păreau şocaţi. O femeie ce stătea pe jos începu să urle. Nepoţica ei. lungită pe jos lângă ea, o ţinea de mână. dar nu mai avea jumătate din faţă. Mairead O'Connor trebui să se sprijine de zid ca să nu cadă.

Malko simţea groază şi furie. Atentatul acesta însemna că IRA ajunsese până la ei şi că Jimmy Toland fusese întors din drum sau şi mai rău.

Se auzeau venind spre locul exploziei maşinile poliţiei cu claxoane şi sirene. Malko o trase pe Mairead O'Connor spre Clan Brasil Street. Tânăra femeie era şocată.

— *My God*! bâlbâi ea. sunt nişte monştri! Ai văzut fetiţa? Dar cum ai putut ghici?

— Antena radio a Roverului. Maşina era nouă. iar antena veche şi ruginită. Explozia a fost declanşată prin radio datorită acestei antene.

— Dar omul care conducea Roverul? A intrat în bar. nu-i aşa?…

— Trebuie că a trecut prin hotel şi a ieşit pe altă ieşire. propos, ştii unde locuieşte Jimmy Toland?

— Da, nu prea departe de aici, în satul Killcary. Este aproape de frontieră. Vrei să mergem?

— Nu prea avem şanse să-l găsim acolo, zise Malko. dar trebuie să aflăm ce s-a întâmplat. Să luăm un taxi.

Găsiră unul în faţă la *Queen's*.

— Ce s-a întâmplat? îi întrebă imediat şoferul privindu-i fix.

— O maşină capcană, cred, zise Mairead. Bărbatul dădu din cap.

— *Bloody war*…

La ieşirea nordică din Dundalk, o cotiră la stânga, pe un drumeag de pădure foarte accidentat. Ca să câştige timp, şoferul propuse să o scurteze prin Ulster. Trecură frontiera invizibilă dintre cele două Irlande. Niciun control, niciun post de frontieră şi nicio poliţie. Se strecurară pe un drum îngust presărat de mici ferme. Deodată, un zgomot de motor îi făcu să ridice privirile. La liziera pădurii stătea un Lynx mare al armatei britanice pentru a supraveghea această zonă accidentată şi presărată cu simpatizanţi ai IRA. La dreapta lor, Malko zări în vârful unui deal o tabără desfăcută, înconjurată de sârmă de proiectoare şi de antene lungi. În jur erau şi împrejmuiri electrificate. O sută de metri mai departe era un *check-point* electronic, echipat cu mai multe camere şi garduri de fier escamotate pentru a obliga vehiculele suspecte să oprească. Un grup de soldaţi în ţinută de campanie, înarmaţi până în dinţi, ajutaţi de două blindate uşoare Saxon filtrau circulaţia oprind unele maşini.

Mairead O'Connor se chircise ca o stridie. În trecere aruncă o privire plină de ură soldaţilor înfofoliţi în jiletcile lor antiglonţ. Pe unul dintre blindate era scris un număr de telefon pentru denunţurile anonime. Era mizeria de război. Traversau comitatul Armagh unde soldaţii britanici trăgeau ca după iepuri.

Zece minute mai târziu ajunseră în Irlanda de Sud şi intrară în Villcary, un sat de trei sute de suflete, cu o biserică de granit cenuşiu ceva mai înaltă decât biserica Sf. Petru din Roma. În Irlanda nimeni nu se zgârcea când era vorba de Dumnezeu…

Mairead O'Connor îl îndrumă pe şoferul taxiului spre o fundătură, în centrul satului.

— Acolo este, în fund.

— Să mergem, sugeră Malko. Poate ne aşteaptă.

Casa lui Jimmy Toland, ultima pe dreapta, semăna cu o casă de păpuşă. Două ferestre, o uşă de lemn, un acoperiş în pantă şi o antenă de televizor. Malko împinse uşa de lemn ce se deschise, descoperind un interior sumbru. Imediat îi izbi nările un miros fad.

Mirosul morţii.

Cu pistolul Beretta 92 în mâna dreaptă, începu să exploreze casa. Jimmy Toland era într-un salonaş care se deschidea spre o grădină microscopică. Frânghia cu care fusese sugrumat era tot în jurul gâtului lui. Îi fixa cu nişte ochi ieşiţi din orbite pe o faţă umflată şi vânătă. Mairead O'Connor îl strânse pe Malko de braţ.

— *My Godl Nu* i-au închis nici măcar ochii.

Pentru o catolică practicantă, asta era cea mai gravă crimă. Malko se uită în jur şi văzu caseta video spartă la picioarele mortului. Banda fusese arsă probabil cu bricheta. Era un sinistru mesaj mut. Înainte de a fi omorât, Jimmy Toland vorbise. IRA prevăzuse că ei vor veni la el acasă… Malko privea pe gânduri resturile casetei şi zări rana din mâna dreaptă a lui Jimmy Toland.

— Haide să plecăm de aici, zise Mairead. Nu avem de ce sta. Malko urcase deja scăriţa strâmtă care ducea la primul etaj.

Intră în camera mortului, aranjată impecabil. Tocmai voia să iasă când privirea îi fu atrasă de un dulap cu uşa întredeschisă plin de casete video. În interiorul uşii era prinsă în pioneze lista cu casete, caligrafiată cu grijă, cu numerele corespunzătoare rafturilor.

Raftul nr. 20 era gol. La acest număr corespundea un nume de pe listă: *Six Fathoms Bank*. Era singura care lipsea, cea care fusese distrusă. Caseta cu plaja unde erau descărcate armele.

Coborî şi îi spuse lui Mairead ce aflase.

— Asta îmi aminteşte de un nume mai vechi, zise ea. O denumire tradiţională. (Deodată faţa i se lumină). îl cunosc pe patronul unui trailer, la Howth. lângă Dublin. Poate că el va şti cui corespunde asta.

Era într-adevăr ultima şansă… Ieşiră, părăsind cadavrul lui Jimmy Toland fără să-i fi închis ochii. Era de altfel înţepenit.

— Poţi să ne duci până la Dublin? întrebă Malko pe taximetrist

— Dublin! Dar asta o să vă coste cam 150 lire.

— De acord. Maşina noastră a fost distrusă în explozie şi trebuie să ne întoarcem repede înapoi.

*

*

Mută. Mairead O'Connor privea în gol. Urechile lui Malko încă mai ţiuiau de zgomotele exploziei. De fiecare dată când scăpa de la moarte, se simţea deprimat, dar şi cu un chef nebun de viaţă. Fără experienţa lui în maşini-capcană, acum ar fi fost morţi amândoi, încărcătura de explozibil trebuie să fi avut cel puţin cincizeci de kilograme. IRA nu făcea lucrurile pe jumătate…

Legănată de mersul maşinii. Mairead adormise. Malko nu o trezi decât la intrarea în Dublin. Şoferul se întoarse şi întrebă:

— Unde mergeţi, sir?

— Pe Elgon Road 42. zise Malko.

— Nu mergem la *Shelburn*? întrebă Mairead surprinsă.

— Nu. IRA va verifica cu siguranţă dacă ne-am întors. În genul acesta de atentate nu ştii niciodată imediat cine este mortul. Există şi alte victime. Putem să ne bazăm pe confuzie. E timpul să încercăm să-l salvăm pe Salman Rushdie.

Taxiul se opri în faţa casei alăturate ambasadei americane.

Şeful staţiunii CIA nu reuşi să-şi mascheze surpriza văzându-l pe Malko coborând din maşina împreună cu Mairead. Era deja la curent cu atentatul de la Dundalk. Bilanţul era opt morţi şi aproape treizeci de răniţi. IRA era bineînţeles bănuită, dar mai degrabă se credea că este vorba despre o explozie accidentală a unei maşini capcană „pregătită" în Sud şi care era în trecere prin Ulster. În fine. Dundalk nu prezenta niciun interes pentru IRA. Antony Morgan asculta fascinat explicaţiile lui Malko.

— Veniţi să vă instalaţi la noi. Este loc destul.

— Mai înainte trebuie să mergem la Howth. explică Malko: vrem să încercăm să descifrăm inscripţia pe care am găsit-o la Jimmy Toland.

— Luaţi maşina de serviciu a adjunctului meu. El este plecat în vacanţă.

Un sfert de oră mai târziu erau în drum spre Howth. Mairead îşi stăpânea cu greu un tremur nervos. Umărul o durea din ce în ce mai tare. După douăzeci de minute ajunseră la Howth, un mic port încântător de pescuit înconjurat de faleze şi de reşedinţe somptuoase, la vest de Dublin. Mairead ¡1 conduse până la cheiul cu trailere unde erau ancorate aproape zece vapoare. Se opri în faţa lui *Arkin Castle*. O corabie de peste treizeci de metri, în stare destul de proastă.

Urcă cu greu pe punte, dispăru în interior şi reveni însoţită de un roşcovan îndesat într-un pulover negru.

— Veniţi înăuntru, zise el.

Treizeci de secunde mai târziu erau aşezaţi la masă în faţa unei sticle de „Irish Power". Mairead nu pierdu prea mult timp ca să întrebe de *Six Fathoms Bank*. Interlocutorul ei nu arătă la început decât o surpriză totală. Merse şi se uită pe o hartă, dar nu găsi nimic.

— Aşteptaţi, zise el, mă duc să-l întreb pe patronul vecin, este mai bătrân ca mine şi cunoaşte coasta ca pe buzunarul lui.

Aşteptară cam un sfert de oră până ce auziră bocancii pescarului

tropăind pe scară. Venea jubilând.

— Ştia! zise el. Este bancul de nisip din faţă de la Clogga Beach. Are şase metri adâncime şi e mult peşte acolo. Asta este vechiul nume.

— Unde este Clogga Beach?

Marinarul luă o hartă a coastei de est a Irlandei şi puse degetul pe un punct, puţin mai la sud de oraşul Arklow.

— Acolo este Clogga Beach. În realitate sunt două plaje despărţite de un promontoriu stâncos. Vara este multă lume acolo.

Malko nu mai avea stare. Chiar şi mort, Jimmy Toland îi ajutase. Erau şanse mari ca Clogga Beach să fie locul pe care îl căutau. Se despărţiră de patronul lui *Arkin Castle* şi se întoarseră la Dublin. Era târziu, Malko se mulţumi să lase treburile pe a doua zi.

— Arklow se află în comitatul Wicklow, remarcă Mairead. Sunt mulţi simpatizanţi IRA pe acolo.

El aprobă. Dacă găsise plaja unde urmau să fie debarcate armele, era posibil ca tot aici să fie şi Salman Rushdie îmbarcat pentru Libia. Dacă asta i se confirma, era o victorie formidabilă…

În timp ce conducea. Malko îşi spunea că, la urma urmei, el era singurul care se preocupa de soarta lui Salman Rushdie Britanicii îl preferau în schimbul unei încărcături preţioase, iar CIA voia doar să-i umilească pe Veri…

Mairead aproape adormise, epuizată, când ajunseră la casa lui Antony Morgan, în Alesbury Road. Americanul le pregătise o masă rece de care Mairead de-abia se atinse, mulţumindu-se doar cu un Cointreau *on ice*.

Şeful staţiunii CIA le ţinu companie degustând cu o plăcere evidentă coniacul Gaston de Lagrange XO. Părea la fel de şocat ca şi ei, deşi nu-şi riscase deloc viaţa.

— Ceea ce i-au făcut lui Jimmy este dezgustător, suspină Mairead. Într-o bună zi o să-mi vină şi mie rândul.

Spunea asta fără revoltă. Era o constatare.

Malko aprobă, cu gândul aiurea. A doua zi de dimineaţă, ar mai rămâne două zile înainte de sosirea probabilă a vaporului *Sundowner*.

Între Dublin şi Arklow drumul mergea de-a lungul coastei din ce în ce mai înguste. Era o vreme splendidă. Faţa trasă a lui Mairead dovedea cât de mult suferea, dar nu se plângea niciodată

Trecuseră prin Wicklow, un târguşor destul de important, şi se apropiau de Arklow. Trecură peste un pod pe deasupra unui râu. cotiră

la dreapta. În inima satului, apoi la stânga şi continuară spre sud. Imediat după aglomeraţie, drumul se depărta de malul mării. Malko era cât pe ce să nu observe un mic indicator negru şi alb pe care scria: CLOGGA BEACH, 1, 5 km. Se hurducară mai bine de un kilometru pe un drum îngust până la o răspântie. La stânga, un drum neasfaltat ducea spre Clogga Beach.

După zece minute, Malko se opri pe o platformă măturată de un vânt violent care bătea peste marea Irlandei. Coborâră din maşină şi găsiră nişte scări ce duceau spre plajă. Plaja era împărţită în două părţi absolut pustii. Cea dinspre nord, mai mare. adâncă de 30 de metri, se termina într-o potecă largă pe unde putea trece un automobil. Drumul jde-a lungul coastei era la o distanţă de aproximativ trei kilometri. În afara câtorva ferme şi a unui hotel în construcţie, nu era altceva decât câmp.

De-o parte şi de alta a plajelor erau nişte faleze abrupte. Sub ea dinspre nord era un *trailler-park*. folosit probabil vara pentru furiş" Portul Arklow. la două mile spre nord. de-abia se vedea. Marea Irlandei era de un calm neobişnuit, ai fi zis că este un lac…

Locul era ideal pentru debarcarea clandestină a armelor, la o oră şi jumătate de drum de Dublin.

— Să ne întoarcem la Arklow. sugeră Mairead. E mai bine să nu stăm pe aici. Am putea fi reperaţi. Sunt cu siguranţă pe aici simpatizanţi ai IRA printre fermierii din împrejurimi.

Malko mai aruncă o ultimă privire spre Clogga Beach şi se urcară în maşină.

* * *

Arklow nu avea decât două străzi în formă de T, destul de populate. Buticuri. barurile obişnuite şi inevitabila biserică masivă. Malko urcă încet pe Main Street, întoarse la dreapta la capătul T-ului spre o stradă care urca. Un indicator de staţionare îl invita să parcheze pe un teren aproape gol cu un chioşc cu muzică, chiar deasupra râului, la limita de nord a târgului.

În timp ce ieşea din Metro, observă un minibus împopoţonat cu capete de leu pictate, într-o stare jalnică. Avea perdeluţe la ferestre şi pneurile moi ca ale unei jucării de copil. Numărul era britanic, singura de acest fel printre celelalte maşini de acolo… Uşile din spate se bălăngăneau prost închise. O rază de soare făcu să strălucească un obiect pe jos, chiar lângă ţeava de eşapament. O bucată de metal cu

contururile distruse, pe care o luă de pe jos. îl surprinse greutatea.

— Să mergem să dejunăm, zise Mairead.

Plecară spre *Riverwalk Cate*, o clădire modestă unde li se servi un „Irish stew”, oaie moartă de bătrâneţe. Malko încerca să pună la cale un plan. Chiar dacă Clogga Beach era *plaja*, mai avea o grămadă de probleme de rezolvat. Nu va înfrunta IRA de unul singur, însă dacă îi vor pune pe britanici la curent, va pierde conducerea operaţiunii…

— Ce ai găsit pe jos? îl întrebă Mairead. Îi arătă bucata de metal pe care ea o examina cu atenţie.

— Este din argint, zise ea. Parcă ar fi o hartă de geografie. Nu-i amintea de nicio ţară cunoscută. Dar erau 158 pe tot globul.

175

Brusc. Malko revăzu o frază dintr-o documentaţie pe care o citise în legătură cu Salman Rushdie.

— Să ne întoarcem repede la Dublin, zise el. Trebuie să merg într-o librărie mare.

Peste o oră şi jumătate, intra în librăria de pe Kilroy Street şi se duse spre raionul cu atlasuri. Deschise unul la pagina dorită şi scoase din buzunar obiectul. Nu mai avea niciun dubiu: ceea ce găsise lângă camionetă era o hartă a Indiei, a Pakistanului şi a Bangladesh-ului atunci când nu erau decât o singură ţară. ataşată Coroanei britanice.

Un obiect pe care, conform rapoartelor. îl purta mereu Salman Rushdie, născut la Bombay.

Capitolul XX

Malko ieşi euforic din librărie. În sfârşit, descoperirea lui era confirmarea tangibilă a ipotezei sale. După ce reuşise să descopere numele cabotierului care transporta armele, apoi data plecării lui din Malta şi locul posibil al sosirii, ştia acum, mulţumită obiectului găsit în parkingul din Arklow, că Salman Rushdie era de puţină vreme prin apropiere. Dar unde? Când va fi oare dus pe *Sundowner*? Dacă Malko se înşelase în calculele lui, însemna că armele erau deja pe pământ irlandez, iar Salman Rushdie în drum spre Libia. În orice caz trebuia să acţioneze. În timp ce mergeau spre ambasada americană, îi explică în maşină lui Mairead semnificaţia obiectului găsit. Trei minute mai târziu vorbea la telefon cu James Williamson. Convorbirea a fost scurtă şi întreruptă de un apel pe care-l făcuse şeful staţiunii de la Londra.

— Tocmai am vorbit cu Sir Peter Clark, zise el. Sărim acum amândoi într-un avion special. În maximum trei ore vom fi acolo.

Safe-room-ul ambasadei era amenajată ca sală de conferinţe. Antony Morgan, şeful staţiunii de la Dublin, făcea de serviciu pentru a evita indiscreţiile. Mairead fusese adusă în faţa reuniunii de Malko, pe baza cunoştinţelor ei despre IRA. Ceea ce în mod evident nu-i prea era pe plac lui sir Peter Clark. După expunerea faptelor. Malko deschise dezbaterea.

— Scopul nostru este simplu, zise el. Să îl recuperăm pe Salman Rushdie între momentul în care va fi adus de la locul unde este deţinut şi până ajunge la Clogga Beach. Aşadar, *după* ce vor fi descărcate armele, pentru că mă gândesc că pe el îl vor urca la bord în ultimul moment. Va trebui să avem pregătită o forţă importantă de intervenţie, pentru că riscăm să ne găsim faţă în faţă cu mai mult de zece membri ai IRA.

Sir Peter Clarke ridică mâna.

— Când trebuie să sosească vaporul?

177

Innumele lui – Alleth

— Dacă pronosticul meu este exact ar putea sosi chiar mâine. Descărcarea se face noaptea. Aşadar ar trebui ca în zori să intervenim.

Mairead O'Connor îi aruncă un zâmbet ironic.

— Sir, sunt cea mai în cunoştinţă de cauză să vă spun că Garda, mai ales în regiunea aceasta, are mulţi simpatizanţi IRA. Ar fi imprudent ca aceştia să afle ceva.

— În acest caz, zise sir Peter Clarke ursuz, nu văd decât o singură soluţie. Să reperăm cu patrulele aeriene vasul *Sundowner* Cea mai înţeleaptă soluţie este să îl inspectăm înainte de a atinge coasta.

Malko îi aruncă o privire furibundă.

— Sir, este soluţia cea mai clară şi mai perfectă prin care îl condamnaţi la moarte pe Salman Rushdie. Despre el nu ştim deocamdată nici unde se află. Chiar dacă scotocim fiecare casă din Arklow – şi legal nu văd cum am putea-o face – cei care l-au răpit tot vor avea de zece ori timpul să-l omoare. Bineînţeles că va fi posibil să i se facă funeralii naţionale.

Dintr-odată, sir Peter Clarke se îmbujora şi Malko se întreba dacă nu cumva se va sparge ca un balon umflat.

— Atunci ce sugerezi? şuieră el în pragul apoplexiei.

Malko îl lăsă până ce reveni la culoarea normală, apoi îi spuse pe un ton conciliant.

— Mai întâi, vă înţeleg foarte bine grija ca aceste 200 de tone de arme să nu cadă în mâinile IRA. Este suficient pentru asta să se stabilească un cordon sanitar apropiat şi cât mai discret în jurul locului Clogga Beach. După ce îl vom recupera pe Salman Rushdie veţi putea interveni. La nevoie, cu sprijin din partea Gărzii.

— Cine va stabili totul?

Şeful de la MI6 nu admitea să fie înfruntat. Malko, care se înţelesese cu Antony Morgan, anunţă calm:

— Cred că vă este uşor să apelaţi la *Intelligence Unit* nr. 14 cu baza la Armagh. Această unitate specială ţine de dumneavoastră, iar elementele ei au fost deja infiltrate în această parte a frontierei pentru misiuni foarte speciale.

Prin aer trecu un înger din aripile căruia picura sânge. Malko şi sir Peter Clarke ştiau bine că uneori li se întâmpla acelor „Joes" de la a 14-a *Intelligence Unit să* execute membri ai IRA refugiaţi în Irlanda de Sud… James Williamson sări în ajutorul lui Malko.

Innumele lui – Alleth

178

— Cred că aceasta este singura soluţie. Avem douăzeci şi patru de ore pentru a ne organiza. Bineînţeles că, atunci când totul se va termina, vom dispărea şi doar administraţia dumneavoastră va fi acoperită de succes.

Asta era *cu adevărat* umor britanic.

Sir Peter Clarke scoase un suspin lung şi lăsă să-i scape:

— Foarte bine. Dar să vă apere Dumnezeu dacă armele vor dispărea aiurea.

Mairead O'Connor, cu umărul pansat şi piciorul sprijinit pe o pernă, părea că nu îşi revenise încă după întrunire. Nu a vrut să se mişte toată ziua din reşedinţa lui Antony Morgan. Condamnată la zece ani pentru omorârea unui poliţist, colabora acum cu cei mai mari duşmani ai IRA: MI6.

— Nu este altă cale de a-l salva pe Salman Rushdie, zise Malko.

— Nu pentru el fac eu asta, zise Mairead. Ci pentru ca să-l răzbun pe Kevin.

Uşa se deschise şi Antony Morgan intră cu un sac mare de pânză neagră. îl deschise şi-i desfăşură conţinutul pe pat.

— Lată două walkies-talkies Motorola, zise el. Se aud la 5 km şi au un sistem de codaj integrat. Binoclul ăsta de noapte bate până la

optzeci de metri. Şi iată cel mai util lucru: o armă de asalt FAL cu lunetă în infraroşu care bate până la şase sute de metri. Are peste zece încărcătoare, dar sper să nu aveţi nevoie.

Malko îşi privea echipamentul. Ceruse să fie chiar el cât mai aproape posibil de plajă şi să dea personal ordinul de desfăşurare a comando-ului care va fi ascuns de-a lungul rutei Arklow-Gorey şi în zona nelocuită Arklow şi Clogga.

— Au sosit toţi? întrebă el.

— Da. Repartizaţi în diferite hoteluri împreună cu materialul. Vor interveni pe serii mici spre ora zece seara.

Britanicii trecuseră frontiera în civil, în grupuri mici. În maşini uneori neînmatriculate, spre Irlanda de Sud. Antony Morgan îl privi pe Malko cu un surâs.

— Mai am o veste bună. A fost reperat. În larg spre Cork, la 100 mile marine de aici. un vapor ce se îndreaptă spre nord şi care ar putea fi *Sundowner*.

Inima lui Malko începu să bată repede.

— Cine a reuşit „asta”?

— O vedetă de la MI6 deghizată în trailer. Nu s-au apropiat prea mult.

Până în ultima secundă, Malko se temea de o intervenţie prea sângeroasă a britanicilor. Ca să-l liniştească, Antony Morgan îi spuse:

— Ai două walkie-talkies în caz că unul se strică. Sunt puse pe canalul 4. Interlocutorul tău este căpitanul Andrew. *Code name* BLUEBERRY. Te va asculta tot timpul şi îţi va transmite ordinele.

— Perfect, zise Malko. Cine mă duce acolo?

— Eu. Te las la o jumătate de milă înainte de drumul ce duce spre Clogga Beach. Prietenii noştri de la IRA pot să fie şi ei pe poziţii. Pe mine mă găseşti pe canalul 2.

Ieşi din nou şi îi lăsă pe Malko şi pe Mairead in tête-à-tête.

— Sunt nerăbdătoare să se termine totul, zise tânăra femeie.

— Să nu te simţi vinovată. Îi spuse Malko. Dacă nu te-aş fi întâlnit, ar fi trebuit să merg pe filieră.

Se apropie de ea, Mairead îl înlănţui cu braţele pe după gât şi îl sărută:

— M-am gândit la tine în noaptea asta. *Take care*.

Maşina lui Antony Morgan se opri câteva secunde la limita comitatului Wicklow pe refugiul străzii, după care plecă iar. Malko

sărise din ea şi se îndepărta în penumbră cu sacul negru în mână. Bătea un vânt puternic de îndoia tufişurile. În afară de arma FAL, îşi mai luase şi Beretta 92 la talia jeans-ilor, cu un glonte pe ţeavă. Ferindu-se de poteci, o tăie peste câmp cu multe precauţiuni. Înainte de a ajunge la un spaţiu deschis, inspecta cu grijă terenul cu binoclul.

Peste patruzeci de minute ajunse la malul unei faleze de deasupra mării Irlandei luminată în depărtare de câteva luminiţe de la vapoarele de pescuit. Poate că printre ele era şi *Sundowner*.

Îi trebuiră câteva minute ca să repereze locul unde se afla. Se găsea puţin spre sudul promontoriului care despărţea cele două plaje de la Clogga. Ajunse lângă un loc cu multă vegetaţie de pe plaja dinspre nord şi se instala acolo cu arma FAL la îndemână lângă el. Nimic şi nimeni la orizont.

Foarte repede. În ciuda hainei lui îmblănite, simţi că îngheaţă. a fiecare zece minute inspecta cu Dinoclul marea şi plaja.

Nimic. Marea murea încet pe nisipul plajei pustii. În zare, spre nord. scânteiau luminile unei ferme, probabil. Era ca o vânătoare cu pândă. Doar dacă ar fi în apropierea vânatului…

Orele se scurgeau cu o încetineală îngrozitoare. Frigul îl împiedica să doarmă şi făcea eforturi să nu aţipească. îl măcina teama de a se fi înşelat. Şi dacă *Sundowner* va acosta în altă parte? Cu siguranţă că IRA nu dispunea de un singur loc de debarcare…

La ora patru dimineaţa, necăjit, îngheţat, anchilozat se hotărî să deschidă aparatul. Lui Antony Morgan nu îi trebuiră decât câteva minute ca să-i răspundă pe canalul 2 şi Malko porni la drum. Morgan îl luă din acelaşi loc după treizeci de minute. Înainte de a-şi părăsi postul de observaţie, chemase *Blueberry* şi ordonă demontarea.

— Vom reîncepe mâine seară, suspină Malko. Până la urmă o să sosească blestematul ăsta de *Sundowner*.

Când ajunseră la Dublin, tocmai se crăpa de ziuă. Era şase dimineaţa… Mairead O'Connor nu dormea. După ce Malko făcu un duş ca să se încălzească, se aruncă în braţele lui, îl acoperi de sărutări şi îi trezi dorinţe.

— Mi-a fost toată noaptea teamă, zise ea. Am visat că nimeriseşi şi într-o ambuscadă.

Gura ei se desprinse de a lui. coborî şi se opri peste tot pe unde putea să aducă senzaţii de plăcere, până spre mijlocul trupului, îl sorbi cu o tandreţe senzuală care îl făcu să uite de noaptea albă pe care o

petrecuse. Mai târziu, când dori să o pătrundă, ea se agăţă de prada ei şi îl făcu să se golească în gura ei cu o grijă iubitoare. Liniştit, Malko se gândea că nu şi-ar fi imaginat-o niciodată pe Mairead drept vestală, la prima lor întâlnire.

După episodul acesta, orele serii se scurseră încet.

— Merg cu tine.

Mairead O'Connor se pregătise fără să spună nimic: un pulover negru gros, un slip de aceeaşi culoare, un fular pentru care tunsese probabil trei oi şi nişte încălţări. Fără arme. Malko îşi spuse că ar fi fost mai bine să nu îl anunţe pe sir Peter Clarke

181

despre prezenţa fetei. Îşi privi ceasul: ora opt. Era timpul să plece. Antony Morgan îi aştepta. Dispozitivul *Blueberry* era pe poziţie ca şi în ajun. Nu era nicio veste despre *Sundowner*.

„Trailerul" unităţii MI6 nu a mai vrut să verifice informaţia din ajun pentru a nu risca să alerteze IRA. în ceea ce îl priveşte pe sir Peter, el se ruga ca nu cumva serviciile de securitate ale Irlandei de Sud să nu observe prezenţa oamenilor săi.

Drumul se făcu în linişte ca şi traversarea landului pustiu. Mai-read nu suporta să se uite pe fereastră. Malko se reinstala în acelaşi loc. Alături de el Mairead scruta marea. Timpul se scurgea la fel de monoton ca şi ieri. Curând, amândoi simţiră cum îi pătrunde frigul.

Erau aproape amorţiţi când, spre miezul nopţii, îi surprinse un zgomot neobişnuit. Malko îşi dădu imediat seama că este vorba despre pufăitul sacadat al unui motor de tractor.

Zgomotul venea dinspre nord şi se apropia de ţărm. Scrută iar marea cu binoclul, dar nu văzu nimic. Zgomotul sacadat al tractorului creştea. Bizar… chiar şi în Irlanda, ţăranii nu lucrau pe timpul nopţii.

Din nou scrută marea Irlandei, dar fără rezultat. Deodată Mairead îl lovi cu cotul şi îi arătă o umbră la nivelul apei la 200 de metri distanţă de ei. Îşi aşeză binoclul şi simţi că presiunea arterială i-a crescut. O formă mare şi neagră se ridica cu greu pe apă şi se apropia venind dinspre larg. Se îndreptară spre extremitatea de nord de la Clogga Beach. Motorul se auzea acum mai încet.

Malko îşi aşeză binoclul de o parte pentru a putea folosi luneta puştii care bătea mult mai departe şi distinse două siluete şi mai multe lăzi mari.

Ceea ce plutea ajunse pe nisipul plajei şi de pe ea coborâră cam

șase-șapte oameni ce înaintau în întuneric. Bâlăcindu-se prin apă se repeziră la lăzile pe care le duceau și le traseră după ei Imediat pluta care-i adusese făcu calea întoarsă spre larg.

Cu nerăbdare, Malko inspecta marea cu luneta sa cu infraroșu și distinse în cele din urmă, la aproape o jumătate de milă de coastă, conturul unui vapor staţionat cu toate luminile stinse. De el se desprinse o ambarcaţiune mult mai mică care se îndreptă spre mal. Când se apropie. Malko deosebi o șalupă de vreo zece metri încărcată ochi cu lăzi.

Avea chef să strige de bucurie. După atâtea prilejuri de falsă bucurie, acum asista tocmai la debarcarea de pe *Sundowner*. Își îndreptă binoclul spre extremitatea plajei și deosebi un fel de remorcă în care oameni ai IRA încărcau lăzile.

Puţin câte puţin, descoperi dispozitivul inamic. Pe plajă se aflau doi bărbaţi înarmaţi cu puști de asalt și care supravegheau descărcarea. În afara „hamalilor”, mai era și șoferul tractorului și cu siguranţă și alţi membri ai IRA pe poziţie de apărare, puţin mai sus.

— Ei sunt! șopti Malko strângându-i lui Mairead mâna foarte tare.

Malko se abţinea să nu triumfe. Acum trebuia să-l recupereze pe Salman Rushdie dintr-o singură bucată. Mai bine de o oră observă manejul: cele două ambarcaţiuni făceau naveta între *Sundowner* și plajă, se grăbeau ca nebunii și fugeau între resac și remorcă. În timp ce urca faleza, tractorul bârâia mult mai încet în timp ce trăgea remorca plină cu lăzi. Strada era la trei km. așa că nimeni nu trebuia să îl audă.

— Ce facem? întrebă Mairead O’Connor.

— Nimic, zise Malko. Trebuie să aşteptăm ca ei să termine. Vom avea puţin timp pentru a acţiona.

Își continuă supravegherea concentrându-se asupra bacului și a șalupei în vreme ce se îndreptau spre *Sundowner*.

Nu cărau nimic ce ar fi putut semăna cu un corp omenesc Orele treceau, monotone. Tractorul făcea câte un tur la fiecare jumătate de oră… La ora cinci și jumătate dimineaţa, cele două ambarcaţiuni sosiră în același timp. Oamenii de pe plajă ţinură un sfat în șoaptă și apoi plecară. Puţin mai târziu se auzi iar bâzâitul tractorului și cei doi bărbaţi înarmaţi se repliară.

Se făcu liniște. Malko numărase șaptesprezece transporturi. O cantitate enormă de arme. Nerăbdător, își fixă binoclul pe *Sundowner*.

Cabotierul tocmai era pe punctul de a se îndepărta! IRA nu îl predase pe Salman Rushdie. Şi dacă îl vor recupera oare în altă parte?…

Malko privea cu ciudă spre orizontul care se lumina. *Sundowner* nu mai era decât un punct pe marea Irlandei. Apoi. după cum se asigurase cabotierul. nu putuse să-şi descarce toată încărcătura. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Mairead spuse:

— Va reveni. Niciodată nu au avut timp să debarce totul într-o singură noapte.

— Se prea poate, suspină Malko.

Ca şi în ajun. trimise lui Antony Morgan şi la *Blueberry* mesajele, după care porni iar la drum peste câmpiile pustii. Nu putea să-i mai ţină pe loc pe britanici. Sir Peter Clarke ar mai fi avut oare răbdare când poate armele luau drumul deja nordului? Malko nu putea să-i ascundă faptul că *Sundowner* apăruse conform previziunii. Discuţiile se anunţau a fi dure.

Cu un chip impenetrabil, sir Peter Clarke asculta pledoaria lui Malko care părea clar asemenea unei pilule greu de înghiţit. Deşi oamenii de la *Intelligence Unit* nr. 14 îşi continuau supravegherea discretă, totuşi şeful de la Mi 6 se temea ca IRA să nu înceapă imediat transferul. El era pentru o intervenţie imediată, acum când armele încă mai erau aproape de Clogga Beach.

Malko i se opunea. Mai erau destule arme nedescărcate pe vas şi… Salman Rushdie. James Williamson propuse un teren de înţelegere.

— Trebuie să ne asigurăm mai întâi dacă *Sundowner* mai este în zonă, sugeră el. Dacă a plecat, nu văd niciun inconvenient să nu intervenim. Dacă nu, trebuie ca sir Peter Clarke să ne acorde încă 24 de ore.

Tensiunea ajunsese la maximum. Cei doi responsabili, englezul şi americanul. Îşi puneau în joc capetele în faţa administraţiilor lor.

— Şi cum să fim siguri de asta? întrebă Malko.

— *Sundowner* merge cu maximum 15 noduri, zise James Wil-Iliamson A plecat de la Clogga Beach pe la 6 dimineaţa. Până la Iprânz nu putea să parcurgă mai mult de 100 de mile nautice. putem să-l reperăm uşor cu ajutorul unui elicopter Dacă este în fapropierea coastei, cu siguranţă că nu a ajuns în vreun port.

— Puteţi să faceţi rost de un aparat civil? întrebă Malko.

— Da. Cu un binoclu tare cu care să urmărim coasta îl vom repera oriunde ar fi. Sunteţi de acord, sir Peter Clarke?

— Să încercăm, cedă cu ifose britanicul.

Elicopterul Bell roşu cu alb zbura la aproximativ o sută de picioare deasupra solului, mergând de-a lungul coastei. Decolaseră de la Dublin spre ora zece cu direcţia Cork şi survolaseră masivul muntos care ocupa o parte a Comitatului Wicklow. De la Cork se înălţaseră mai mult. Datorită binoclului oferit de *Intelligence Unit* nr. 14. puteau scruta marea până la o adâncime de cincisprezece km.

Marea Irlandei era pustie, pescarii se întorseseră de cu zori. Nu văzuseră decât trei cargouri mult mai mari decât vasul pe care îl căutau şi câteva bărci la mai puţin de o milă de coastă. Malko şi Antony Morgan scrutau orizontul cât mai departe. Oare *Sundowner* era atât de rapid ca să depăşească punctul de sud al Irlandei şi să ajungă deja în Atlantic?

— A plecat! mormăi Clarke.

Malko nu răspunse. Se făcuse negru. Tocmai trecuseră de Wexford de cel mult douăzeci de minute şi ajunseseră pe înălţimea de la Clogga Beach. Deodată tresări, tocmai apăru un vapor în raza binoclului. Nu avea nicio dâra în urma lui: stătea pe loc.

— Ce este asta? zise el arătându-i pilotului ceea ce descoperise.

Irlandezul nu ezită.

— Vaporul-far de la Arklow.

Entuziasmul lui Malko scăzu. Dar continuă să examineze marea şi descoperi, între vaporul-far şi coastă, un alt vapor ancorat şi de mărimea acestui *Sundowner*. Îi întinse binoclul lui sir Peter Clarke.

— Iată-l!

Britanicul îl privi îndelung şi zise:

— De unde poţi fi sigur că este chiar el?

În sinea lui, Malko spumega. L-ar fi aruncat cu mare plăcere peste bord.

— Am putea să ne ducem pe punte ca să verificăm, zise el. Dar sunt sigur că este vorba de *Sundowner*. Aşteaptă să se întoarcă la Clogga Beach ca să-şi termine descărcarea. Două sute de tone de arme sunt imposibil de descărcat într-o singură noapte…

— Şi eu cred tot aşa, zise James Williamson.

— Bine, zise morocănos şeful de la Mi 6. Sper să nu mă faceţi să comit cea mai mare greşeală a vieţii mele.

Noaptea aceasta era mult mai întunecată decât cea dinainte, cu nori grei din care curgeau şiroaie de apă la intervale regulate. Pentru a

treia oară, Malko îşi reluă postul de observaţie. Asta pentru ultima oară, pentru că sir Peter Clarke nu va mai accepta încă o amânare.

Malko şi Mairead erau acolo doar de zece minute, când din întuneric îşi şi făcu apariţia prima şalupă încărcată cu vârf. Lui Malko nu îi fu prea greu să repereze vasul *Sundowner*. mult mai aproape de coastă, pregătit să pornească motoarele. Câteva minute mai târziu, apăru pe plajă şi tractorul şi transbordarea armelor se făcea ca şi în ajun. Orele trecură în acelaşi ritm monotom. Oamenii de la IRA alergau pe plajă cu lăzile grele. Malko îşi privi ceasul cu sufletul strâns.

În cel mult o oră se lumina de ziuă.

Harry „Mad Dog" Flynn termină de încărcat cele şase lăzi cu arme SAM 7 într-un minibus parcat sub unul dintre hangarele fermei lui Tom Ross. Erau ascunse lăzi peste tot în bălegar, în fân sau chiar în staule. Le vor lăsa acolo cât mai puţin timp posibil, dar chiar cu riscul că ar fi putut fi reperate era imposibil să aducă un asemenea stoc important pe drumul Ulsterului.

Doar armele SAM 7 aveau prioritate. Cu misilele sol-aer vor putea în sfârşit să doboare elicopterele Lynx ale armatei britanice. Frica va fi atunci în tabăra cealaltă… Harry „Mad Dog" Flynn

[privea cutiile lungi aproape cu tandreţe. Voia să fie cel dintâi care [să le folosească chiar dacă ar fi trebuit să se infiltreze în Ulster.

Zgomotul tractorului îl aduse la realitate. Din umbră ieşi o [siluetă.

— Ar fi trebuit să pleci! îi zise Brian Savage.

A'cesta supraveghea toată operaţiunea. Voia să se asigure. După maşina capcană de la Dundalk. nu se mai întâmplase nimic. Habar n-avea dacă Mairead O'Connor şi bărbatul care o însoţea mai trăiau. În orice caz. Jimmy Toland fusese ucis şi caseta distrusă. În mai puţin de o oră, întreaga operaţiune STOCKHOLM se încheia, întoarcerea vasului *Sundowner* în Libia era partea cea mai uşoară. Harry „Mad Dog" Flynn se urcă în maşinăria sa, în care mai erau două AK 47 româneşti luate din stocul de pe *Sundowner*. cu încărcătorul tras. La întâmplare.

Harry porni motorul şi se îndepărtă zgâlţâindu-se pe poteca ce ducea la fermă Fără să-şi mai aprindă farurile, apăruse la intersecţia cu strada Arklow-Gorey. Se opri. verifică dacă drumul este liber şi apoi porni.

Căpitanul Andrew zări prin binoclul cu infraroşu furgoneta care apăru pe drumul ce ducea spre Clogga Beach. Cu siguranţa era un

transport de arme al IRA… îl chemă imediat pe Sir Peter Clarke pe canalul 1. Şeful lui se găsea la intrarea în Arklow, în parkingul unui concesionar Mercedes. Căpitanul îl puse la curent şi îi ceru ordine. Sir Peter Clarke nu ezită decât câteva secunde. În sfârşit, avea ocazia să îşi ia revanşa.

— Interceptaţi-le. ordonă el pe un ton ce nu mai avea replică.

Când apăru Harry „Mad Dog" Flynn, o lumina tare de proiector de cealaltă parte a drumului îl orbi şi o voce prin megafon sparse liniştea.

— Opriţi maşina şi coborâţi cu mâinile sus!

— *Fucking bastards*! urlă Harry „Mad Dog" Flynn din toţi plămânii.

Apăsă tare pe accelerator şi-şi lăsă capul în jos. Furgoneta sărea pe asfalt. În aceeaşi clipă, se porni o rafală de automat care făcea să vibreze tabla. Irlandezul simţi că-i aluneca volanul şi furgoneta începu să o ia în zigzag, apoi pe o parte. Proiectilele îl spărseseră două pneuri, în ciuda eforturilor sale. Harry „Mad Dog Flynn nu reuşi să o menţină pe drum. Înjură ca un birjar şi se azvârli în şanţ după ce se răsturnă şi maşina.

— *Get out*! urlă el la Moss Cooney.

Ieşiră amândoi prin portiera stângă şi intrară în lumina proiectorului. Vocea din megafon le spuse:

— Ridicaţi mâinile. Lăsaţi armele!

Harry „Mad Dog" Flynn se opri, dar nu ridică mâinile. Gândurile i se învălmăşeau în cap. Dacă se preda, nu va mai ieşi niciodată din închisoare. Ridică puşca Kala la orizontală şi deschise focul înspre direcţia proiectorului:

— *Go to hell*!

Alături de el deschise focul şi Moss Cooney. Proiectorul se stinse, dar lui Harry i se părea că îl pălesc în piept lovituri cumplite de pumni. Avea impresia că proiectorul se aprinsese şi se clătina de la stânga la dreapta. Nu mai simţi pământul sub picioare şi îşi spuse că poate alunecase.

Nu-şi mai simţea Kalaşnikovul tremurându-i în mână, deşi zgomotul împuşcăturilor continua. Apoi se opri şi Harry „Mad Dog" Flynn nu mai simţi nimic.

*

Zgomotul împuşcăturilor îl îngheţă pe Malko.

— *My God*, ce se întâmplă? tresări Mairead O'Connor.

— Nimic bun, zise Malko.

Apăsă pe butonul de la walkie-talkie şi chemă:

— *Blueberry*! *Blueberryl* Mă auziţi?

— Afirmativ, se auzi vocea căpitanului Andrew.

— Ce se întâmplă?

— Un vehicul suspect a încercat să iasă din zonă. L-am interceptat şi ocupanţii lui au deschis focul.

— Dar *eu* trebuia să dau ordinul de acţiune! protestă Malko. roşu de furie.

— *Sorry*, sir, îi răspunse calm căpitanul Andrew, am avut acceptul autorităţii.

Oamenii de pe plajă, care tocmai se pregăteau să descarce şalupele, se opriră brusc.

Paznicii armaţi de după stânci dispăruseră. Vocea căpitanului Andrew sparse urechile lui Malko.

— Sir, ne îndreptăm spre Clogga Beach. Rămâneţi unde vă (aflaţi. Nu vă expuneţi.

Motorul tractorului, prea mult solicitat, se opri înainte de a porni iar. În şalupa care se îndepărta de mai în viteză se urcaseră doi bărbaţi şi dispărură împreună în întuneric. Dinspre plajă pocniră rafale izolate, apoi mai dese. urmate de scurte explozii surde. Motorul tractorului începu să tuşească.

Malko era înspăimântat: tocmai de asta îi fusese teamă. Din nou auzi vocea căpitanului Andrew.

— Înaintăm, însă întâmpinăm o rezistenţă puternică. Sunt ascunşi în clădirile unei ferme la o jumătate de milă distanţă de plajă.

O rafală de mitralieră îi tăie vorba. IRA se apăra cu înverşunare. Malko aruncă o privire spre plaja pustie. Unde era Salman Rushdie? Se ridică.

— Să plecăm de aici, îi zise el lui Mairead. *Sundowner* putea să o şteargă în cea mai mare viteză că tot nu ar fi putut să ajungă prea departe. Dar lui Malko puţin îi păsa: Salman Rushdie nu era la bord. Alergă spre fermă şi ocoliră *trailer-park*-ul. Mergeau pe mijlocul drumului ca să nu fie confundaţi cu membri ai IRA.

Tirul puştilor scăzuse în intensitate. Malko simţea o puternică amărăciune. Cu siguranţă că Salman Rushdie era pe undeva, nu departe de acolo, cu un glonte în cap, în timp ce sir Peter Clarke

triumfa pentru că obţinuse ceea ce îl interesa: armele.

Se crăpa de ziuă. În jurul fermei era o activitate febrilă susţinută de oamenii de la *Intelligence Unit* nr. 14 cărora li se alăturaseră şi poliţişti în uniformă ai Gărzii.

Pe jos erau aşezaţi şapte membri ai IRA cu mâinile la spate în cătuşe.

IRA avusese patru morţi, dintre care erau Harry „Mad Dog" Flynn şi Moss Cooney, iar *Intelligence Unit* nr. 14 unul singur. Inspectat de un elicopter al Gărzii, vasul *Sundowner se* îndrepta spre Dublin. Poliţiştii găsiseră aproape cinci tone de arme la bord, dar nici urmă de Salman Rushdie. Căpitanul pretindea că nu ştie nimic de existenţa lui.

O maşină a Gărzii se opri într-un nor de prat în mijlocul curţii de Malko se apropie un poliţist

— Am scotocit toate termele din jur, fără rezultat.

Malko nu îi răspunse, îl sugruma furia. Bineînţeles că sir Peter Clarke se ferise să se arate şi-l delegase în locul lui pe căpitanul Andrew. Acela, provocat de Antony Morgan. Îi interogase sumar pe prizonieri. Când li s-a spus de Salman Rushdie, păreau ca picaţi din cer. Aparţineau toţi organizaţiei IRA. Unii veniseră din Ulster ca să ia arme, dar asta era tot.

În mod clar erau băieţi simpli şi nu minţeau.

— L-aţi interogat şi pe proprietarul fermei?

— Da, confirmă căpitanul Andrew. Este unul dintre simpatizanţi şi-a închiriat ferma pentru această operaţiune. Dar nu ştie nimic despre Salman Rushdie.

Malko nu se calmase. Misiunea lui eşuase. Oamenii prinşi acolo nu erau decât mâna a doua şi habar n-aveau de târgul încheiat între IRA şi Libia.

Cu faţa acoperită. Mairead se uita la prizonieri. Se apropie de ei şi schimbă câteva cuvinte cu Tom, proprietarul fermei. Malko îl văzu pe acesta puţin stânjenit. Tânăra femeie se întoarse la el.

— Brian Savage a fost aici, zise ea.

— Cine este?

— Cel pe care îl ştiai sub numele de „Wilfred Reilly". Bărbatul care l-a ucis pe Kevin

Malko începu din nou să spere Dacă cel care a organizat răpirea lui Rushdie mai era încă pe acolo, poate că scriitorul nu fusese dus în altă parte. Dar unde era?

Cei mai mulţi poliţişti părăseau ferma cu prizonierii capturaţi, dar lăsând stocul de arme în pază sigură. Nu mai era nimic de făcut.

Descumpănit. Antony Morgan se apropie:

— Să ne întoarcem la Dublin, sugeră el, să mai consultăm harta.

Prost dispus. Malko urcă în maşina lui urmat de Mairead. Brian Savage scăpase de oamenii de la *Intelligence Unit* nr. 14. Cu sau fără Salman Rushdie.

— Ştii unde l-am putea găsi pe Brian Savage? o întreba el pe Mairead.

— Cred că ştiu unde se ascunde, dar…

— Să mergem într-acolo.

Se hurducăiră până la micul rond unde începea şoseaua asfaltată care ducea spre *trailer-park*.

Antony Morgan era cât pe ce să întoarcă la dreapta, când

Malko îl opri.

— Stop!

— Ce se întâmplă?

— Dă înapoi. Intră în *trailer-park*.

Americanul îl ascultă. Malko coborî şi se uită peste tot cu de-amănuntul. Între două *trailers* din cală se afla un furgon alb de la „Telecom”-ul irlandez. Părea ciudată prezenţa aceasta în parcul pustiu.

Tfa/ /ers-urile nu erau folosite decât pe vreme bună, vara. Malko îşi scoase Beretta 92 de la brâu, o armă şi înainta spre cele două *trailers* între care era parcată furgoneta. Era închisă cu cheia. Nimeni înăuntru. Cu inima zvâcnindu-i. se apropie de *trail*erul din stânga. Apăsă pe uşă şi o deschise fără greutate. O împinse brusc, cu pistolul gata pregătit.

Imediat văzu bărbatul întins pe jos. Nu i se vedea decât faţa. slăbită, nerasă, fără ochelari. O bandă lată adezivă îi acoperea gura şi alta ochii. Restul corpului îi era acoperit de un fel de husă neagră.

Nu mai încăpea îndoială. îl găsise pe Salman Rushdie!

Malko nu putea să-şi desprindă privirea de pe scriitor, nu-i venea să-şi creadă ochilor. Se aplecă şi dezlipi cu grijă banda adezivă care îi acoperea gura. Atunci buzele i se mişcară: era viu.

Un zgomot de metal îl făcu să se întoarcă. Prin uşa din spate a furgonetei albe ieşi un bărbat înalt, foarte brunet, cu o faţă plată şi un rictus viclean, care sări jos. Nu îl văzuse pe Malko. Acesta îi spuse scurt:

— Stop!

Bărbatul se opri, se întoarse încet şi văzu îndreptată spre el Beretta 92. Ca într-un film cu încetinitorul, îşi scoase mâna din buzunarul drept şi o lăsă să cadă pe lângă corp

— Eşti Brian Savage? îl întrebă Malko. Alias Wilfred Reilly?

Britanicul îl privi îndelung şi zise:

— De unde poţi fi sigur că este chiar el?

În sinea lui, Malko spumega. L-ar fi aruncat cu mare plăcere peste bord.

— Am putea să ne ducem pe punte ca să verificăm, zise el. Dar sunt sigur că este vorba de *Sundowner*. Aşteaptă să se întoarcă la Clogga Beach ca să-şi termine descărcarea. Două sute de tone de arme sunt imposibil de descărcat într-o singură noapte…

— Şi eu cred tot aşa, zise James Williamson.

— Bine, zise morocănos şeful de la Mi 6. Sper să nu mă faceţi să comit cea mai mare greşeală a vieţii mele.

Noaptea aceasta era mult mai întunecată decât cea dinainte, cu nori grei din care curgeau şiroaie de apă la intervale regulate. Pentru a treia oară, Malko îşi reluă postul de observaţie. Asta pentru ultima oară. pentru că sir Peter Clarke nu va mai accepta încă o amânare.

Malko şi Mairead erau acolo doar de zece minute, când din întuneric îşi şi făcu apariţia prima şalupă încărcată cu vârf. Lui Malko nu îi fu prea greu să repereze vasul *Sundowner*, mult mai aproape de coastă, pregătit să pornească motoarele. Câteva minute mai târziu, apăru pe plajă şi tractorul şi transbordarea armelor se făcea ca şi în ajun. Orele trecură în acelaşi ritm monotom. Oamenii de la IRA alergau pe plajă cu lăzile grele. Malko îşi privi ceasul cu sufletul strâns.

În cel mult o oră se lumina de ziuă.

Harry „Mad Dog” Flynn termină de încărcat cele şase lăzi cu arme SAM 7 într-un minibus parcat sub unul dintre hangarele fermei lui Tom Ross. Erau ascunse lăzi peste tot în bălegar, în fân sau chiar în staule. Le vor lăsa acolo cât mai puţin timp posibil, dar chiar cu riscul că ar fi putut fi reperate era imposibil să aducă un asemenea stoc important pe drumul Ulsterului.

Doar armele SAM 7 aveau prioritate. Cu misilele sol-aer vor putea în sfârşit să doboare elicopterele Lynx ale armatei britanice. Frica va fi atunci în tabăra cealaltă… Harry „Mad Dog” Flynn privea cutiile lungi aproape cu tandreţe. Voia să fie cel dintâi care ale

folosească chiar dacă ar fi trebuit să se infiltreze în Ulster.

Zgomotul tractorului îl aduse la realitate. Din umbră ieşi o siluetă

— Ar fi trebuit să pleci! îi zise Brian Savage.

A'cesta supraveghea toată operaţiunea. Voia să se asigure. După maşina capcană de la Dundalk, nu se mai întâmplase nimic. Habar n-avea dacă Mairead O'Connor şi bărbatul care o însoţea mai trăiau. În orice caz, Jimmy Toland fusese ucis şi caseta distrusă, în mai puţin de o oră. Întreaga operaţiune STOCKHOLM se încheia, întoarcerea vasului *Sundowner* în Libia era partea cea mai uşoară. Harry „Mad Dog" Flynn se urcă în maşinăria sa, în care mai erau două AK 47 româneşti luate din stocul de pe *Sundowner*. cu încărcătorul tras. La întâmplare.

Harry porni motorul şi se îndepărtă zgâlţâindu-se pe poteca ce ducea la fermă. Fără să-şi mai aprindă farurile, apăruse la intersecţia cu strada Arklow-Gorey. Se opri, verifică dacă drumul este liber şi apoi porni.

Căpitanul Andrew zări prin binoclul cu infraroşu furgoneta care apăru pe drumul ce ducea spre Clogga Beach. Cu siguranţă era un transport de arme al IRA… îl chemă imediat pe Sir Peter Clarke pe canalul 1. Şeful lui se găsea la intrarea în Arklow, în parkingul unui concesionar Mercedes. Căpitanul îl puse la curent şi îi ceru ordine. Sir Peter Clarke nu ezită decât câteva secunde. În sfârşit, avea ocazia să îşi ia revanşa.

— Interceptaţi-le. ordonă el pe un ton ce nu mai avea replică.

Când apăru Harry „Mad Dog" Flynn. O lumină tare de proiector de cealaltă parte a drumului îl orbi şi o voce prin megafon sparse liniştea.

— Opriţi maşina şi coborâţi cu mâinile sus!

— *Fucking bastards*! urlă Harry „Mad Dog" Flynn din toţi plămânii.

Apăsă tare pe accelerator şi-şi lăsă capul în jos. Furgoneta sărea pe asfalt. În aceeaşi clipă, se porni o rafală de automat care făcea să vibreze tabla. Irlandezul simţi că-i aluneca volanul şi furgoneta începu să o ia în zigzag, apoi pe o parte. Proiectilele îi spărseseră două pneuri, în ciuda eforturilor sale, Harry „Mad Dog Flynn nu reuşi să o menţină pe drum. Înjură ca un birjar şi se azvârli în şanţ după ce se răsturnă şi maşina.

— *Get out*! urlă el la Moss Cooney.

Ieşiră amândoi prin portiera stângă şi intrară în lumina proiectorului. Vocea din megafon le spuse:

— Ridicaţi mâinile. Lăsaţi armele!

Harry „Mad Dog” Flynn se opri, dar nu ridică mâinile. Gândurile i se învălmăşeau în cap. Dacă se preda, nu va mai ieşi niciodată din închisoare. Ridică puşca Kala la orizontală şi deschise focul înspre direcţia proiectorului:

— *Go to hell*!

Alături de el deschise focul şi Moss Cooney. Proiectorul se stinse, dar lui Harry i se părea că îl pălesc în piept lovituri cumplite de pumni. Avea impresia că proiectorul se aprinsese şi se clătina de la stânga la dreapta. Nu mai simţi pământul sub picioare şi îşi spuse că poate alunecase.

Nu-şi mai simţea Kalaşnikovul tremurându-i în mână, deşi zgomotul împuşcăturilor continua. Apoi se opri şi Harry „Mad Dog” Flynn nu mai simţi nimic.

*

Zgomotul împuşcăturilor îl îngheţă pe Malko.

— *My God*, ce se întâmplă? tresări Mairead O’Connor.

— Nimic bun, zise Malko.

Apăsă pe butonul de la walkie-talkie şi chemă:

— *Blueberry*! *Blueberry*! *Mă* auziţi?

— Afirmativ, se auzi vocea căpitanului Andrew.

— Ce se întâmplă?

— Un vehicul suspect a încercat să iasă din zonă. L-am interceptat şi ocupanţii lui au deschis focul.

— Dar *eu* trebuia să dau ordinul de acţiune! protestă Malko. roşu de furie.

— *Sorry*, sir, îi răspunse calm căpitanul Andrew. am avut acceptul autorităţii.

Oamenii de pe plajă, care tocmai se pregăteau să descarce şalupele, se opriră brusc.

Paznicii armaţi de după stânci dispăruseră. Vocea căpitanului Andrew sparse urechile lui Malko

— Sir, ne îndreptăm spre Clogga Beach. Rămâneţi unde vă aflaţi. Nu vă expuneţi.

Motorul tractorului, prea mult solicitat, se opri înainte de a porni iar în şalupa care se îndepărta de mai în viteză se urcaseră doi

bărbaţi şi dispărură împreună în întuneric. Dinspre plajă pocniră rafale izolate, apoi mai dese, urmate de scurte explozii surde. Motorul tractorului începu să tuşească.

Malko era înspăimântat: tocmai de asta îi fusese teamă. Din Inou auzi vocea căpitanului Andrew.

— Înaintăm, însă întâmpinăm o rezistenţă puternică. Sunt as-leunşi în clădirile unei ferme la o jumătate de milă distanţă de plajă.

O rafală de mitralieră îi tăie vorba. IRA se apăra cu înveri sunare. Malko aruncă o privire spre plaja pustie. Unde era Salman I Rushdie?

Se ridică.

— Să plecăm de aici, îi zise el lui Mairead.

Sundowner putea să o şteargă în cea mai mare viteză că tot I nu ar fi putut să ajungă prea departe. Dar lui Malko puţin îi păsa:

Salman Rushdie nu era la bord. Alergă spre fermă şi ocoliră *trailer*-Ipark-ul. Mergeau pe mijlocul drumului ca să nu fie confundaţi cu membri ai IRA.

Tirul puştilor scăzuse în intensitate. Malko simţea o puternică Iamărăciune. Cu siguranţă că Salman Rushdie era pe undeva, nu Ideparte de acolo, cu un glonte în cap, în timp ce sir Peter Clarke Intrumfa pentru că obţinuse ceea ce îl interesa: armele.

*

* * *

Se crăpa de ziuă. În jurul fermei era o activitate febrilă susţinută de oamenii de la *Intelligence Unit* nr. 14 cărora li se alăturaseră şi poliţişti în uniformă ai Gărzii.

Pe jos erau aşezaţi şapte membri ai IRA cu mâinile la spate în cătuşe.

IRA avusese patru morţi, dintre care erau Harry „Mad Dog” Flynn şi Moss Cooney, iar *Intelligence Unit* nr. 14 unul singur. Inspectat de un elicopter al Gărzii, vasul *Sundowner se* îndrepta spre Dublin. Poliţiştii găsiseră aproape cinci tone de arme la bord. Dar nici urmă de Salman Rushdie. Căpitanul pretindea că nu ştie nimic de existenţa lui.

O maşină a Gărzii se opri într-un nor de praf în mijlocul curţii. De Malko se apropie un poliţist.

— Am scotocit toate fermele din jur. fără rezultat.

Malko nu îi răspunse. îl sugruma furia. Bineînţeles că sir Peter Clarke se ferise să se arate şi-l delegase în locul lui pe căpitanul

Andrew. Acela, provocat de Antony Morgan. Îi interogase sumar pe prizonieri. Când li s-a spus de Salman Rushdie. păreau ca picaţi din cer. Aparţineau toţi organizaţiei IRA. Unii veniseră din Ulster ca să ia arme, dar asta era tot.

În mod clar erau băieţi simpli şi nu minţeau.

— L-aţi interogat şi pe proprietarul fermei?

— Da, confirmă căpitanul Andrew. Este unul dintre simpatizanţi şi-a închiriat ferma pentru această operaţiune. Dar nu ştie nimic despre Salman Rushdie.

Malko nu se calmase. Misiunea lui eşuase Oamenii prinşi acolo nu erau decât mâna a doua şi habar n-aveau de târgul încheiat între IRA şi Libia.

Cu faţa acoperită. Mairead se uita la prizonieri. Se apropie de ei şi schimbă câteva cuvinte cu Tom, proprietarul fermei. Malko îl văzu pe acesta puţin stânjenit. Tânăra femeie se întoarse la el.

— Brian Savage a fost aici, zise ea.

— Cine este?

— Cel pe care îl ştiai sub numele de „Wilfred Reilly”. Bărbatul care l-a ucis pe Kevin.

Malko începu din nou să spere. Dacă cel care a organizat răpirea lui Rushdie mai era încă pe acolo, poate că scriitorul nu fusese dus în altă parte. Dar unde era?

Cei mai mulţi poliţişti părăseau ferma cu prizonierii capturaţi, dar lăsând stocul de arme în pază sigură. Nu mai era nimic de făcut.

Descumpănit. Antony Morgan se apropie:

— Să ne întoarcem la Dublin, sugeră el. să mai consultăm harta.

Prost dispus. Malko urcă în maşina lui urmat de Mairead. Brian Savage scăpase de oamenii de la *Intelligence Unit* nr. 14. Cu sau fără Salman Rushdie.

— Ştii unde l-am putea găsi pe Brian Savage? o întrebă el pe Mairead.

— Cred că ştiu unde se ascunde, dar…

— Să mergem într-acolo.

Se hurducăiră până la micul rond unde începea şoseaua asfaltată care ducea spre *trailer-park*.

Antony Morgan era cât pe ce să întoarcă la dreapta, când

Malko îl opri.

— Stop!

— Ce se întâmplă?

— Dă înapoi. Intră în *trailer-park*.

Americanul îl ascultă. Malko coborî şi se uită peste tot cu de-amănuntul. Între două *trailers* din cală se afla un furgon alb de la „Telecom”-ul irlandez. Părea ciudată prezenţa aceasta în parcul pustiu.

Tra/fers-urile nu erau folosite decât pe vreme bună, vara. Malko îşi scoase Beretta 92 de la brâu, o armă şi înainta spre cele două *trailers* între care era parcată furgoneta. Era închisă cu cheia. Nimeni înăuntru. Cu inima zvâcnindu-i. se apropie de *trail*erul din stânga. Apăsă pe uşă şi o deschise fără greutate. O împinse brusc, cu pistolul gata pregătit.

Imediat văzu bărbatul întins pe jos. Nu i se vedea decât faţa, slăbită, nerasă, fără ochelari. O bandă lată adezivă îi acoperea gura şi alta ochii. Restul corpului îi era acoperit de un fel de husă neagră.

Nu mai încăpea îndoială. îl găsise pe Salman Rushdie!

Malko nu putea să-şi desprindă privirea de pe scriitor, nu-i venea să-şi creadă ochilor. Se aplecă şi dezlipi cu grijă banda adezivă care îi acoperea gura. Atunci buzele i se mişcară: era viu.

Un zgomot de metal îl făcu să se întoarcă. Prin uşa din spate a furgonetei albe ieşi un bărbat înalt, foarte brunet, cu o faţă plată şi un rictus viclean, care sări jos. Nu îl văzuse pe Malko. Acesta îi spuse scurt:

— Stop!

Bărbatul se opri, se întoarse încet şi văzu îndreptată spre el Beretta 92. Ca într-un film cu încetinitorul, îşi scoase mâna din buzunarul drept şi o lăsă să cadă pe lângă corp

— Eşti Brian Savage? îl întrebă Malko. Alias Wilfred Reilly?

Irlandezul îi răspunse printr-o uşoară înclinare a capului:

— Pune-ţi amândouă mâinile pe cap. Îi ordonă Malko.

Un scurt zgomot metalic venind dinspre locul unde îşi parcas maşina îl făcu să întoarcă capul. Apucă să o vadă pe Mairea O’Connor, dreaptă ca o statuie, cu braţul drept întins înainte: strângând în mână vechiul ei Colţ ruginit.

— Mairead, nu!

Împuşcătura se confundă cu „nu”-ul lui. Pe vârful nasului lui Brian Savage apăru o pată roşie. Capul i se smuci înapoi de parc; primise un pumn, iar din ceafa străpunsă îi ţâşni un jet de sânge apoi căzu ca trăsnit.

Braţul lui Mairead căzu, degetele ei dădură drumul pistolului şi trăsăturile i se destinseră de parcă era ceară la soare. Chipul ei ni mai reflecta decât o imensă oboseală. Malko se îndreptă spre ea şi ea i se aruncă, plângând, la piept. O strânse cu toată puterea: fără vendeta ei, nu l-ar fi găsit niciodată pe Salman Rushdie.